Finans-Kapital Sosyalistleri kimlerdir ve halka karşı nasıl savaşırlar?

leşip keskinleştiği dönemlerdir. Kitlelerin hızla politize ol- me", "Aramalı" "Emek - yoğun teknoloji", "Özel keduğu bu dönemlerde —günümüz Türkiye'sinde olduğu gibi— sim'', ''Nihaî mallar'', ''İthal ikamesi'' vs. gibi kavramlarfinans kapitalin en büyük önem vererek yapmaya çalış- da burjuva iktisad kategorileridir. Hatta broşürden aldığıtığı tek şey : kendisini bir sis perdesiyle örtmek, böylece mız şu cümleler "solcu" bir partinin nasıl finans-kapitalin kendi varlığının tartışılmasını gündeme sokmamaktır. Bu- beyniyle düşündüğünü göstermesi bakımından ilginçtir : nun için reformizme ses çıkarmaz, hatta güçlendirmeye çalışır. Gazetelere bunun için "mağdur olmuş", "şikayetçi" pozlarda ilân verir. Ve bunun için "Komünist" par-

nıfından yana görünmek oyunudur. O nedenle, bütün dünyanın ileri, geri bütün kapitalist sınıfları başlıca çabaları- de hayret ederek görecektir : nı hep aynı noktada odaklaştırırlar. Her yerde çarçabuk sahneyi tutan "işçi" partileri yahut "sosyalist" partileri kurdururlar... Bu oyunun en korkunç yanı şudur. Gerçekten işçi sınıfı partisi olan bir teşkilatta sahte işçi sınıfı partisi olan bir teşkilatta aynı kitap üzerine -tıpkı vaktiyle müslüman ve münafığın, Kur'ân üzerinde yaptığı gibiyemin edebilirler. Örneğin Amerika'nın en büyük sosyalizm düşmanı casus teşkilatı CİA, dünyanın ileri geri bütün ülkelerinde, her türlü gençlik ve işçi teşkilatlarının subaşlarını kesmiştir. O subaşlarında gerekirse Sosyalist, gerekince Marksist-Leninist, gerekince komünist, gerekince trockist gerekince anarşist olan, fakir halkın eğilim ve özlemlerini dile getirebilecek her ad altında akla gelen en keskin çıkışlı teşkilatlar kurar.

Egemen sınıfların iktidar partileri, gizli açık devlet başlar cihazları, polis ve casus teşkilatları, maskeli maskesiz kapitalist veya derebeği artığı dernek veya kurullar hep o halkın yaşamını ve ülkenin geleceğini tehdit etmeye başişçi partisi veya komünist partisi kanallarına binbir maddi ladı.» veya manevî yardım akıtırlar.

sahte işçi veya sosyalist partilerine karşı olmadık güçlükler icad edilir. Kalantor işveren veya ağa partileri, iktidarları veva sınıfları, parayla tutulmuş kişiler ve teşkilatlarla sahte işçi partisini görünüşte baskılara uğratırlar. Kanun adına kıskırtılmış resmî, gizli ve açık şahsiyetler veyahut sebekeler gialtundan erasmae aldır veraosyairsir bartilerinin sahici ve namuslu teşkilatlar olduklarına, daha mın tehdit altında olmayacak diyor. "Hatta" diyor TİKP;

ün kazandırılan ve göklere çıkarılan sosyalist ve işçi partilerini de, uzun süre "mağdur" "eziyet çekmiş", bas- larda ulaştığı boyutlardır" Demek, kemerleri sıkar özvekılara uğramış görünen sözde sosyalist işçi partilerini de, ride bulunur da şu "ekonomik güçlüklerin son aylarda KENDİ SINIF EGEMENLİĞİNİ daha uzun ömürlü kılabilmek için kullanır." (Dr. H. Kıvılcımlı. Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler : Sayfa: 46-48)

Acep bizde de finans-kapitalin kurduğu ve elaltından "binbir maddi ve manevî yardım" akıttığı; kimi zaman çarçabuk ün kazandırılıp göklere çıkarılan, kimi zaman da "eziyet" ve "baskılara" uğratılan "SOSYALİST" partileri varmıdır? Vardır. Hemde Marksist-Leninist ve hatta Maoist partiler vardır. Türkiye İşçi Köylü Partisi bu tür partilerden biridir. Vaktiyle bu oligarşi veletleri "CİA sosyalizmi nasıl yapılır?" yazısıyla teşhir edilmiştir. O zamanda pek çok zavallı, bu "sosyalistleri" halkçı güçler ları, hiçbir harp veya BUHRAN hoyratlığı ve şuursuzluğu içinde görüyor ve gösteriyorlardı. O zamanın "Ak-Aydınlıkçı" beğleri, finans-kapital sosyalisti olma yolunda epey yol aldılar. Ve süreç içinde, kimi kafalar bunların nemenem sosyalist olduklarını anladı. Buna rağmen halkımızın ö- lıyan bir SOSYAL DÜZEN (REJİM) daha insancıl yollarnemli bir kesimi hâlâ bu finans-kapital beslemelerini solcu dan kurulabilmiştir. (Dr. H. Kıvılcımlı, Tarih Tezi Say-

İşçi ve Köylü kelimelerini yanyana getirerek finans-LU" isimli bir broşür yayınladı. Broşürü okuyan devrimci kapitalin "KOMÜNİST" partisidir.

Bunalım dönemleri sınıf savaşının alabildiğine derin-ramı bilimsel değildir. Öte yandan "Girdi", "Global büyü-yatmayı bilmiş, yeni sosyal sınıflar" (a.g.e.) yapmıştır.

'Kıbrıs'a yapılan müdahale, Türkiye'yi üçüncü dünya ülkelerinden ve batıdan tecrit etti." Hürriyet, milliyet vs. gibi burjuva gazetelerini okuyormuş gibi olmuyormuşunuz? Halbuki biz bu sözleri bu gazetelerden veya herhangibir «Bugün yeryüzünde finans kapital soyguncuları bir burjuva profesörünün konuşmasından değil, TİKP Bilim zılı avuç oligarşidir. Finans-oligarşisinin oynadığı en büyük Kurulu raporundan aldık. Biz bir yorum yapmadan birkaç oyun: İşçi sınıfını kandırmak için, ne yapıp edip işçi sı- cümle daha sıralayalım: Okuyucu her cümleden sonra herhangibidir finans-kapital yazarını okuyormuş gibi belki

«Ekonomik sorunlar hızla ağırlaştı.»

«Tüm ithalat transferleri durduruldu.»

«Alacaklı yabancı firmalar Türkiye'yi uluslararası mahkemelere vermeye başladılar.»

«Kıbrıs'ta kısa sürede barışçı bir çözümün sağlanması ve içeride anarşi odaklarının kökünün kurutulması Ecevit'in itibarını büyük ölçüde artırabilecekti.» (abç)

«Ülkede siyasî istikrarı sağlıyacak, dışta ise Türkiye'nin içine düştüğü tecriti sona erdirecekti.» (abç)

«Hükûmetin hazırladığı önlem paketi...»

«Batının güvenini yitiren hükûmet...» vs. vs.

Bütün bunların yanısıra broşür daha ilk satırda finans kapital tefeci bezirgân egemenliğinin sürmesi dileğiyle

«Ekonomik güçlüklerin son aylarda ulaştığı boyutlar.

Bu satırlar buram buram halk düşmanlığı kokuyor Bunun tam tersi de olağandır. Sahneye çıkarılmış Bir yandan bilgiç pozlarda halkın gözüne kül atıyor; "Ekonomik güçlüklerin son aylarda ulaştığı boyutlar halkın vasamını tehdit etmeye başladı"; açıkcası çilekeş halkımıza, yaşamını tehdit eden finans-kapital Tefeci bezirgân tehakkümü değil, ne idüğü belirsiz "ekonomik güçlüklerdir" deniyor. Tıpkı parababalarının "Ben kazanmazkimiza su yaşadığımız ekonomik güçlükler olmasa yaşayaşamınızı tehdit eden "ekonomik güçlük" değil, çünkü Tek sözle kapitalizm, sahte olmak şartıyla, çarçabuk ekonomik güçlükler vardır ve var olacaktır, yaşamınızı tehdit eden asıl tehlike: "Ekonomik güçlüklerin son ayulaştığı boyutları" biraz hafifletebilirsek mesele kalmaz.

> Öte yandan TİKP'e göre "Ekonomik güçlüklerin son aylarda ulaştığı boyutlar" Allah saklasın!.. "Ülkenin geleceğini de tehdit etmeye başlamış" Amanın dostlar!.. "Şeytan kulağına kurşun"... Kimdir? Ya da nedir bu ülkenin geleceğini tehdit eden şey? Devrimci işçiler bu konuda şöyle düşüneceklerdir :

Kapitalizm doğuncaya kadar antika tefeci bezirgân medeniyetler iyice gericileşince, barbar akınına uğruyor ve toplum bütünüyle yok oluyordu. Halbuki "İnsanlığın, modern medeniyetle edindiği ŞUUR ve TEKNİK kazançile yok edilemiyecek güce erdiğinden, her ihtilaf ve patlangıç ortaya çıktıkça, eskiden beri varolan medeniyet yıkılmaksızın yeni ve daha ileri üretim münasebetleri sağ-

Yani eskiden olduğu gibi üretici güçlerin gelişimine kapital savunuculuğunu "solcu" laflarla yapan TİKP engel durumuna girmiş üretim münasebetlerini bir türlü geçtiğimiz ay; "EKONOMİDEKİ ÇIKMAZ ve ÇIKIŞ YO- ortadan kaldıramayıp, tarihsel devrimlerle toplumun bire dek kırılması dönemi, 500 yıldan beri kesince kapanmıştır. işçiler hemen şu yargıya varacaklardır: TİKP, finans- Bunun yerine toplumdaki üretici güçlerin gelişimine engel olan sosyal sınıflar, daha insancıl metodlarla ortadan Brosür, daha ismiyle, kullandığı kavramlar ile kendini kaldırılmış, yani üretim ilişkileri değiştirilerek, toplum ele vermektedir. Örneğin "Ekonomik çıkmaz" burjuva bir bütünüyle biredek yok olmaktan kurtarılmıştır. Bunu da kategoridir. İşçi sınıfı için çıkmaz değildir ama finans "Toplum içinde yeni ve tarihsel misyonlarını yarım yakapital için çıkmazdır. Yani "ekonomideki çıkmaz" kav- hut tam şuurla sezip benimsemiş ve çökkün sınıflara da-

Bu gerçek ortada dupduru dururken TİKP "ülkenin geleceğinin tehdit altında" olduğunu nereden çıkarıyor? Açıktır ki, geleceği tehdit altında olan, ülke değil, gerici çökkün sosyal sınıf ve zümreler ile ənların düzenidir.

Bu düzenin geleceğinin tehlikede olduğu gerçeğiyle tir tir titreyen TİKP, bir yandan düzenin selâmeti adına bir takım ivilestirmeler (reformlar) yapılmasını önerir ; efendilerinin çıkarını da savunmadan edemiyor.

Broşür, başlıca şu üç görevi başarmak iddiasıyla ya-

Bunalımın gerçek nedenini gizlemek,

Kitlelere reformist hayaller yaymak. 3) Devrimci işçilerin fizikman temizlenmesi hakkında

finans kapitale akıl vermek

TİKP bilim kurulu raporu bunalımın gerçek nedenini gizlemek için bir sürü "neden" sıralıyor. En başta "Gittikçe ağırlaşan ekonomik sorunlar kısa bir dönemin değil, yılların ürünüdür." deniliyor. Böylece ekonomik sorunların sebbibi olarak "geçmiş yıllar" suçlanıyor.

Geçmişe sığınılarak finans-kapital ve tefeci bezirgân sınıflar gizlenip aklanıyor. Arkasından "bu sorunların temelinde emperyalzime bağımlılık ve toprak ağalığı yatmaktadır." diye ekliyor. Böylece emperyalizmi bir dış olgu toprak ağalığını da içi boşaltılmış bir kavram olarak koyup; finans-kapital tefeci bezirgân olgusunu bir kere daha gizleyip aklamış oluyor. Ama bilimsel görünebilmek n de bir "hakim sınıflar" sakızı çiğnemeden edemiyor kavramı dolduran muhtevayı ise şu sözlerle açıklı-

«AP Genel Baskanı S. Demirel ve bir kısım politikacılar» "Otomotiv, petrol ve lastik tekelleri" veyahutta halat vurguncuları' vs. vs. Aradabirde "ticaret burjuvazisi" yahut "büyük burjuvazi" gibi kavramlara sarılıyor. Eğer bunalımın nedenini hâlâ anlıyamadınızsa, ülmeyin, TİKP de "neden" çok: "1973 de... Petrol fiatlarına... Zamdan sonra... Gelişmiş kapitalist ülkeleri bir enflasyon dalgası sardı... Türkiye ekonomisi de bu enflasyondan şiddetle etkilendi." Sanki insan parababalarının gazetelerdeki ilânlarını okuyormuş gibi olmuyor mu? Enfağıza alınmaz. Çünkü o zaman pahalı devlet mekaniz asına, üretimdeki geriliğe vs.'ye girmek zorunda kala cak. Ve bu sonuçların ardında yatan asıl sebep: Finans kapital + tefeci bezirgân hakimiyeti ayan beyan ortaya çıkıverecek. O'nun korkusu da bu zaten. Bu gerçek es gilince, nerden geldiği bilinmez, ya da hava tahmini yapar gibi; filan yerden gelen soğuk hava dalgası ülkemizi etkisi altına almıştır gibisinden; gelişmiş kapitalist ü kelerden gelen bir enflasyon dalgasından söz edilir. Neygeçelim. (Bu konuya değinen bir yazı Sosyalist'in bu

ert-i haktan görünen finans-kapital savunuculuğuna de-

«OPEC zammından sonra batılı petrol tekellerinin kârlarının yükseldiği ve bundan emperyalistlerin yara landığı iddiası da tümden geçersiz kalmıştır.»

Ey işçiler köylüler! Bu sözler üzerine biraz düşünün Ecevit hükûmeti geçtiğimiz günlerde ekmeğe yapılan devlet desteğini kaldırdı. Böylece halkın vergilerinden kesilip fırın patronlarına verilen para artık verilmeyecek. Bu yararına olmuştur, fırıncılar bundan hiç kâr etmemişlerdir diye sevinebilirmisiniz? Kara cahil olup ta sevinmeye kalksanız bile yahut ta TİKP gibi patron savunucuları size bu yanlış görüşleri kabul ettirmeye calıssa bile; bu işlemden sonra iyice ufalan ve fiatı artan ekmeği yediğiniz zaman, sevinciniz kursağınızda kalmayacak mı? Fıetmemek için zam yaptılar. Buna mukabil sizler daha cok paraya daha az ekmek alabiliyorsunuz. Kaldırılan sübvan siyon size geri veriliyor mu? Yani sizden alınan vergilerde azaltma var mı? Yok. Demek sömürü azalacağına, katmerlendi. Yasasın TİKP diyelim mi? Yoksa bu sloganı finans-kapitale mi bırakalım?

Devam edelim. Broşür, "neden" sıralamaya devam ediyor: "Bu durumun ortaya çıkmasında Kıbrıs sorununun rolü çok büyüktür." Bu sorun yüzünden "ABD ile birlikte Batı Avrupa ülkelerinin Türkiye'ye ekonomik önlemler uygulamaları sonucu... Ekonomik buhran daha da ağırlaştı" bunun gibi daha bir sürü "sebep" var, ama sıralamaya gerek görmüvoruz ve eğer diyoruz bunlar sebepse, bu sebeplerin sonucu ne olmus dive soruvoruz.

«Tüm ithalat transferleri durduruldu. Alacaklı yabancı firmalar Türkiye'yi uluslararası mahkemelere vermeye başladılar. Dış ülke temsilciliklerimizde çalışan personelin (Devami 13. Sayfada)

Tüstav Arşivi

& Bağışı

KURUCUSU: Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Sayl: 82 3 TEMMUZ 1979 SALI FIYATI:10 TL.

TEK ÇIKAR YOL:

Uluslararası Para Fonu (IMF) Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) Dünya Bankası Morgan Guaranty Trust Deutsche (Dresdner) Bank

Türkiye Sanayiciler ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD) Türkiye Ticaret vo Sanayi Odaları, Borsaları

GIB

Yerli Yabancı Parababalarının Raporu Değil; Yoksul Halkın Partisi, Ișci Sınıfı Partisi

VATAN PARTISI PROGRAMIDIR

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : H. Zafer Korkmaz / Adres: Bab-ı Ali Cad. No. 29/202 Cağaloğlu - İST. / İsveç Bürosu: V. Orakçıoğlu, Box 5034 16305 SPANGA Stockholm, Postgirot: 431 309 3-9 / Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel.: 27 45 71 / Son Baskı Tarih : 4.7.1979 / Abone Sartları : 6 Aylık 120 TL., Yıllık 240 TL.

SOSYALIST Sayı 24 (13.4.1971)

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Bilimcil Sosyalizmin alfabesi frenkçe : Ekonomik determinizm, Türkçe : Ekonomi belirlendirilişi adını alabilir. Ekonomik determinizm : Toplum olaylarını en son duruşmada belirlendiren etkinin ekonomi temelinden geldiğini anlatır. Bu hakikati 500 yıl önce İbni Haldûn açıkladı. 130 yıl önce Marks-Engels en kesin bilimiyle anıtlaştırdı. Gelin görün ki, Sınıflı Toplumda olağanüstü yalın ve keskin gerçeklik, her gün bir yol daha belgelenmedikce kimsenin umurunda olmuyor.

1 — Ekonomi Anlayışsızlığı

Egemen Sınıflar, suyun başını kestikleri için, Sosyal ve Politik olaylarda ekonomi olaylarının yaman etkisine her gün yakından kafalarını çarpıyorlar. Onun icin ister istemez öğrendikleri bir ş e y l e r d e n ders çıkarmıya çalışıyorlar. Özellikle büyük K a p i t a l i s t ülkelerin ne yaptığını bilen İşveren politikacıları : Yüzyıllardanberidir ekonomi gidişine verdikleri önemi başka hiç bir şeye vermiyorlar. Para ve geçim işlerinde her zaman ayaklarını denk atmıya çabalıyorlar.

Bununla birlikte ileri Kapitalist ülkelerinin egemen smifları, o bildikleri hakikati, kendilerinden başka kimseciklerin öğrenmemesi için en inanılmaz «bilimcil» hokkabazlıkları kıvamete dek sürdürüyorlar. Doğruyu bilmemeleri gerekenler :

- 1 Emperyalist Anavatan Halk yığınlarıdır. 2 - Geri ülkelerin sömürülen Millet'leridir.
- 2 Bizim Parababalarının Kördöğüşü

Türkiye'nin, (değil geniş Halk yığınları), ellerine en muazzam Devlet güçlerini geçirmiş, «Memleketi Idare ediyoruz» diyen en kabadayı politikacıları bile, ekonomik determinizmi bile bile hiçe saymaktan kendilerini alamazlar, Antika (Tefeci-Bezirgân) parababaları koca koca Uygarlıkların yıkılışlarında ekonominin önemini anlıyamadıkları için hiç bir şey yapamamışlardır. Onlardan hayır yok. Ama, «Ekonomi» deyince, ağızlarından bin «Ekonomi» daha çıkan Modern parababalarımız (Finans-Kapitalistlerimiz) de, Uluslararası omuzdaşları kadar olsun ekonomi problemlerini anla-

mamakta direnirler. Bunun en acıklı örneği, her 12 yılda bir bindikleri dalı keserce yaptıkları para kalpazanlıklarıdır. Bir öküz bile, üzerinden düştüğü bir çürük tahta köprüye bir daha ayak basmaz. Türkiye'nin koca koca Basbakan-

ları o basit hayvansal korunma işgüdüsünden bile yok-

SOSYALIST

Şu İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonunda Türkiye'nin parababaları, Türkiye'nin her varını Uluslar arası Parababalarına nasıl teslim ettiler? Ayrıntılarına girmiyelim. Yalnız o her 12 yılda bir yaptıkları Para kalplaştırması ile onun getirdiği Politika altüstlüklerini göz önüne getirmek yeter. 3 belirli tarihte 3 Para kumarı ile 3 Politika yıkılışı şöyle sıralanır:

3 — Birinci Kalpazanlık: CHP Tekerlenisi

1946 yılı : «Türk Parasının Değeri» Halk için ansızın, Parababaları için bile bile, hazırlana hazırlana düşürüldü. Ardından CHP'nin ortalığı zılgıtla yıldırmış Başbakan Recep Peker kabinesi tekerlendi. Ancak bu basit bir Kabine yuvarlanması olmadı. Tekparti çağının da ölüm çanını çaldı. O gün, bugündür, en «Değişmez Şef» adıyla anılan İ. İ. Paşa değişti. İktidar mevkiinin değişmez gediklisi bilinen CHP, bir daha İktidara gelemez oldu. Hâlâ «Ana Muhalefet Partisi» nisanını, bir emeklinin son teselli madalyası gibi göğsünde taşımaktan kurtulamadı.

4 — İkinci Kalpazanlık: DP Tekerlenisi

1958 yılı : Savaş sonu yapılan I. Para kalplaştırmasından tam 12 yıl henüz geçmişti. Demokrat Parti ve Devlet-Hükûmet-Parlamento başındakiler, Recep Peker lerin «Değişmez Şef» lerin, Tekparti Cumhuriyet Halk Partisi'lerin 8-10 yıl önce başına gelenleri unuttular. Halk için ansızın, Parababaları için eni konu hazırlanılarak, Teammüden (düşüne taşına) cinayet işlercesine: «Türk Parasının Değeri» paldır küldür ikinci

Bu cinayetin ardından 2 yıl geçmedi: Yalnız Devlet Başkanı C. Bayar, Hükûmet Başbakanı A. Menderes tepesi aşağı Yassıadaya düşmekle kalmadılar.

Türkiye Cumhuriyet Tarihinde ilk defa : Modern Parababaları (Finans-Kapitalistler) ile Antika Parababaları (Tefeci-Bezirgânlar)ın en şartsız kayıtsız iktidar andlasmasını gerçekleştiren Demirkirat Partisi de, bir daha adını ağzına alanın suç işlemiş sayılacağı kertede Cehenneme gönderildi.

Bâri, ondan sonra gelen Politikacılar olaylardan bir ibret dersi cıkardılar mı? Para kalpazanlığının önünde sonunda en seçkin Politika kuklalarının başını yediği anlaşıldı mı?.. Ne gezer!

5 — Ücüncü Kalpazanlık : AP Tekerlenişi

1970 yılı : 2. Para kalplaştırmasından, gene tam 12 yıl sonra, ve gene her gün «Türk Parası düşürülmiyecektir» vaygarası koparılırken yâni Halk'tan saklanarak, ama Parababaları için teammüden cinayet işlenirce 3. ncü kez «Türk Parasının Değeri» alaşağı edildi. Parababalarının perde ardında gizli gizli işledikleri bu Ekonomi Cinayetini halka unutturmak için birdenbire azgınlaştırılan Siyasi Cinayetler bir yıldır inanılmaz kertede resmen kışkırtılın desteklendi.

Ancak bir öküzün basmıyacağı çürük para köprüsüne bütün yağlı göbeği ile baştan kara itilen bir semiz kurban daha, «Demirel Hükûmeti» kılığında sürüldü. Parababalığının kanlı mihrabi o ense kulak yerinde ne oldum delisini de yumuşak yanından oksıyarak yuttu. İleride kullanacağı başka ünlü kurbanlarını Menderes'in idâm sehpasında asılı cesedi ile ürkütememek icin Demirel kadife eldivenli yumrukla ve Parlementarizm yârenlikleri ortasında saf dışı edildi.

Antika kasaba Parababalığının (Tefeci-Bezirgân Hacıağalığın) çocuğu A. Menderes asıldı. Modern Parababalığının (Finans - Kapital Kodamanlığının) adamı C. Bayar «kuyudan çıkarıldı.» Antika kasaba Parababalığının Hacıağa cocuğu S. Demirel, Modern Parababalığı (Finans-Kapital) ile daha «ailece» kaynaşmayı becerdiği için asılmadı. Değişen pek az şey var. Eski kralcılık Beyleri: «Kral öldü, yaşasın Kral» derlerdi. Şimdi Antika Parababası Adnan Bey yahut Sülüman Bey öldü; yaşasın Modern Parababalığı deniyor. Parababası çıfıtlığının «Günah Tekesi» Demirel kesiliyor. (Yahut Damızlığa çekiliyor). Bütün Parababalığı nın günahları gömülüyor.

Değeri düşük birkaç bin lira basan iki zavallı hemen. Kalpazan diye yakapaça mahkûm ediliyor. Türk Parasını «Devalüe» etmek (değerinden düşürmek) nedir? Milyarlarca Kalp para çıkarmaktır. Neden o resmî kalpazanlığı yapanlar enselenmiyorlar? Çünkü Silâh ellerinde ve Halkı aldatabiliyorlar. Halk aldatılabiliyer? Çünkü: Parababalarının Zılgıdı altında Halk aravrusu gibi dağınık, örgütsüzdür.

Bunalim zirvede

(Baştarafı 5. Sayfada)

çıkar yol bulamamıştı. Devletçiliğimiz zümreleri büyük bir moral cöküntüsü içinde kendi kabuklarına çekilmişlerdi. Öyleyse finans-kapital acısından yapılacak is önemli bir provakasyon tezgâhlayıp uygun anda birden bindirmekti. Ama buraya gelinceye kadar daha yapılacak epey iş vardı. Bir kere en önemlisi Paris anlaşmasıyla vatanın satılışını gözlerden gizlemek gerekirdi. Bunun için bir yandan «anarşi» tırmandırılırken öte yandan da hükümet gitti gidecek havası yaratılıyordu. Hemen hergün ya bir bakan va bir milletvekili istifa ediveriyordu. Her istifa olayından sonra da reformistler hop oturup hop kalkıvorlar ve halka aman ses etmeyin hükümet gider se ne halt ederiz panikçiliğini yaymaya çalışıyorlardı. Böylece halk «hükümet» sorununa hapsediliyor ve el altından vatan satıcılığı işi gizli görüşmelerle yürütülüyordu. Öte yandan bir başka iş de bu birinci işin sonuçlarını yani yukarıda bahsettiğimiz «vaka» ları bu parlementer düzenin artık cılkı çıktı anlayısına dayanak yapacak propagandaya hız vermekti. Nitekim bir yerden «en iyisi yine parlementer düzendir ama bu «transferler» rejimi tehdit ediyor» havasını çalarken; öte yandan bu «hava» ya uymayan bir «oyun» oynuyorlar:

«Siyasal kargaşa, huzursuzluk birbirleriyle tutarlı olmayan aceleci, gerçekleri yeterince yansıtmayan kararlar her noktada sanayiin önüne engel getirir. Fakat genç demokrasimiz için yılları harcadık. Cok pahalı faturaları ödedik... Ancak bu demokrasinin yürümesi esnasında, siyasi partilerin... ekonomik meseleleri siyasal tercihleri bir yana bırakarak eğilmeleri mecburiyeti vardır. Politikacıların gelecek seçimler kadar gelecek nesilleri de gözeteceklerini umuyorum. Ama ummak başka bir işin gerçek lesmesi başka. Fakat bilmeliyiz ki, sadece gelecek secimler düsünülürse, bu secimlere VARMAK da zorlasır... Biz, sadece istikrarlı, icinden tutarlı, güçlü, uzun dönem yasayabilecek dısta ve içte saygınlığı arttıracak hükümetler arıyoruz. Bizim için bu hükümetlerin NiTELİĞİ önemlidir, adı ya da markası değildir. Bunu politikacılar düşünsün... Sermaye bir ürkek bir kuş gibidir... Çıt dedin mi pır diye gider... Sermaye istikrar ve güven arar.» (Milliyet, Sabancı

Acıkça görülüyor ki finans-kapitalin sayım suyum yok demesi an meselesi haline gelmiştir. Hal böyle iken «sosyalistlerimizin» aman hükümet gidiyor diye işçi sınıfını uyutmaları affedilebilir mi? Kesinlikle hayır. Onlar asıl bu politikalarıyla fasizmi güçlendiriyorlar. Kaldı ki parababaları düzeni yıkılmadan şu hükümetin gidip bu hükümetin gelmesi nevi değiştirir. Hükümet değişikliği halk kitlelerinin düzen değişikliğini gündeme getirmelerini önlemek için yapılıyor. Nitekim su sözler buna en gü-

«Türkiye eğer bugün 18 ayda içine düsürüldüğü görülmemiş bir bunalımdan kurtulmak istiyorsa mutlaka yeni bir hükümet aramalıdır. Millet nezdinde sıfırı tüketen bu hükümet... Hür demokratik rejimimizin geleceği bakımından en büyük tehlikedir.» (Milliyet 25-6-79 Nuri Bayar)

Aynı anlamda bir başka örnek:

«Türkiye'nin bugünkü durumuna gelindi mi büyük koalisyon yapılır. Yapılmazsa kazan patlar. Onun içindir ki, başta cumhurbaşkanı demokrasiden yana sivil ve aydınlar, sağ duyulu vatandaş partilere bunu anlatmaya çalısıyorlar. Kazanın patlamasını bekleyenler de aksini. Demirel siz kimden yanasınız ki? » (Hürriyet Metin Toker)

Ortada herkezin patlamasından korktuğu bir «kazan» var. Bu kazan; Türkiye'nin yoksul halklarını issizlik ve pahalılık cehenneminde kavuran, kaynatan, yakan, bir avuç para babasının şartsız kayıtsız egemenliğidir.

Parababaları kazanlarını (düzenlerini) korumak için bir yandan reformist burjuvaları (CHP'vi Ecevit'i) sibop olarak kulanıyorlar. Yoksul halkın yükselen istimini (devrimci tepkisini) böylece bosaltıp, amortize ediyor. Bir yandan da habire faşizmi kiskirtip duruvor.

Türkiye'de iki parti var. Birisi Vatan Partisi, İkincisi diğerleri.

Vatan Partisi kazanın (parababalarının egemenliğinin) patlatılıp, halkın gerçek demokrasiyi kurmasını istivor.

Diğerleri kazanın patlatılmasına karsılar. Bunların bir kısmı ise (reformist partiler CHP, TİP, TSİP, TKP) kazana dokunmuyorlar, altındaki atesi biraz azaltalım diyorlar. Bırgkalım onları düştükleri çukurda debelenip

İşçiler, köylüler, gençler, YOKSUL HALK! Siz ne diyorsunuz?

Finans-Kapital Sosyalistleri

(Baştarafı 14. Sayfada)

maaşları bile ödenemez hale geldi.» Görüyormusunuz? İsminde "işçi" ve "köylü" lafları bulunan TİKP için işçinin köylünün neler çektiği önemli değil. O uluslararası finans kapitalin ve büyük memurların dertleriyle dertle-

Bilim kurulu raporu bu önemli görevini yerine getirdikten sonra ülkenin kalkınması için şu şartları sıralıyor :

«1) Tarıma öncelik vermek»

- «2) Sermaye yoğun teknoloji yerine emek yoğun teknolojiyi temel almak»
 - «3) Toprak reformu yapmak»

Bunların ücü de uluslararası finans kapital'in savunduğu görüşlerdir. Üçü de gelir dayanır emperyalizme açık pazar olmaya, iktidar yıkılmadan yapılacak toprak reformu ile de finans-kapital'e pazar açmaya ve kazanı patlatmamak için bir kısım işsizlere iş yaratmaya. Öyle ki isteyen her vatandas bu görüsleri kimlerin sayunduğunu günlük gazeteleri üstün körü okumakla öğrenebilir. İs bu noktaya geldikten sonra bu yazıyı şöyle bağlıyabiliriz. "ECEVIT YAPAMADI BEN YAPARIM"

TİKP Bilim Kurulu raporu "ülkemizi buhrandan cıkarabilmenin yolu cesur ve kararlı siyasetlerden geçer" diyor ve Ecevit'in bu işi beceremediğini hikâye ediyor :

«Ecevit, MC'nin yıkıldığı ve partisinin iktidarı devraldığı günlerde itibarının zirvesindeydi... Kıbrıs'ta kısa sürede barışçı bir çözümün sağlanması ve içeride anarşi odaklarının kökünün kurutulması Ecevit'in itibarını büyük ölçüde artırabilecekti»

Finans kapital yazarları da "millet Ecevit'e açık bono vermişti ama Ecevit bunu kullanamadı" diyorlar. Yani 'en basta genis halk kitlelerinin desteğine sahip olan" Ecevit cesur ve kararlı bir siyaset izleseydi "halk sevdiği gülün dikenine katlanırdı" ama Ecevit bu fırsatı kaçırdı diyorlar. Oysa yapılacak is cok basitti. 1) Kıbrıs sorunu çözmek İMF ile anlaşmak, U-2 lere ses çıkarmamak -ki bunlara biz emperyalizme kölece boyun eğmek diye-

2) İçerdeki anarsi odaklarının kökünü kurutmak. TİKP buna birde "sosyal emperyalist"lere karşı topyekûn yemez hale getirmek, halkın öncü güçlerini yanı profe tarya sosyalistlerini fizikman temizlemektir. Oysa Ecevit hükûmeti "doğru ve berrak dünya tahliline sahip" olamadı ve "buna dayalı doğru ve cesur siyasetler tespit edemedi. Dengesizliği temel tutum olarak benimsedi. Dolayısıyla, hiçbir sorunun üzerine kararlı bir şekilde gidemedi" Ama diyor rapor ben bu işi rahatlıkla başarabilirim. Ve arkasından neler yapacağını sıralamaya başlıyor.

«Bugün buhranın esas nedeni üretimdeki geriliktir. Sorunun cözümü üretimin artırılmasında vatmaktadır. (Alın size bir neden daha ve bu nedeni ortadan kaldıracak sihirli recete. TÜSİAD da verdiği ilânlarda neden olarak üretimdeki geriliği gösteriyor ve yokluğu paylaşmak değil, bolluğu yaratmak istiyoruz parolasıyla üretimin artırılmasını "çıkış yolu" diye yutturmaya çalışıyor. Ama TİKP parababalarından bir adım daha ileri gidiyor. Üretimin nasıl artırılabileceğini gösteriyor. "Bu nedenle ise tarımdan başlamak gerekmektedir. Türkiye tarımında, üretici güçlerin geri kalışının başlıca nedeni, toprak ağalığına dayalı yarı-feodal üretim ilişkileri" dir. Öyleyse "Köylü kitlelerinin, işledikleri toprağın tapulu sahibi olmasından kaynaklanan bağımsız ve özgür iradeleri olmaksızın ekonomiye yeniden can verecek adımların atılması imkan-

Devletin askerci ve kırtasiyeci olmasından hiç söz etmemek için bunalımın belirtisi ve sebebi olarak sayılan enflasyonun nedenlerine hiç girmezsen;

Modern teknik değil "emek yoğun sanayi" önerirsen; Uluslararası finans-kapitalin başıyla düşünüp "önce tarım" parolasını atarsan:

Toprak reformunu bile halk örgütlerine bırakmazsan; istediğin kadar: "Toprak reformunun temel amacı, toprak ağalığını ve ortaçağ kalıntısı kurumları tasfiye etmek olmalıdır" de, sonuç döner dolaşır Uluslararası finans-kapitale pazar yaratmaya varır.

Bunun gibi sayılan diğer öneriler kredi meselesi, gübre sorunu, tarım makinaları sorunu hep gelir en başta iktidar sorunu atlandığı için bugünkü düzen veri olarak alındığı için yine aynı amaca finans-kapitale pazar yaratma amacına dayanır. Bunların dışında sayılan diğer reform önerileri de avnı akibetten kurtulamaz. Sayılan 8 öneri devlet, iktidar sorununu atlar. Halbuki ucuz devlet olmazsa hiçbiri olmaz. TİKP bunların yapılmasını ister. İşçilere ve köylülere bunlar yapılırsa kurtulabilirsin hayalini yayar.

Bütün bunları söyleyen; Halkı değil, egemen sınıfı çıkmazdan çıkartmaya çalışan TİKP, Finans-Kapital partisi degil de nedir?

(Baştarafı 12. Sayfada) Duzjuva Demokratik Corbasi sosyalist Sayi: 4 (11) 29.12.1970

Burjuva Demokrasisi'nin en son tanımlanısı: «Bulanık suda balık aylamak» tır. Balıkları ne denli köreltip oltaya, ağa düşürtmek istersen, suyu o denli bulandıracaksın. Yurttaşı ne denli şaşkına çevirip alıklastırabilirsen, o denli balıklaştırabilirsin. Türkiye'nin en son olayları ve bu olaylar önünde Siyasî Bezirgân Partilerinin tepkileri gözönüne geldikçe, efendilerimizin

neye «Demokrasi» dedikleri biraz daha acığa cıkıyor. Türkiye'de Kriz var; ona Bunalım dedik Ne bunalımı? Kerli ferli Politik Parti Lider ve Sözcülerinin en dramatik görünenleri bir bunalım patlangıcı önüne gelindiğini, sel baskınına uğramış köylüler gibi avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Bunalımın nedenine gelince, iki kutup oluvorlar. :

MUHALEFET grubu, klise korosu gibi inceli kalınlı seslerle hep bir ağızdan bir şişman adamı parmakla gösteriyorlar:

Demokrasi Corbacisi: Hacivat - Muhalefet:

«- Bütün suç onda. O Demirel olmasa ne bunalım kalacak, ne bir şey!»

En baş Muhalefet Gazetesi her gün, her yazısında o temavi isler:

«Demirel Yönetiminin bilgisiz ve beceriksiz tutumu vüzünden...» (Ulus, 13.12.1970, Bunalım vb.) «Demirel'in her ne pahasına olursa olsun İktidarda kalabilmek isteği yüzünden...» (Ulus, 14.12.1970, Ger-

çekçilik). Düşünün, 35 milyon insanı tek bir Şişman Kişi bunaltıyor!.. Doğru ise aşkolsun herife. Şişman Kişi bir Dev olmadığına göre, söylendiği kadar «bilgisiz ve beceriksiz» nasıl olur? Adam insanüstü bir dâhi olmalı. Muhalefet, Demirel'i zemmederken göklere çıkarmış,

tanrılaştırmış olduğunu farketmiyor mu?

Demokrasi Corbacisi: Karagöz - İktidar :

iKTIDAR da Muhalefetten aşağı kalmıyor. Şişman Kişi de, kendisini olağanüstü «becerikli ve bilgili» bir Devlet Kaptani buluyor. Muhalefet ona, «Bunahmi sen yaptın» mı diyor? O da Kişi olarak bunalımı yokedebilecegine inaniyor. Ancak, tam tirvaki bir Sirket bezirgânı içgüdüsü ile: «Bize ait olmayan faturalar bize ödetilmek isteniyor!» diyor AP Temsilcilerine.

Suc hep Anayasa ve Kanunların. Bunalımın hak-

«Nasıl gelelim? Özerk müesseseler, özerk Radvo. özerk Üniversite, en geniş basın hürriyeti, en geniş siyasî Parti ve Dernek hürriyeti, en geniş gösteri hür-

Lânet olsun o «Özerk... Hürriyet» lerin topuna. Onlar olmasın, bak nasıl Şişman Kişi bunalımın da, her seyin de «Hakkından gelir» di.

Demokrasi Perdesinin Viran Edilisi :

Muhalefet, Demirel'i ters yönden onaylıyor: «Basiretli bir Devlet Adamı, en kötü kanunlarla da olsa ülkeyi selâmete götürür» taşını atıyor (Ulus, 14.12.1970, Başyazı). Yâni, Şişman Kişi nasıl kirlettiyse, öyle temizleyebilirdi.

İktidar, Muhalefete yol gösteriyor:

«İngiliz Demokrasisinde muhalefetin adı: Majeste Kralicenin sadık muhalefetidir. Neye sâdık? Devlete sâdık!» «Herkes aklını başına toplasın!»

«Majeste» Demirel'in «Sadık Muhalefeti» olmalı ki, bunalım kaçırılsın...

Aldı «Basiretli Devlet Adamı» İ. İ. Paşa sazı eline, bakalım ne söyledi :

«Yeni vazife günleri, sınanmış Devlet Adamlarının elinde, temiz ellerinde başarıya ulaşabilir. Bu vazife kileri üzerine Demokratik duman perdesi saçmaktır.

işçileri Halk Partisindedir.» (Corlu İlce Kongresine

Bunalımlar Şahı demir el susar mı? «Madem ki bu çatının altına gelmişiz. (Çatı: Fians - Kapital'in Kubbealtr'dır.) Madem ki muayyen bir Hedefin Sahibiyiz. (Hedef: «Inhisar'ı Duhan Devlet'i Aliyye»: Yüce Devlet Tütün Tekeli). Hiç olmazsa o hedefe gelen zarariarda, gelebilecek zararlarda hep beraber aynı acıyı duyarak, aynı reaksiyonu göstererek gitmemiz bir mecburiyettir.» (AP Temsilcilerini Kapa-

Ve Karagözle Haciyat'ın Kişi Kahramanlıkları cilveleşmesi «bu minvâl üzere» sürüp gider. Politikamızın o bitmez tükenmez Kişicil kayıkçı dövüşü bize Koca Türkiye'nin çalışkan yığınları sırtında oynatılan kasap unu Bunalımı anlatır mı? Hayır.

Türkiye'de niçin kademeli füzeler gibi her gün bir bunalım bitmeden ötekisi patlak veriyor. Politika Orta cyuncularına sorarsanız; hep falan veya filân Hacıvat'ın, yahut Karagöz'ün, veya Tatsız Tuzsuz Delibekir'in kimi «basiretli», kimi «basiretsiz» kişiliğinden. Kişiler isteseler, yahut becerseler ne bunalım kalır, ne tartışı...

Oysa bütün o bireycil Politika Hacıcavcavlarının ve Kuklalarının görünmez iplerini çeken gizli el, onları söyleten ses, hep tå gerilerdeki Sosyal Sınıf çıkarları ve eğilimlerdir. Yoksa ne haddine o Perdede harıl harıl oynayan zavallı Deve Derisinen bicimlendirilin boyanmış hayâllerin koca bir ülkeyi bunalıma batırmak, yahut bunalımdan çıkarmak? Lâkin bütün maksat o kayıkçı dövüşü ile, Sosyal Sımıf ilişki ve çeliş-

Tek çıkar yol nedir?

«2 — ŞEKİLLİ SİYASET: Hangi konuyu siyasetçe ele alisak, ona dair elle tutulur, önü sonu belli, mânası açık, HELE SONRADAN TAHRIF EDILEMEZ bir tarif yapılmalıdır. Meselâ modern siyaset (şahısların kaprisine değil) KANUNA dayanır. Kanunların başı Anayasadır. Anayasamızda hürriyetler nasıl tarif edilmelidir? Başka partiler buna dair yalnız umumî lâf ediyorlar. Halbuki Vatan Partisi bir yıldanberi ANAYASA PROJESİNİ Üniversitenin potasına atmış bulunuyor. Ortadaki teklifler açık: YASA-MA YETKISI: Millet vekillerinin 4 yıl istediklerini yapması olmamalıdır. Vekâletname veren ASİL millet, kendi vekillerinin yanlışlarını ne zaman görürse, işe karışabilmelidir. (REFERANDUM). YÜRÜTME ve YARGILAMA yetkileri, mademki ulus adma millet adına kullanılır, doğrudan doğruya milletten VEKÂLETNAME almalıdır. Bu da hükûmet ve adalet organlarının dahi meclis gibi SEÇİ-Mİ ile olur. O zaman, ne Meclis KANUN DİKTATÖRLÜ-GÜ yapabilir, ne o kanunları tatbik eden İDARECİ ve HAKIMLERIN emniyetsizliği kalır.» (S. 35)

1957 güzünde yayınlanabilen GEREKÇENİN ÖNSÖZÜ bir daha seslendi: "Birinci Kuvavi milliye seteri: 10 luluğumuzu boğan iç ve dış tesirli TEFECİ-BEZİRGÂN kâbusuna karşı idi. İkinci Kuvayi Milliye seferi: Aynı kâbusa karşı TOPRAK REFORMU ve AĞIR SANAYİ temelleri üzerinde, modern halk teşebbüs, teşkilât ve kontrolu altında, iktisadî, içtimaî kalkınmamızı millete mal etmektir."

«Vatan Partisi'ne göre olayların kendiliğinden gelişmesile İKİNCİ KUVAYİMİLLİYE SEFERBERLİĞİMİZ, istesek de, istemesek de GÜNÜN MESELESİ'dir.» (S. 3). (a.g.e. S. 36-63)

Milletin en önde gelen meselesi olan işsizlik-pahalılık'tan kurtulabilmek için II. Kuvayimilliye seferberliği (Halk Kurtuluş Savaşı) vermek durumundayız. Bu ise siyasî iktidarı ele alma savaşından başka birşey değildir.

Bunalımdan geri dönülmezcesine çıkabilmek için Vatan Partisi Programını uygulamak şart. Vatan Partisi programını ise ancak işçi-köylü iktidarı uygulayabilir. O

halde işçi-köylü iktidarı için Vatan Partisi'nde birleşelim! Memleketin şu "kritik" şartlarında "kimse iktidara gelmeye pek de niyetli değildir, niyetli olamaz" deniyor.

Vatan Partisi bütün tekliflerini uygulayabilmek için iktidara gelmeye ve Ülkeyi - Halkı bu ağır bunalımdan kurtarmaya niyetli, kararlıdır.

Yol Yayınları

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

TAKTIK ANA HALKASI: LEGALITEYI ISTISMAR

FIATI: 30 TL.

ODAK Basın Yayın Dağıtım Isteme Adresi Babiali Cad. Bey Han No. Cağaloğlu İST.

Şimdi hangisi baskın çıkacak? DP nin siyasî, ahlâkî, ilmî, felsefî, idarî, hatta dinî etkileri mi, yoksa altın ibrenin gösterdiği ekonomi etkisi mi? 1960 subatında altın 1710 kuruşa fırladı. (Türk parası % 349 düştü). Demek DP nin Türkiye ekonomisi üzerindeki 6 yıllık kasan oyunu, ondan önceki 4 yıllık CHP ve 4 yıllık DP baskılarına nispetle 7 misli şiddetle artış temposu gösteriyordu. (...)

lum zincirinin bütününü sürükliyecek olan hangi halkaya var gücüyle asılmalıdır?..

Hiç şaşmadan : Ekonomi halkasına. Toplum zincirimizin bütün öteki halkaları, hele maarif, kültür ve ilh. problemleri önemsenmiyecek veya geride mi bırakılacak? Asla, Hatta bilâkis : eğer kültürün sahiden ortamımızı avdınlatan büvük ısık olmasını istiyorsak, önceliği halkın ekonomik kalkınmasına vermeliviz. Cünkü, maalesef, ekonomi gelişimine yaslanmıyan maarif ve kültür, ülkemizde boyuna, temelsiz yapının üst katları gibi tutunamamıştır.

Tersine, kültür ve maarif çiçeği, ne kadar güzel olursa olsun, kendi toprağında kökü yoksa, süslü vazoya konmuş nâdide güle benzer, ergeç solar, hatta çürür ve kokar. Bunu da bizim daha dünkü politikamızda bin bir örneğile görebiliriz. Batının ağır sanayie dayanan temellerini yurdumuzda gercekleştiremedikçe, ticaretimiz vurguncu bezirgânlığa, bankacılığımız, Kanuni Süleyman çağındaki kadar "dolapçı" piyango ve hava oyunculuğuna döndü. İnönü "her köye bir okul" açmayı, köy ekonomisile bağdastıramayınca, toprak reformsuz "İlk tahsil seferberliği" döndü dolaştı, okul masrafı için tek ineğini satmak istemiyen dul köylü kadınına jandarma falakası çekmiye kadar facialaştı. İnönü'nün de hor gördüğü "batakçı toprak ağaları''nın ekmeklerine yağ sürdü. CHP vi köylü oyları ile tepesi taklak getirmiye yaradı. Köye ışık götürme niyeti, maddesiz uygulanınca, köyü Menderes demagojisinin karanlığma gömdü. Yüzde yetmisimiz hâlâ okuma yazma bilmiyor. Bilenlerimiz de, ancak Şahmeranı anlavabilivor. (...)

(...) Türkiyemizi yeryüzünün en kültürlü ülkesi vanmak istiyorsak dört elle sarılacağımız birinci halka ekonomi ve üretim düzenimizdir. (...)

V - POLÍTÍK

Saltanat çağında : Siyaset Sarayın tekelinde idi. Saray dışında siyaset yapmak: «Sözü ayağa düşürmek», sayılırdı. Bu kafa ile, Türkiye'de hürriyeti bile iki defa ilân eden kişi, en ünlü müstebidimiz Sultan Abdülhamit oldu. Onun için de Hürriyet, bizde hâlâ hürriyetten başka her seydir.

Meşrutiyet çağında siyaset gene sarayla Bezirgânların (levanten sözcüğünde en iyi tarifini bulan Batıya bağlı ve hayran sözde tüccarların) tekeline geçti. Saray ağaları ile Kent bezirgânları dışında siyaset yapmak "sözü ayağa düşürmek" sayıldı. Bir tek iri Abdülhamid'in yerine bir cok Abdülhamid ufaklıkları geçti.

Cumhuriyet çağında: Birinci Kuvayimilliyecilik hayata "Halkçılık programı," ile gözlerini açtı. Fakat halkımız kit harcavamam» demek de versizdir. Önce sivaset bir teşkilâtsız kaldığı için, teşkilâtlı, tecrübeli ve gelenekli derebeyi artıklarına karşı Cumhuriyet ve İstiklâlimizi koruyacak inkılâplar "Güzideler" (seçkinler) adlı kimselerin tekelinde vürütüldü. Halk için yapıldı, ama halk tarafından yapılmadığı için siyasî yüzeyden derinliklere inemedi. "Güzideler" dışında siyaset yapmak "Sözü ayağa düşürmek" sayıldı. CHP bu "güzide akidesi" ile halktan o derece korktu ki, en sonunda şef İnönü güya çokpartililiği ilân ederken bile: "sözü ayağı düşürmemek" şartını koştu. Kendumuz en modern irtica ile silâhlanmış ortaçağ ağrılarının set alanma taşımazsa, millet bütününe değil, kendi egoiz- LİĞE sonsuz inanmak" gayedir. salgınına uğradı.

sete karışması gibi görmeye eğiltiliyor. Türk milletine nün ışığından uzaklaştırıcı bir kör kuyuya çevirmek olur. bundan büyük iftira olamaz. "Sözü ayağa düşürmek" söz- Asıl siyasî terbiyesi bulunmayan insan, hem uzmanlıkta cüğünün batılı anlamında medenî karşılığı DEMAGOJİ'dir. kör yoklamasından öteye geçemez, hem vatan için kaybol-Demagoji: Küçük menfaat ve küçük meseleler öne süre- muş sayılır. Nasıl, insan vücudünün bütünü ve hastalıkrek, büyük menfaat ve yüce ülküleri örtbas etmek ge- ların hepsi hakkında tam bilgi ve deneme edinmedikçe siyaset boş bir zarf değildir. İktisadî ve içtimaî bir öz vezeliğidir. Demagojiden kurtulmanın tek yolu, milletin insanın iyi bir kulak hekimi, kalp hekimi, akıl hekimi ol- taşır. İktisat ile siyaset birbirlerinden ayrılamaz. İktisadi bütününü siyasette söz ve iş sahibi etmektir. İster "seç- ması imkânsızca, tıpkı öyle, toplumun bütünü ve siyasî olay, siyasinin bir parçasıdır; siyasî olay birçok iktisadîkin", ister biçkin olsun, azınlık siyaseti tekelinde tutup düzen ve düzensizliklerin hepsi hakkında tam bilgi ve de- lerin bütünüdür. Siyasî iktisadîyi çürütmez tamamlar. yığınlara maledemedikçe, er geç demagojiye düşer. Or- neme edinmeden bir meslekte uzman olmaya kalkmak, Siyasetin muhtevası, özü : yukarıdan beri anlattıklarımıztaçağ aşiret usulünde halkı sürü, başındakileri akıllı ço- yarım kalmaktır. Bizim bütün alanlarımızda, hele aydın- dır. Siyasî bir parti öze dayanır: MÜPHEM ve UMUMİ ban yerine koymak olurdu. Millet idaresinde : gerçek de- larımızın uzmanlıklarında, olağanüstü istisnalar bir yana, bir takım lakırdılarla kalırsa, onun hürriyet şekillerine çıkar yol yoktur. Onun için: 1) Siyaset, 2) Doktrin, biri de siyaset fobimizdir. Ata sözümüzle "Yarım hekim maya varır. Muhtevasız, önsüz, cansız POLİTİKA MUHA-3) Parti konularında yanlış anlamaları kısaca açıklama- candan, yarım hoca dinden eder." (...) dan edemiyeceğiz.

DP iktidara geldi. Bir de bakıyoruz 1954 yılı demokrasi derebeyi artığı, kendi hesaplarına çok güzel bir oyun bul- sın. Ancak o zaman iki buçuk teşkilâtlı avantürye, 25 milmuşlardır: Siyaset düşmanlığı... Asker siyasetle uğraşmaz, yon insanı koyun sürüsüne çeviremez. Ne istediğini memur siyasetle, uğraşmaz, genç uğraşmaz, ihtiyar uğrasamaz. Üniversite, hakim, öğretmen: Haşa! işçi, köylü, esnaf, fakir fukara: Ne hadlerine!.. Kim uğraşır Türkiye'de bu siyaset denilen kusla? Yalnız cennetlik beylerimiz... Böylece, milet iradesi, bir koyun sürüsünü gütmek kadar kolay ve kârlı gelirli efendilerimize. Ancak gerçekte hiç bir millet sürü olamıyacağına göre, kanlı kansız siyasî facialar millet kaderini allak bullak eder dururdu.

En uzak ve en yakın tarihimizde o basma kalıp alışılmış "dürûg-ü maslahatâmiz"i boyuna yalanlayan en sık olaylardan biri de : askerle siyasetin en görmek istemeyen göze dahi batacak ilgisidir. Hemen hepimiz, askerlerin siyasetle uğraşmaması gerektiğinde Allah bir yemin etmiş (...) Demokrasimize yep yeni bir düzen verecek. Top- görünürüz. Tarihimizde ise askerlerden daha velvelelice siyasetle uğraşan kimsemiz olmamıştır. (...)

> Övle iken en aklı basında geçinen aydınlarımız, bilim adına and içmiş koskoca profesörlerimiz bile, uluorta, hem de büyük ağırbaşlıkla : siyasetle uğraşmamak gibi düpedüz bir medenî intihar akidesini rahat lokum kadar tatlı tatlı yutmuş görünmeyi, en yüce Usun ermişlik kertesine varmak savivorlar, Neden?

> Çünkü, bizde siyaset adı ile ortaya sürülen şey, çok defa bir avuc halk düsmanının kirli düzenbazlıkları olmuştur. Kirli çamaşırları milletten gizli yıkamanın kestirme volu : aklı erecekleri, hele haksızlığa karşı gücü yetecekleri, en böyük millet meselelerinde, yâni siyasette kafadan gavrimüsellâh kılmaktır... (...)

> Ortada gerçek fikir, sosyal prensip, açık ilmî doktrin bulunmavınca elbet, isci, kövlü, halk arasına sokulan sözüm ona "SİYASET" : aşiret kavgası çıkarır. Askerin, memurun, profesörün, aydının böyle asiret kavgalarına katılmaları, yalnız külâh kapıcılığı ve kargaşalığı arttırmakla sonuçlanır. Zekânın benimseyebileceği insanca ölcülü açık düşünceler karşılaşamayınca, bilimli ve namuslu tartismanın yerini, ister istemez cahilce, hatta hayvanca kör dövüsleri tutar.

> Siyaset : bütün hayvanlar içinde yalnız insan içindir. Daha 2300 yıl önce, Aristotelesin insanı: (ZOON POLİTİ-KON) : (siyasî hayvan) diye tarif edişini tekrarlamaktan bıkmıyalım. İnsandan "SİYASET" özelliğini kaldırdığımız gün, geriye ne denlü süslersek süsliyelim, "HAYVAN" dan başka bir şey kalmıyacağını unutmıyalım. En dereheyice siyaset yasaklarına rağmen, hepimizin boyuna ve ister istemez, siyaset olaylarına katılmamız, insandan baska bir varlık olamayışımızdan ileri gelir. Mademki, insan doğduğumuz için bilerek, bilmiyerek SİYASÎ'viz, "Siyasetle uğraşmam" diye, kendi kendimizi neden boşuna inkâra yeltenelim? Neden her şeyde yararlı bulduğumuz bilgi ve denemeyi siyasette kendimize çok görüp, en basit yurttaşlık meselelerimizin çözümünü kördüğüm, kördövüşü edelim? "Asiret yırtınmaları ile uğraşmam" demek yerinde olabilir. Çünkü, 25 milyon nüfus içinde birkaç bin kisinin çıkarı uğruna çabalamak, hem cok kücük, hem cok iğrençtir. Bu küçüklük ve iğrençlik yalnız memurlara değil, insan olarak hiç bir Türke yaraştırılamaz. Ama, millet ölcüsünde EN GENİŞ, EN BÜYÜK DÂVÂ demek olan siyasetle uğraşmam demek, yalnız en ulu ulus görevinden kaçmak değil, o kutsal görevi bir avuç sersem aşiret yobazma bırakmakla bir çeşit vatana kıymak olur.

«Ben mesleğimde olgunlaşmak amacı ile siyasete vameslek değil, her meslekten insanın yurddaşlık borcudur. Sonra yurdumuzun hemen bütün aydınları memur, asker, öğretmendir. Belli baslı aydınlarımızı birer kulp takıp siyasetten uzak tutacaksak: Seçime, oya baş vurma komedvası ile kimi kandırıyoruz? Günlük ekmeğinin kölesi haline sokulmus yurddaslar çoğunluğu siyasetin inceliğini hangi ışık altında görecek : siyasî tuzaklardan nasıl sıyrılacaktır? Siyaset, ufak ufak, dağınık yurt görevlerimasına yarar. Tersine, siyasî anlamı kavramamış bir DP Faciasını hâlâ, hêmen herkes "cahil halkm" siya- meslekte derinleşmek; uzmanlığı içine inildikçe yeryüzümokrasiden, yani halkın bilfiil siyaseti gütmesinden başka kaide olarak daima yarım kalışlarının başlıca sebeplerinden dair söyledikleri, kendi kendisini veya başkalarını aldat-

(...) Her meslekten herkes, kendi kuyusuna gömülme-

A — SİYASET: Yurdumuzu kasıp kavıran bir avuç sin; yurddaşlık görevi için yurt siyasetinde ayıkça rol albilen yurddaşlar önünde saygı ve namusu ile iş görmeye çabalar. Bu vatan ikide bir namussuzların oyuncağı oluvorca, bunda biraz da hepimizin siyasetten, yan çizisimiz rol ovnamistir. "Her millet lâvik olduğu idare şekline kavuşur" sözünün bir tek anlamı varsa o da, yurddaşları siyasî uyanıklığa ve siyasetle fiilen uğraşmaya çağırmasıdır. Yoksa, her millet, her zaman, en lâyık olmadığı ovunlara düsürülmüstür.

> B - D O K T R İ N : Millet siyaseti: Toplum bölümlerimizin vurt ve dünya görüslerini kendi acılarından, ayrı fikir sistemleri olarak ortaya koymaları ve sentezleştirmeleridir. Buna DOKTRIN siyaseti denir. Ancak, doktrin devince, sağlı sollu, hep derebeyi artığı oluşumuzdan gelme bir sapıklığımız var. Bilgin ve hattâ otoriteliği "poz verme" savanların doktrin sözünden cıkardıkları anlam: Batıda sonları "izm" le biten görüşlerin genel düsturlarını basma kalıp Türkçe'ye çevirip "Ve dahi, bununla amel oluna!" tekerlemesini sayurmaktır. Buna doktrin değil, papağanlık denir.

> CHP, bir ara "Devlet Sosyalizmi" etiketi bile takılmak istenen "Devlet Kapitalizmi" ile milletin başına pahalı devleti musallat edip iflâsa gitti. DP bir ara "Liberalizm" etiketi bile takılmak istenen sartsız, kavıtsız, tefeci, vurguncu hürriyeti ile milletin başına "Frankizm" diktatörlüğünü musallat edip, ihanete gitti. Bu iflas gibi o ihanet de, hep kendi nazariyesi ve doktrini bulunmayan kafasız işgügarlığın, Batı mukallitliği ile kulaktan dolma kliselere özenmelerin vurdu tecrübe tahtasma çevirmesi-

> Doktrin hayattan doğar. Hayatın başlıca özelliği kitapta yazılmamış, yenilikler ve özelliklerle de dolu oluşu-

> «En güç olan şey gerçeklerimize dikkat etmek ve fikre onu kaynak yapmaktır». "Batılı olmak, Batı düşüncesini savunmaktan güç. Batı düşüncesinden sıyrılarak, kendi düsüncemizin dertlerine inmektir. İğreti fikirden iğreti politikadan, iğreti ve sahte hayattan o zaman kurtulabiliriz" 'Hürriyeti ne için istiyorduk? Düşünmek için değil mi? İşte hürrivet... Cıkını ile cözülmüş dertler yığın yığın... Hani düşünce? (Cahit Tanyol. "Hürriyet ve fikir yoksulluğu" Vatan 4 Temmuz 1960).

> İlim ve Üniversitemizin doktrin değil, basit "düşünce" bakımından durumu bu kadar acıklıdır. Sebebi ile vakit kaybedilemez. Bu durum önünde tutulacak tek çıkar yol, bir kere daha halk çoğunluğumuzun adsız kaynaklarına hür akış vermek olabilir. (...)

C - P A R T İ: Şu, âlimimizin de, cahilimizin de hep sünce yokluğundan, doktrin çoraklığından yaka silktiği ülkemizde, siyasî aşiret kavgaları arasında, bir ses yükselmişti. Elbirliği ile boğulmak istenen bu ses, profesörlerimizi düşünmekten alıkoyan "gardiyan nezareti altında" bile "Batı düşüncesinden sıyrılarak", "gerçeklerimizi fikre kaynak etmiş" idi. Bundan, 27 Mayıs ikılâbından, yıl önce "İKİNCİ KUVAYİ MİLLİYE SEFERBERLİĞİ'nin teorisini ve pratiğini fikirleştirmiş, doktrinleştirmişti. Kısaca diyordu ki: Şahsî nüfuz yerine, mutlak surette kanun volu ile: a) Devleti milletten üstün değil, milleti devletten üstün tutmak ve antidemokratik kanunları ayıklamak, b) Müzmin işsizlik ile azgın hayat pahası kanser haline gelmiştir. Bunları köklerinden kazımak için, ikinci bir Kuvayi Milliye seferberliği gerektir. Bu iktisadî seferberliğimizi, ATOM dahil, en son sistem AĞIR SANAYİ temeline dayandırmak, a) Millî istihsal mücadelemizin para maddesini —ne sadakayla, ne zor ile,— ancak UCUZ DEVLET ve SUURLU TİCARET yolu ile sağlamak, b) Bu mübarek iktisadî Kuvayi Milliye seferberliğimizin güdücü ruhunu --basta isci sınıfımız gelmek üzere,- cahil, âlim, köylü, sehirli... Bütün değer yaratan iyi niyetli vatandaşların, tamamiyle aşağıdan gelme ve tamamiyle serbest (Teşebbüs - Teşkilât - Kontrol) larında bulmak, ve bu nin bütün ile ahenkleşmelidir ve bütün meslekleri kaplar. emelle, bütün organlarda bilfiil müstahsilleri çoğunlukta di "güzide"si DP "sözü ayağa" öylesine düşürdü ki, yur- Her meslek ilgisi, kendi alanındaki özelliği ve ışığı siya- görmek, yarımız olan KADINI ön safta bulmak, GENÇ-

> Bu ses Vatan Partisi'nin Tüzük 2. maddesiydi. Düşünceve, hele Batıdan aktarılmamış bir düşünce olabileceğine inanmıyan çevremiz, insanca tepki değil, tekme savura-

> «1 — MUHTEVALI SİYASET: Vatan Partisi'ne göre REBELERI bevhudedir.

(Devami 13. Sayfada)

TÜRKİYE'NİN DÜZENİ

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Aldanılarak «DOĞU» denilen, bilimsel adıyla «PREKAPİTALİZM» çağrılacak Toplum tipi, temelde TEFECİ-BEZİRGAN sermaye ekonomisidir. Tefeci-Bezirgan üretim yordamının tabanı üzerine kök saimiş antika medeniyetler serisi bizim köprümüz üstünden geçmiştir. Yedibin vıl «tekerrür» etmisçesine, bata çıka yürüye gelmiştir. Her tekrarlanısında spiral (halezon) çizen salyangoz kımıltılarıyla dünyamıza yayılmıştır. Bu sümüklü böceğin en son ve aslına en uygun evi Türkive'dir.

Aldanılarak «BATI» denilen, bilimsel adıyla «KAPİTALİZM» diye çağrılan toplum tipi, temelinde KAPİTALİST sermaye ekonomisidir. Kapitalist üretim yordamının tabanı üzerine kök salmış modern medeniyet, İngiltere'den Fransa'ya Almanya'dan Balkanlara doğru inerek üstümüze gelmiştir. Kapitalizm bizim prekapitalist sümüklü böceğimizi yedikçe: «-- oh! ne güzel Batılılaşıyoruz» diye sevinmişiz. Kapitalizmi sümüklü böceğin kabuğu içinde yerleştirdikçe modernleştiğimizle öğünmüşüz. Hele sümüklü böceğin boynuzları üstüne şapkayı geçirince, en son sistem beyinle düşünüp davrandığımıza inanarak kabımıza sığmışız.

Simdiki gercek durumumuz bu Bu duruma göre Türkiye'nin tarihsel kaçınılmazlığı ekonomik ve sosyal yapısını etkilemiştir: Tefeci-bezirgan kanburu üstüne, getirmis Kapitalist kanburu eklemistir.

TÜRKİYE'DE TARİHİN İSİ NE?

«Canım, şimdi, Türkiye'nin binbir pratik çıkmazı önürrüzde vatıp dururken, övle vedibin vıllık tarihten genellemelere saplanmanın sırası mı?» denilecek. Bu düşünüş, bizde «teori» adlı güçün en iyi dileklerle dahi, ne ağlanacak yoksulluklara uğratıldığını bir yol daha ıspatlamaktan başka anlam tasımaz.

İngiltere'yi, Fransa'yı, İtalya'yı, Almanya'yı bırakalım. Dünkü Osmanlı topluluğundan kopusmus Yunanistan'ı, Romanya'yı, Yuğoslavya'yı, Bulgaristan'ı da bir dem unutalım. Niçin Uzakdoğu'nun tavanına tünemiş Japonya 20 yılda en ileri kapitalist ülke oluverdi de bizim Yakın Doğu ve Akdeniz medeniyetlerinin zorlu mirascısı Türkiye 250 yıldır her «Batılılaşmak» istedikçe habire battı? 44 yıldır şapkasına dek «Avrupalılaşma» örneğini ülküleştiren Cumhuriyet çâğında her gün en «İLERİ» geçinen Siyaset Partileri ve Liderleri Antika çağın kalıntılarına dört elle sarılmadıkça ayakta duramıyacaklarına kanmıslar

Çünkü Türkiye Bâbil çağından beri, yıkıla dikie hep o yediveren Tefeci-Bezirgan ekonomi ve toplumunun «adanmış toprağı» olmuştur. Dün ve bugün Türkiye'mizin hangi özel konusundan yola cıkarsak çıkalım, az derinliğine araştırmaya girdik miydi, kaçımlmazca elimize geçecek en şaşmaz kördüğüm Marx'ın işaret ettiği o ekonomi ve toplum kuralına bağlı kalır. İster «sağ» olalım, ister «sol»: Ne ekonomik, ne sosyal, ne politik, bilimcil, ahlakçıl, ne filozofçıl, dincil, güzel sanatçıl hiçbir konumuz yoktur ve olamaz ki, her çıkmaza varır varmaz, o kuralla baştankâra toslaşmıyabilsin.

TEFECI-BEZIRGANLIK ILE KAPITALIZMIN UYUSMAZLIĞI

Prekapitalist ekonomi ve toplum ilişkileri de. Kapitalist ekonomi ve Toplum iliskileri de hep «KAPİTAL» (SERMAYE) sözcüğüne bağlı görünürlerse de, Tarihinin akışına bakılırsa bu iki sistem, biri önden, ötekisi arkadan gelerek birbirini izlemis olmakla kalmazlar, birbirleriyle kıyasıya güreşmiş, birbirlerini alt etmiş, yerinde yok etmiş iki insan düzenidirler.

Yeryüzünün tüm haritası üzerinde, insanlık tarihinin bütünü ile akışını gözönüne getirebilirsek, o iki düzenin karşılıklı gelişimini ve savaşını daha iyi ve açıkça kavrarız. Kapital eserinin III. cildinde Karl Marx'ın bir kaç sözle belirttiği bir ekonomi kuralı vardır: Nerede (hangi ülkede, ne zaman Tefeci-Bezirgan prekapitalist ekonomi AŞIRI gelişime uğramışsa, orada modern adını alabilecek kapitalist ekonomi imkânsız kalmıştır.

Ekonomide: «Sağlam para, çürük parayı kovar» denir. Toplum tarihinde bunun tersi de cok olmustur. Kapitalizm elbet Tefeci-Bezirganlıktan daha sağlam bir üretim yordamıdır. Öyleyken, hemen hemen 7 bin yıl, çürük Tefeci-Bezirgan düzeni, Ka-

pitalizmin yaşamasına değil, doğmasına dahi yer verdirtmemistir. (*) Her çağda ölüp ölüp dirilen tarih ortadadır. Tüm Yakın ve Uzak Doğu bölgeleri en aşırı Tefeci-Bezirgan ekonomi temeline dayanmış medeniyetlere sahne oldukları için, kapitalizme ulaşamadılar. Tefeci-Bezirgân ekonomi temeline dayanmış medeniyetler en az verimli tarla olduğu için İngiltere, yeryüzünün ilk kapitalist ülkesi olabildi

20 inci yüzyıla gelinceye değin, Tarih içinde Tefeci-Bezirgânlığın aşırıca geliştiği her yerde Kapitalizmin bir türlü gelişemediği kadar canlı bir olayı Marx-Engels'ten başka hemen hemen herkes atladı. Ama bu gerçeği çürütmiye, «doğru saygısı» besliyen hiç kimse kalkışmaz. «DOĞU» adıyla anılan «Yarı-Sömürge» evrenleri (Osmanlı, Acem, Çin kıtaları) : en büyük Tefeci - Bezirgan medeniyet artıkları idiler. Genel olarak Yakın ve Uzakdoğu ülkelerinin, özel olarak Türkiyemizin kapitalizme bunca geç kalışları, yukarıda belirtilen ekonomi ve toplum kuralının hem en «şahane» hem en «iğrenç» belgesini verdi. Bu topraklarda — bütün öteki etkenler bir yana —Tefeci - Bezirgan ekonominin azgınlığı, kesin olarak kapitalizme yer bırak-

TÜRKİYE'NİN "MUCİZESİ" ÇELİŞKİLERİ UZLASTIRMA

20 inci yüzyıl Türkiyesi, hiç bir «mucize» gösteremediyse bile, Prekapitalizm ile Kapitalizm arasındaki o yaman tarihsel uzlaşmazlığı uzlaştırmak «mucize» sini ne yazık ki gösterdi. Ve bir milleti, bütün evrensel siyaset iktisat bunalımları ve altüstlükleri ortasında iliklerine dek dondurup uyuşturmayı becerdi. Öylesine ki, Sivas Kongresi'nde topla tüfekle kovaladığımız Emperyalizmi davul zurnayla, düğün bayram ederek memlekete sokabildik.

Bu kabuğu kaldıralım. Altında yatan sebepler: «Türkiye'de Teşkilatçı yok», «Fikir adamı yok» ve ilh. gibi en pisipisine küçükburjuva ukalâlıklarının ciddi ciddi pozlarla yapıldığı maskaralık «ideolojisi» ile mi açıklanabilir? Havır.

Türkiye Cumhuriyet ilânından 6 vıl önce, Mustafa Kemal Paşa Veliaht Mehmet Vahidettin Efendinin «Yâver hassı» gibi yanında Almanya gezisine çıktığı yıllarda (1913 yılı) «Murahaba Kanunu» ilân edilmişti. Bu kanuna göre en yüksek faiz yüzde 9'u geçmiyecekti. Tam 50 yıl, Cumhuriyetin ilânından 44 yıl sonra ne görüyoruz?..

Bırakalım Anadolu körfezini, İstanbul'un göbeğinde, Milletvekillerinin dokunulmazlıkları şöyle dursun, Genel Kurmay Baskanlarının, Basbakanların, Cumhurbaşkanlarının yan bakılmazlığından kat kat üstün (ve kitapta değil basbayağı hayatta) değinilmez dokunulmazlıklar taşıyan bir «Banka Müdürleri kilik» biçiminde inanılmaz bir finans- kapital konspirasyonu egemendir. O sayede, faiz derler, komisyon derler, harç derler, pul derler, derler oğlu derler. Bankalar verdikleri para için, sırasında yüzde 40, 60, 100 ve ilh. a dek yükselen kâr sağlarlar. Tefeciliğin daniskasını doğrudan veva «Emlâkçı» kanalıyla rahat rahat yapabilirler. Kitabına uydururlar. Ve kitap, Tefeciliği «şiddetle yasak» eden 1333 (1917) kanunu aynı rahatlıkla rafta uyur. Köylünün, esnafın tefeciye ödediği, faiz yüzde 100 den aşağıya, Allah göstermesin inmez, yüzde 1.000 den yukarıya her zaman çıkar.

Ve sonra herkes şaşakalır: Neden Türkiye Batılı genliğe kavuşamamıştır? Neden Başbakan Sovyetlerle alışveriş yapmıya gidince Adana'ya 5.000 Amerikan askerî indirilmek kabalığı gösterilir? Neden 12 Amerikan üssü ile 22 Amerikan şirketi toprağımızı babasının evi sayar, evinde yapamadığı sömürü ile çiğner? Neden Kapitalist Fransa'sında bir De Gaulle, memleketindeki Nato kuvvetlerine pılıyı pırtıyı toplatırken, Türkiye'de siyasilere işkenceciliğiyle ün yaparak polislikten Bakanlığa yükselen bir kişi Türkiye gazetelerinde her şeyi yalanlarken, Amerikan Gazeteleri, özellikle o Baka nın hudutlarımıza Füze savar perde gerilmesi için teklif yaptığını yazar?

Türkiye'de tefeciliğin yüksek faiz vurması ile, Millî Savunma Bakanının Türkiye'yi büsbütün çıkılmaz tehlikeli üs durumuna gönüllüce sokması arasında ne ilişki vardır?.. Sırası geldikçe bu ilişkinin binbir telini gözönüne getirebiliriz. Şimdilik, yalnız basit tarihsel gerçeği alalım.

Bildiğimiz Antika Tarihte, Tefeci-Bezirgân Sermayenin kurduğu medeniyetlerin hepsi de, anadan doğma (modern devimi ile) Kozmopolit'tirler : ne sınırları, ne ulusları bellidir. Kapitalist Medeniyeti ise, nerede doğdu ise orada, hemen ekonomi top ateşinin ulaştığı yerlere dek uzanan toprakları kesince sınırlandırır ve o sınır içindeki yığınlarını (ırk, dil, din ve ilh. farklarına bakmaksızın) kapitalist sömürünün millet potasında eritmiye bakar,

onun için, kapitalizm anadan doğma Milliyetçi, ve Vatancı (yurtsever) bir düzendir.

SAYFA: 3

Tefeci-bezirgân için, başında iktidar olarak Firavun veya Johnson, Hitler veya Mahatma Gandi olmuş, bunun zerrece önemi yoktur. Yeter ki vurguna dokunanları varolan iktidar yola getirsin... Yola getirmezse, Tefeci için karada ölüm yoktur. Sermayesini yüklendiği gibi, kendisi yola düşer. En yüksek vurgun bulduğu yeri «vatan» sayar. Türkiye'deki kapıkullarına «hangi partiden» oldukları sorulunca, büyük bir mârifet işlerce: «Ekmek Partisindenim» karşılığını verirler. Bu, o eski Tefeci-Bezirgân eğiliminin beyinsizlik alışkanlığıdır.

Kapitalist ileri bir üretim sağladığı toprağa ve insanlarına göbekbağı ile bağlıdır. Vatan içindeki Milletin sosyal, politik, kültürel ilişkileri üzerine dayanıp yaşamak zorundadır. Kapitalist Ekonomisi nasıl Piyasa ve Borsa kanunları ile işlerse, ülkenin üstyapı ilişkileri de (hiç değilse serbest rekabet çağında) burjuva demokrasisi ve Hürriyeti düzeniyle yürütülmelidir. Kapitalist, kızınca, korvanını kaldırıp diyar diyar göçmeyi kolayca göze alamaz. Yurt sınırları içinde bağladığı millete, kendisi de dilediği yönü verebilmek için bağımlı kalmak zorundadır.

İmdi, Türkiye'nin Ekonomi ve politikasına Tefeci ve Bezirgan Hacıağalar egemen olunca, onların antika havalarıyla, seçim meçim deyip, «sandıktan çıkardıkları» sözcüleri ister istemez, kendileri gibi «Kaalu belâ!» denberi KOZMOPOLİT olacaklardır. Modern Kapitalizm çağında yaşadıklarını hesaplıyarak, sözde ve görünüşte herkesten çok milliyetçilik ye yurtseverlik uğruna kelle uçuracaklardır, iş'de ve içte : fitili Amerikalı'nın sigarasını bekliyen atom bombası üzerine tümüyle Türk milletini ve Türkiye'yi oturtmakta, ne milliyetçiliğe, ne vatanperverliğe aykırı bir yan görmiyecektir. Hatta örneğin, Batıda az çok dürüst bir kapitalizmin yetiştirmesi olan De Gaulle, Amerikan üslerini Fransa dışı edince ağızları açık kalacaktır.

Ey Türkyie'nin Türkleri ve solların Sağları ve Solları!.. Yukarıda söylenenleri ne Doğunun, ne Batının kitapçıklarında okumadığınız için kınamayın, «Kendi omuzlarımız üstündeki» kafacıklarımızı kullanmaktan korkmiyalim.

Belirtilen ana çelişki ile sonuçları : filan Bakan, Kabine veya Partiden önce ülkenin SOSYAL YA-PISINA bağlıdır. Böyle bir Sosyal Yapı içinde kıvrandığımız, «Ortanın Solu»nca da artık istenen yapı değişikliğinden dahi iyi anlaşılıyor. Sosyal yapı değişikli istiyen insanlar, harekete üç beş ısmarlama klise «solluk» larla yetinmezler. Cihan ve insanlık gelişiminde belirli ilişkisi bakımından, kendi toplumunun biçimi ve özü işlenmedikçe «Teori» den konusulamaz.

«Devrimci, Teorisiz, devrimci Hareket olamaz» gerçeğini, bizde de hecelemiyen kalmadı. Ama, ne teorinin hareketi, ne hareketin torisi üzerinde henüz kimse çalma çırpma tekerlemelerle saklanbaç oyunu oynamaktan başka türlüsüne katlanamıyor. «Sosyalizmin bilimi» devince: Bilimsel Sosyalizmin ana kitapları dışında (mutlak Türk olmaması şar: tıyla) Her sosyalistten çevrili düşünceler yetmez. «Türkiye'nin kendi öz koşulları» deyince: kırk yıldır yapılanları değil, basılmış yazılanları bile sansür ederek unutturmaktan başka «üstad» geçinmenin yolu kalmamış sayılamaz.

Türkiye'de 2 TİP kurt teori düşmanlığı uluyor. Eski kurtlar (kendi demogojilerini var etmek için): «Teori adamı yok» (Fikir adamı yok) diyorlar. Yeni Kurtlar: (kendi yokluklarını maskelemek için): «Teori yok» (Düşünceyi biz yapacağız) diyorlar. İkisi de aynı kapıya çıkıyor: HARAKETİ köksüzleştirmek. Hiç değilse, dünü bilmeyen yeni kuşakları Kerametin kendilerinde olduğuna inandıracaklarını umuyorlar. Aldanıyorlar. Türkiye'de Teorinin kendisi de adamı da vardır. Hareketin kökü, göv desi ve meyvası da..

Bütün Türkiye'nin solcuları birleşiniz!

(*) Bu olayın ayrıntılı gelişimlerini «Tarih-Devrim-Sosyalizm» ve «İlkel Sosyalizmden Kapitalizme, Birinci Geçiş: İngiltere» adlı kitaplarında teorik bakımdan özetlemeye calıstık. Aldıran olmadı. Yalnız bir kaç «yetkili -Solcu»nun konuyu kötülemek için, arkadan ve «karda gezip izini belli etmeksizin» kaşkarika fısıltısı kulaklara çalınmakla kaldı. Bu bizde teori yoksulluğunu azdıran pratik tabansızlığın onulmaz belgesivdi.

Ne var ki, bütün «Yetkililerin» aldırmadığı olay, azıcık sıkıştırılsalar hepsinin; «onda bilinmeyecek ne var?» deyiverecekleri kertede üstünden atlanılmaz bir sosyal gerçekliktir.

TÜRK SOLU 17 KASIM 1967

BUNALIM ZIRVEDE

Bazı bakteri türleri vardır. İçinde yaşadıkları ortamı değiştirirler; ancak değişikliğe uğrattıkları mad deler bizzat o bakterilerin ölümüne sebep olur.

Finans-Kapital mikropları da simdi aynı duruma düsmüs kara kara düsünüyorlar. Tıpkı o mikroplar gibi Türkiye'yi emperyalistlere peskes çektiler; gün bugündür deyip vurgunlarına vurgun, kârlarına kâr, zulümlerine zulüm kattılar. Elli yıldır bu böyle gidiyor. Ama elli yılın birikimi simdi geldi dayandı... ve biriktirdikleri zehirler kendilerini tehdit etmeye başladı. Bakmayın Demirel'lerin, Erbakan'ların «Yeniden Büyük Türkiye» «Ağır Sanayi Hamlesi» «Trilyonları telaffuza alışmak» parolalarına, gözbağcılıklarına, Onlar halkın gözünü bağlamak için televizyon ekranlarında, radyo mikrofonlarında, gazete sayfalarında yapılan hokkabazlıklardır. Yoksa onlarda, bizzat temsilcisi oldukları parababalarının ve o parababalarının güdümündeki Türkiye ekonomisinin nasıl bir çıkmazın içinde bulunduğunu biliyorlar. Oyle ki bu finans-kapital temsilcilerinden kimisi iktidarı «iğneli fıçı»ya benzetirken kimisi de «bitli yorgan» a benzetiyordu. İktidar, finans- kapitalin has partileri için atesten gömlek haline gelmişti. İşte bu asamada düzene karsı hosnutsuzluğu her geçen gün artan halk kitlelerini de pesine takan vahsî burjuvazinin temsilcisi, CHP, finans-kapital adına «kestaneleri ateşten çıkarmak» iddiasına hız verdi. Finans-kapital hem yıpranmasınlar diye kendi partilerini yedekte tutacak hem de bunalımın faturasını halka ödetme isini vahsi burjuvazinin temsilcisine yaptırarak bu sevimsiz işin sorumluluğundan sıyrılıverecekti

Bütün propaganda olanaklarını harekete geçiren finans-kapital yeni bir «umut» arayan cilekes halkımıza yeni bir «adam» sundu. Bu yeni «adam» halkın tüm dertlerini çözecek, üst insan gibi tanıtıldı. Halk işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanıyor, finans-kapitalin gizli-açık besleme köpekleri de halka karşı zulümlerini artırıyordu. İşte halk sarıldığı bu yeni «adamdan» bu dertlerine çözüm bekliyordu. Halbuki bu halk ne «adamlar» ne «umutlar» görmüştü. Öyleyse niye «adam» dan umut bekliyordu hâlâ? Cünkü finans-kapital elli vıldır halkı elinden geldiği ölçüde örgütsüz bırakmaya çalışmış ve örgütsüz bıraktığı halkı kafadan aavri müsellah hale getirebilmişti. Bu duruma getirilmiş halk, finans-kapitalin «dertlerinin sebebi filan beceriksiz kisidir» martavalına kanıveriyordu. Doğal olarak dertlerin sebebi «filan beceriksiz kişi» olunca yeni ortaya sürülen «fesmekân becerikli kişi» halkın «umudu» olup çıkıyordu. Ama bu «umut» kişiler genellikle bunalım dönemlerinde sivriltiliyordu.

Türkiye 50 yıllık tarihinde üç büyük bunalım yaşadı. Her bunalım döneminde «beceriksiz kisi» gitti yerine «becerikli kişi» geldi. Buna rağmen ne işsizlik ne pahalılık ortadan kalktı ne de issizlik ve zulmün katmerlenmesi demek olan bunalımlar. Öyleyse, eğri oturup doğru konuşalım:

«BUNALIMIN SINIF TEMELİ: Türkiye'de aralıksız bunalım-kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veva beceriksiz kişi vönetiminden değildir..... Bunalımın temel nedeni, artık herkesin «bozuk düzen» dediği: Finans-kapital Tekelciliği ile Tefeci-bezirgân vurgunculuğudur. Yani Türkiye'ye tahakkiim eden modern ve antika iki sınıf: tekelci ve vurguncu imtiyazlarını sistemleştirmişlerdir. Bu sistem sürüp gittikçe, 2 tahakkümcü sosyal sınıf içinden şu veya bu kişiyi yahut aileyi parmağa dolayıp yapılan tahrikat ve propagandaların anlamı

O iki tekelci ve vurguncu sınıfı zemzemle kusursuz melaikeler gibi korumak istiyorlar. Onların egemen oldukları sisteme, bireycil tekel ve vurgun bozuk düzenine kondurtmamak icin su veya bu kisivi... hepsi hesabına kurban edip soygunu kıyamete kadar sürdürmektir... İsrail Oğulları toplantıları ortasına bir teke koyarlar. Ve o yıl içinde yedikleri bütün herzeleri, isledikleri tüm günahları o tekenin yaptığını söylerler. En sonunda bütün günahları yükledikleri tekeyi keserler. Tanrıya iletilen bu kurban İsrail Oğulları'nı tertemiz etmeye yarar.

Türkiye, Ortadoğu gelenekleri ile ikide bir egemen politikada işlenmiş bütün suçlar için öyle bir günah çıkarma tekesi bulmakta pek ustadır. DP cağının günah tekesi: Menderes oldu. Astık kurtulduk. Menderes'i Menderes yapan ve oynatan (finans-ka- zulmasını hazmedemevip «devleti kurtarmak» sevpital tefeci-bezirgân) sınıfları anadan doğma suç- dasıyla kaynasan devletçilik zümreleri, bilhassa or- nizamını öldürüyor» çığlıkları yeri göğü kapladı. Bu suz, «pür'ü pak» sayıldılar. Tekel ve vurgun eski- du gençliği ile sivil gençlik gizli açık kışkırtmalarla suçlama karşısında devletçiliğimiz zümreleri ne ya-

sinden daha görülmedik ölçülerde aldı yürüdü.» (Sosyalist; Bunalım Patlıyor, Dr. H.K.)

Aradan on sene gecti, gecmedi düzen vine «darboğaza» girdi. Vaktiyle binbir tantana «açık» secim, «gizli» dolaplarla başbakanlığa oturtulan «kisi» Demirel; finans-kapital'in 10 yıldır işlediği haltların tek suçlusu olarak günah tekesi seçildi.

«Görünürde: Bütün siyasi partiler, görünmezde: bütün finans-kapitalistler ve tefeci-bezirgânlar o İsrail Tekesi törenini kutluyorlar. Delik deşik olmuş, batan Tekelci ve vurguncu gemilerini bir oy daha kurtarmak için safra atıyorlar. Bütün suçu Demirel'e yükleyip, onu kurban etmekle göz boyuyorlar.»

Geldik bugünkü bunalıma. Yine karşımızda tek suçlu; günah tekesi: kişi Ecevit. Simdi sağlı sollu herkes Ecevit kisinin beceriksizliğinden dem vuruvor. Bu gelen sağdan:

«Bu devalüasyon varlıklı kişileri daha zengin vapacaktır, vurguncuların işine yarayacaktır, orta sınıf ve fakir halkı bir kez daha Ecevit'in sayesinde haksızca ezecektir. Bize de sadece bir gerçeği iyice öğretecektir. O da bundan sonra seçeceğimiz kisilerin veteneklerini, siyaset kadro kurma olanak larını bilmeden peşlerine takılmamak olacaktır.» (Günaydın 14.6.1979, Necati Zincirkıran).

Bu gelen de «sol»dan:

«Ancak, doğru ve berrak dünya tahliline sahip olmayan Ecevit hükümeti, buna dayalı doğru ve cesur sivasetler tespit edemedi. Dengeciliği temel tutum olarak benimsedi. Dolayısıyla, hiçbir sorunun üzerine kararlı bir bicimde aidemedi.» (TİKP Bilim Kurulu Raporu s. 48).

Buraya almaya gerek görmediğimiz sağdan Demirel'in soldan burjuva sosyalistlerinin Ecevit'e yönelik her günkü mırıldanmalarını da hatırlarsak: görürüz ki islenen tek konu «SUCLU ECEVİT'tir» masalıdır. Bu isin bayraktarlığını yapan da «Hükümet gider bunalım biter» parolasını atan finanskapital partisi AP'dir. Dün aynı parolayı CHP atıyordu: «MC gider bunglim biter». Amg bitmedi. Demek suçlu şu veya bu kişi değil. Fakat kişiler hep mi sucsuz.

«Elbet onlar İsrail'in tekesi kadar «masum yaratik» değildirler. Ama Demirel'leri atandığı sirketin başından çekip alarak AP'nin ve hükümetin başına dikiveren Yerli-yabancı finans-kapitalistler zümresi, bütün günahlarını kukla Demirel'i kurban etmekle bağıslatabilir mi?»

Olaylardan su ya da bu bireyi sorumlu tutanlar o bireye: «dünya tarihinde daha önce görülmemiş bir kisisel inisiyatif gücü vermekle onu kücülteceğine büyülttüğünün farkına varmıyor». (K. Marks 18. Brumeire) Öte yandan tarihi materyalizmin vülger kavranışıyla kişileri masum yaratık kabul edip; şartları ya da başka bir deyimle «tarihi gelişimin doğal sonucu» sakızını çiğneyenler ise önerdikleri tarihi yapının «farkına varılmayan bir biçimde kahramanı icin tarihi bir mazerete dönüşüyor». (Keza) olmasını göremezler.

Son 30 vilda üç büyük bunalım ve üç «büyük» kisi: MENDERES - DEMÎREL ve ECEVÎT. İkinci Empervalist evren savası sonunda bunalıma düşen Türkiye sözde bunalımdan kurtulmak için Amerikan emperyalizmine yeni-sömürge edilişini devalüasyon yaparak kutladı. Ama bu kutlamanın ardından «CHP'nin ortalığı zılgıtla yıldırmış başbakanı Recep Peker kabinesi tekerlendi. Ancak bu basit bir kabine yuvarlanması olmadı. Tekparti çağının da ölüm canını çaldı.» Kendisini devletçiliğimiz zümrelerinin vasiliğinden kurtulacak kadar palazlanmış gören finans-kapital şartsız kayıtsız iktidara kuruldu ve MENDERES adam, halkın «umudu» olarak basbakan oldu. O günlerde «görülmemiş kalkınma» çığ- DEN alınan vergiler % 71'e çıkabilmektedir. ŞİRlıklarıyla finans-kapital ve tefeci-beziraan sınıfları gerçekten de «görülmemis vurgun»larla karunlastılar. Öte yanda halk ezildikçe ezildi. Sadece halk mı? Devletciliğimiz zümreleri de beslendikleri devlet sermayesinin Menderes tarafından sistemli bir sekilde finans-kapitale aktarıldığını, dolayısıyla hayat damarlarının kurutulduğunu hissediyorlardı. Nihayet vükselen bunglım yine o zamanda İMF'nin isteğiyle 958 Develüasyonunu doğurdu. Bir sene sonra da hoşnutsuzluğu artan devletçiliğimiz zümrelerine sus Türkiye resmen maretoryom ilân ediliverdi. Bütün bunların üstüne bir de Menderes'in Moskova'ya gitme ihtimali eklenince, zaten kendi durumunun bo- verilmesi tehlikesiydi. Bunun önü alınmalıydı. Nite-

Menderes hükümeti üzerine sevkedildi. Sonuc 27

«Antika kasaba parababalığının (tefeci-bezirgan Hacıağalığın) çocuğu A. Menderes asıldı. Modern parababalığının (finans-kapital Kodamanlığının) adamı C. Bayar «Kuyudan çıkarıldı.» (Dr. H.K. Kalpazanlar ekonomisi).

Finans-kapital vurgunu ile tefeci-beziraan capulu bir kere daha memleketi «dar boğaza» soktu. Sene 1970. IMF yine sahnede. Ve istekleri değişmiş değil. Devalüasyon, KİT açıklarının kapatılması, taban fiatının düşük tutülmäsı, işçi ücretlerinin dondurulması ve «anarsinin» kökünün kurutulması. Demirel kişinin «Türk parası düşürülmeyecektir» yayı garasıyla halkın gözü boyanırken 1970 yılında bir gece halk için ansızın ama parababaları için gizliden gizliye hazırlanarak «teammüden cinayet işlenirce 3. kez «Türk parasının değeri» alaşağı edildi.» Bu sefer develüasyon ardından daha bir yıl geçmeden artık görevini tamamalamış görünen Demirel tekerlendi. «Artık kasaba parababalığının Hacıağa çocuğu S. Demirel, Modern parababalığı (finans-kapital) ile daha «ailece» kaynaşmayı becerdiği için asılmadı.» S. Demirel niye düşürüldü «Bay Vehbi'ye göre: «Toplum içine düştüğü bunalıma parlamento çare bulamayınca ordu muhtırası» verilmiştir. «Bunalım» nedir? B. Vehbi: «isci-gençlik hareketlerine sağ-sol çatışmalarına» boş veriyor. Onu asıl üzen sey Demirel'ci «Ekonomik kararlardaki isabetsizlik» dir. Bay Vehbi, asıl «Hür teşebbüs nizamının yıkılacağından korktuğunu söylemiştir.»

İşte bugünkü bunalımda elimizde tutacağımız arriane ipliği Bay Vehbiyi asıl korkutan «hür tesebbüs nizamının yıkılma» ihtimalidir.

Bay Vehbi şimdi de TUSİAD kılığıyla çıkıyor karsımıza. Korkusu yine aynı: «Bu hükümet hür teşebbüs nizamını vıkacak.» Nasıl olur bu? Kendi sectikleri hükümetler hür tesebbüs nizamını nasıl vıkarlar? Hür teşebbüs erbabına bakarsanız: Hükümetler hep «özel sektöre üvey evlât, devlet sektörüne öz evlât muamelesi yapıyor.» Eh bu da giderek hür teşebbüs nizamının yıkılmasına kadar varabilir!... Atılan birinci taş bu: Özel teşebbüs yok edilmek isteniyor! Kahrolsun devlet sektörü!... Gelelim ikinci tasa:

«Ülkemizde yabancı sermayenin sömürdüğü temel saplantısından hareket edildiği ve geçmişte yabancı sermayenin hatalı yanları sivriltildiği için yabancı sermaye ile işbirliği çok güçleşmişdir. Oysa biz sadece yabancı sermayenin kaynaklarına muhtaç değiliz. Bunun yanında... tecrübe ve organizasyon güçlerine... pazarlama safhasındaki kuvvetlerine ihtiyacımız var. Herseye rağmen ülkemizdeki sanayi henüz çok gençtir. Eğer bu genç sanayi, yabancı sermaye ile hesabını yaparak işbirliğine girerse, hem üretimini hem de ihracatını iki-üç misline çıkarabilir... Bugün, yabancılara «geliniz ortaklık kuralım bu isleri büyütelim» divebilecek hem tesislerimiz, hem de müteşebbislerimiz var. Yetişmiş yönetici kadrolarımız ve uzman elemanlarımız da aktifimizde... Ancak sadece... yasaları değiştirerek bu işi başar**ac**ağımızı sanmak hatalıdır. Cünkü esas olan uygulamadır. Yılların biriktirdiği «yabancı sermaye kötüdür» zihniyetini bir günde kaldıramayız... Yani zamana da ihtiyacımız var. Dısarıdaki ve icerideki yabancı sermaye sahiplerini ürküttüğümüzün bilincine varmış olmamız gerekir.» (Milliyet 25-6-1979 Sabancı'nın demeci).

İste dün bay Vehbi'nin bugün bay Sabancı'nın attığı taşlar bu iki kuşu vurmaya yöneliktir. Birinci kuş devletçiliğimiz zümreleridir. Atılan taş dün şöy

«Bugün tatbik edilen sistemde SİRKETLER KETLERİN en büyük ortağı DEVLET'tir. Kazancın 3 te ikisinden fazlası Devlete, 3 te biri SERMAYE'ye kalmaktadır.» Demirel, artan hayat pahalılığından sikâyetçi olan ve yapılan devalüasyonla ellerine geçen para kuşa dönen devletçiliğimiz zümrelerine personel kanunu «yem borusunu» çaldı. Bunun içinde veni vergi yasaları cıkarmaya giristi. Bu demekti ki, işçi sınıfından çıkarılan artık-değerin bir kısmı payı olarak verilecek. İste Vehbiyi asıl üzen bu artık-değerin bir kısmının devletçiliğimiz zümrelerine kim: «KİT'ler zarar ediyor», «Devlet hür teşebbüs

C — SİYASETTE UCUZ DEVLET : (...)

3 TEMMUZ 1979

Menderes-Bayar cetesinin sovgunculuğu ne kişilerin kötülüğü, ne tesadüflerin bahtsızlığı ile izah edilebilir. Pahalı Devlet âfeti, uzun bir prosenin mahsulüdür. Bu âfetin kökü, halka dayanmamak ve güvenmemektedir. Demokrasi: HALK İÇİN HALK TARAFINDAN İDARE olduğu hâlde, bilhassa haiktan kopuk aydınlarımızın hayalhanelerinde derebeyi artıklarının kolayca yaratmayı bildikleri panik, HALKA RAĞMEN DEVRİM safsatasını doğurmustur. İrticam kurnazca maskeleyip beslediği bu itiraf edilmemiş HALK DÜŞMANLIĞI pahalı Devleti yaratmıştır.

Gerçekten halkımız, "cahil" fakat "arif" tir. Bir avuc ülkücünün kendisi için çalıştığını hemen sezivermiş ve çapulculuğu felce uğratmıştır. Halkın böylesinden korkulmaz. Korkulmayan halka karşı pahalı Devlet çıkarılmaz. Haikımızın belini büken cahilliğinden çok TESKİLÂTSIZ-LIĞIDIR. Pahalı Devletten sıyrılmak için ilk şart kurulacak sahici halk teşkilâtları ile, bugün herbiri yok vere Devletin sırtına yüklenmiş binlerce hizmeti, kendiliğinden ve kolayca halkın kendisine gördürmektir. Böylece Deylet. özel görevlerinde daha serbest kalır. Hem işlerini demokratça verimli kılar, hem idare harçlarını harac olmaktan cikarin asgarive indirir.

TESKİLÂTLI MİLLET, ucuz Devletin toplumsal özü-

Ondan sonra Devletin tektik ucuzlatma makanizmalar PARA ENFLASYONU ile at başı giden MEMUR ENFLAS-YONU diyebileceğimiz acıklı duruma, milletçe, iyi düşünerek usulca, insaflıca bulunacak çareler olabilir. 8 yıl 20 misli, sahte değerde bütçe rakkamları şişirmek, hem halka, hem memura, hem Devlete ve ekonomimize kapanmaz yaralar actı. Millî mücadele gibi. Batılı koca Devletlere karşı açılmış bir kahredici savaş : bütçemizin yüzde 3 ilâ 5'i kadar personel masrafile basarılmıştır. İlkin tek parti ve CHP'nin, sonra DP'nin boynunu kıran boyunduruk bu pahalı Devlettir, Lüks Devlettir. Devlet, dosta düsmana gösteriş için değil, halka hizmet için kurulmalıdır.

İktisadî İkinci Kuvvayi Milliyecilik seferberliği için, bir yanda: Tüketim borçlarile memur maaşlarını, millî gelirle dengeli ve paralel barem ölçülerine bağlamalı; ötede : sarf icap ve yetkileri gibi memurların terfi, azil, tâyin işleri tepeden inme, keyfî usul ve kişi etkilerine bırakılmayıp, memur sendikalarının objektif test ve ölçülü karar-

Bu ilkelerle çahşacak Devlet organları, bütçenin mas raf kısmında 100 milyonları tasarruf eder; Devlet iktisadî tesekküllerinde milyonları verimlendirir. Halka ucuzluk emniyet getirir. Memura istikrar ve garanti sağlar. Hem Devlet millete ağır yük olmaktan çıkar, hem memurlar masabendlikten, keyfî muameleden ve anlaşılmamaktan

VI — EKONOMÍK

Aktüalitemiz, günün konusu, nereden kalksak bütür yolların romaya çıktığı gibi EKONOMİK'e varıyor. Burada bütün genişliği ile ekonomi erüdisyonu (mütebahhirliği) deryalar gibi ekonomi bilgisi saçmayı yersiz buluyoruz. Bu incelemenin amacı en yakıcı pratiktir. Aktüalitenin aktüalitesi : ekonominin giiniimiize konu olan yanı iiç noktada toplanabiliyor: a) Ağır sanayi. b) İnsan. c) Öncelik.

A — AĞIR SANAYİ : (Sanayileşerek işsizliği, paha lığı, tenbelliği gidermenin volu.): Köyde toprak, Kentte ticaret, Siyasette ucuz devlet

reformları sayesinde Türk milletinin yaratıp tutumladığı milyarlarla ne yapılacak?

Bizde eski bir lâf ünalmıştır: "Adama iş değil, işe adam bulmalı!" Kayırma derebeyliğimize karşı söylendiği için, mutlak hakikat gibi hayranlıkla tekrarlanan bu söz, tonlum ölcüsünde tersine cevrilirse daha az doğru değildir. İşe adam bulmak kadar, adama iş bulmakta modern devletin başta gelen görevlerinden sayılır. Cünkü her keçinin kendi bacağından asıldığı Ortacağ esnaflığı verviizünden kalkmak üzeredir. Çalışan keçiler artık teker teker değil, yüzü bini bir arada avnı cengele asılırlar. Bütün calişma araçları belli yerlere ve ellere toplanırken, acıkta kalan yurddasların geçim yollarını aramamak, sosyal adaletsizliğin en kahredicisi olur.

Gene bizde, hayat pahasından herkes yaka silkiyor. Hayat neden pahalıdır? Cünkü insan ucuzdur. İnsan neden ucuzdur? Cünkü issiz coktur. İssizliğimiz neden coktur? Cünkü çalışacak işimiz kıttır. Ve bu aynı iş kıtlığı olayından iki zit sonucumuz çıkar : bir yanda İŞSİZLİK, öte yandan ağır iste ASIRI CALISMAK. Her iki sonucun vardığı soysuzlasma TENBELLİKTİR.

Onun icin bizde tenbelliği de, pahalılığı da kaldırmak istiyorsak: Önce ağır işte aşırı çalışmayı, sonra issizliği kaldırmalıyız. Her ikisi için baş vurulacak care işin hacmini ve verimini arttıracak şekilde sanayileşmektir.

Sanayileşme genel bir söz. Türkiye'de Abdülhamid'in bile hürriyetci geçindiği gibi, Menderes'e kadar herkes sanayileşmecidir. Fakat, bu amacı hayata geçirmek istendi mi sanayileşmenin insan ruhu gibi, teknik maddesi de unutuluverir. Bugün dünyada sanayici ülkeler, mutlaka ağır sanayi, makine yapan sanayi temeline dayanırlar.

Almanya'da ağır sanayi kömüre, Fransa'da demire

kömür demir değil kro'n, manganezden, bakıra, molibdene, hatta petrole, uranyuma kadar büyük sanayiin bütün unsurları yeraltımızı hazine yapmıştır. Biz hâlâ, hafif sanayici bile olamadık. Hükûmetlerimiz, ziraî ölke olduğumuzla öğünecek kadar zavallılığa katlanırlar. Daha dün uzakdoğunun balıkçı adası Japonyayı 50 yılda en kültürlü ve modern ülke yapan manivelânın makine sanayi olduğu düşünülmez. Yarım milyonluk cöl İsrail yurdu, kalabalık Arap ordularını püskürtme gücünü, bize kadar penisilin ve otomobil satabilecek ağır sanayiden aldığı halde, dikkatimizi olsun çekmiyor.

SOSYALIST

Bizde "İlim" peçesini takmış bir "ağır sanayi düşmanlığı" yayılmış bulunuyor. Maliyetin pahalı olacağından, uzman kıtlığına, pazar darlığına kadar bin bir hahane öne sürerler. O bahanelere kapılmamızın asıl sebebi ise: 1) Taşrada ve köylerde, küçük üretmenleri kolayca ağlarına düsürüp haraca kesen hacıağaların büyük istihsale dayanan modernleşmeyi çekememeleridir. 2) Merkez ve kentlerde vurguncu bezirgânların, ecnebi matahlarını satmakla karun olmiya alıştıklarından, yerli sanayii ağır sanayi temelinden olsun yoksul bırakmak istemelerindendir. 3) Yurt dışında, aşırı hayran kaldığımız ecnebi akıl ve sermayesine ister istemez aldanmamızdır. Ecnebi, cibilliyeti iktizası sermayesini, anavatanına asırı kâr akıtmak için, yollar.

Sanayileşmek için millî bir plân kursak, ağır sanayi temeli bulunmadığı zaman, hafif sanayi için ancak ecnebinin müsaade ettiği makinelerle, çeşit ve iş yedek parçalar mahşerine düşerek sakatlanacağız. O yüzden savunmamız bile ecnebinin keyif ve niyetine bağlı kalacaktır. CHP, sanayileşmede, derebeği zihniyeti ve ecnebi sermaye nüfuzu ile Karabük karikatürüne carpıldı. Bunun üzerine, ecnebi uzmanın tamirhane, asrî helâ ve cifte parti öğütlerini mâide-i Süleymaniye gibi karşıladı. DP aynı ecnebi uzmanın çizdiği plâna uyup, art arda 4 kabine programma: öncelik ziraata! parolasmı soktu. Yiyeceğimiz ekmeği dışardan ithal ettik. Döndü, mezbuhane süreksiz, hafif sanayi vé imâr gösterilerine baştan kara gitti. Menderes çetesi 25 milyar hesapladığı yatırımın ancak beste birini verimsiz sanayie yatırıp iflâs etti.

Oysa, 1954 bütçesinin 20 de biri ile, 50 milyonluk motor, 50 milyonluk tersane, 50 milyonluk oto-traktör, 50 milyonluk ziraî sanayi makineleri sanayii kurulurdu. 1955-59 arasi 4 vilda bilinen 91 firmanın, en az 250 cesit 41 bin 896 traktörünü ithal ettik : yarım milyara yakın döviz ödedik. Bu dövizle, adı gecen 4 kol ağır sanaviimizi 2-3 mişli hiiyütmüş olurduk. Bu gün hiç bir yedek parça meselesi bulunmıyan 3-4 tin sahici Türk traktörü. Türk kamyonu. Türk otomobili, Türk motorlu gemileri işler, her yıl ithal zorun da kaldığımız 150 milyonluk makinenin, 75 milyonluk demir çeliğin, 50 milyonluk oto ve parçalarının en az yarısı yurdumuzda yapılırdı. 100 binlerce Türk iscisine ekmek çıkar idi. Bu gün kimya sanayii, atom pilleri, elektrik santralları, çimento, şeker, dokuma sanayimizi kendi kendimize kurma kapasitesine ulaşırdık. Dış ticaret ödeme blançomuz açık vermez, paramız altın değerine yaklaşırdı.

Zararın neresinden dönülse kârdır.

B - TESKİLÂTLI MİLLET: (Ekonomik insan : hür teskilâtlı çalışma.) Bizde ekonomi, deyince insanı unutmak âdettir. Oysa, insanın bütün hayvanlardan maddi farkı EKONOMIK varlık oluşudur. İnsan ekonomisinde âlet, aygıt, avadanlık kadar plân da bas rolü oynar. Dokumacmm örümcekten farkı, yalnız âletle çalışması değil o, kadar da ve belki ondan da önce kafasında yapacağı işi

Plân nedir? Bizde derebeği kafalılar, plânı esaret, nlânsızlığı hürriyet sayarlar. Oysa gerçek hürriyet : gelişi güzel her istediğini yapmak değil, yapılması gerekeni avdınca kavramak ve istemeği bilmektir. Bu bakımdan plân: 1) Hürriyetin şuura çıkması, 2) Hürriyetin şekil almasıdır. Millî kalkınmada ağır sanayi, temeli üzerine sanayileşmek mi gerekiyor? Madem ki insanız, hem de 25 milyonluk bir toplum halindeyiz, 25 milyonumuzun da gerekeni şuurla başarmak üzere hürce teşkilâtlanması sarttır. Ancak o zaman millî bir şuurdan ve iktisadî bir plân- savvur edilemez. Kültürle ekonomiyi birbirinden ayırmıya dan konu açabiliriz.

Plân düşmanı geçinen derebeğilerimizin bir türlü millî kilâtına ve hür plânlara katlanamayışlarından ileri geldi. Onlar bir yanda azınlığı teşkilâtlandırıp dolu dizgin tahakkümlerinde basıbos bırakırken, ötede millet coğunluğunu şuursuz ve teşkilâtsız bırakmada bir "Hikmet'i idare" buldular. Tek parti çağında bir tek hürriyet vardı : alkışlama hürriyeti! Cokparti çağında bir tek teskilât vardı: oy teşkilâtı. Tek parti cağında millet alkışcı köle idi; çok parti çağında milet "oy davarı" durumuna sokuldu. Dolayısile, ekonomimiz gibi kültürümüz de aksadı.

Gerçek millî kalkımma ve iktisadî kurulus için ne kadar "secme" ve üstün olursa olsun küçük bir azınlığın herşeyi yaparım sanması, pirenin deveyı sırtından hacılığa götürmiye kalkışmasına benzer. Millî uygarlık seferberliğimiz için, milletimizin bütünü ile teşkilâtlanması, yapılanı gereği gibi kavraması, denetli hür teşebbüse fiilen geemesi sarttır. Kadim tarih bu alanda dilsiz bırakılmıs dayandı. Türkiye her alanda zengindir. Yurdumuzda yalnız en yaman tanıktır : halkın köle olduğu medeniyetler, ne

yapmışlarsa, bir türlü art arda yıkılıp gömülmekten kurtulamamışlardır. En sonunda modern Batı uygarlığının olağanüstü sürekliliği ve yücelişi, halk yığımlarının köle olmayıp, teşkilâtlanabilmesi ve toplumsal devrimleri basarabilmesi yüzünden olmuştur.

Kadim toplumlarda hür insan : kendisini alıp satmaya yetkili bir efendisi bulunmıyan insandı. Bu gün hürrivetin bu dar ve kişisel anlamı yerine geniş toplumsal gerçeği geçmiştir. Modern hür insan : bir zümre veya sınıfın da dilediği gibi kullaştıramıyacağı insandır. Hukuk hürriyeti, toplumsal hürriyete dayanmıyorsa ölü düsturdür. Modern toplumda hürrivetten bahsedehilmek icin, ber alanda hürriyetlerin elle tutulur karsılıkları bulunmalıdır. Hürriyet maddesi billûrlaşmıştır. Seçim yapılması yetmez : vurttasın kimi ve nevi sectiğini ivice bilmesi (SUIIR) ve seçmiye gücü yetmesi (TEŞKİLÂT) gerektir. Millet kayıtsız şartsız egemendir demek yetmez: Avukatını ve hekimini seçmesi kadar açıkça hâkimini ve idare Âmirini de SECMESİ (SUUR), ve sectikten sonra da denetleyip yöneltmesi (TEŞKİLÂT) gerektir. Ancak o zaman mahkemelerin, hükûmetin İSTİKLÂL'i ve HOŞGÖRÜRLÜĞÜ kitaptan hayata geçer. Eğitim : muhtar ve demokratik ilim yapma, hakikat arama, kültür yüceltme, insan yaratma teşkilâtı əlabilir. Spor kumara batmaz. Basın "efkârı umumiye" spekülatörlüğünü bırakıp prensip yayınına başlar. Partiler "ov davarı avcılığından" bikip, toplumsal sınıfı ve doktrini belli teşkilât şuuruna kavuşur. Ordu demokratik fen ve Kahramanlık okulu olur. Din müdahelesiz vic-

Batıda insan yaşayışı niçin daha ileri, daha kültürlü? Cünkü modern batı insanı, o çesit hürriyetleri, SUURA çıkarıp TEŞKİLÂTA bağladı. En basit örneği göz önüne getirelim: Batı üstünlüğü maddî manevî KESİF-İCAT varaticiliğidir. Batıda en büyük kesif MAKİNE dir. Makine lesmek. Batı isverenlerinin daha zeki yaradılışlarındar mı ileri geldi? Hayır: Batıda işçiler teşkilâtlanma ve hak savaşı hürriyetini ele geçirince, işverenleri mutlak sömürme (en az ücretle en ağır işte en çok süreli calıştırma) metodu yerine, kâr için daha mükemmel âlet ve makina kesfetmiye, yenilik ve icat aramıya zorladı. Geri, iptidaî Elimalâthaneleri bu yoldan Fabrikaya döndü.

Bizde, insan gücünün sınırsız sömürülüşü yüzünden bir zaman köye traktör giremedi : toprak ağası yarıcı çalıştırmayı daha ucuz ve kârlı buluyordu. Bu gün köyde traktörlerin üretimden ziyade eğlence ve taşıt aracı gibi kullanıldığından gocunuyoruz. Neden? Cünkü köy issizleri traktörlerle yapılandan daha ucuz maliyetli ürün, verecek durumda bırakılmışlardır. Makineler şehirlerde bile insan meginin rekâbetine güe davanıyor. O viizden ecnehinin ıskartaya çıkardığı makineler bize yeni gibi sürülebiliyor. Fabrika isletmesi bile, vergi kaçakçılığı uğruna, yer yer parçalanıp, Tahtakalenin çıfıt çarşısına çevriliyor. Ve bir türlü modernlesemiyoruz.

Demek hür halk teşkilâtları, yalnız insanca davranış, sosyal adâlet, hatta o kadar siddetle özlenen Ahlâk dengesi kurmakla kalmaz, yurdun Teknik ilerlemesi ile ekonomik kalkınmasını da kaçınılmazlaştırır. Makineleşmeyi duyulan bir ihtiyaç, keşif ve icadı millî zaruret durumuna getirir. Hür teskilâtlı millet, belki bir avuc modası gecmis derebeği bozuntusunun buyurma zevkini sınırlandırır, lâkin millet iradesini gerçekleştirdiği gibi, yurt ekonomisini de en sağlam, dayanıklı temeller üzerine oturtur.

Gerek iktisat, gerek toplum alanlarında bütün eksikliklerimizin özeti : İdarecilerimizin doğru dayranmamıs olmaları kadar ve belki ondan fazla milletimizin Teşkilâtsız bırakılmıs bulunmasıdır.

C — ÖNCELİK KÜLTÜRE Mİ EKONOMİYE Mİ Verilmeli? : Tabiatta ISIK ne ise cemiyette KÜLTÜR odur. Bu benzetişi ekonomi ile kültürün karşılıklı bağıntılarına uyguluyalım. Elektrik ampulü niçin yapılır? Elektrik ısığı almak için. Burada ampul ekonomiye, ısık kültüre karsılık düşebilir. Kültürsüz bir ekonomi elbet, ışık vermiyen ampule benzer. Lâkin, elektrik ampulü olmadan elektrik ısığı nasıl imkânsızsa, tıpkı öyle ekonomisiz bir kültür de taçalışmak, "yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan çıkar" yollu meşhur skolâstik tartışma yavanlığına düşiktisat plânı kurmayışlarının iç sebebi, milletin şuurlu teş- mektir. Elbet, kültür de ekonomiden çıkar, ekonomi de kültürden cıkar. Hangisinin önce geleceğini, -gökten inmis vahiy nassı kaatı'ı- ile değil, verine ve zamanına göre az cok değisir.

Ancak siyaset, insan suurunun değil de, henüz maddî kör kuvvetlerin egemenlik sürdüğü toplumlara nıygula+ nınca, kültürün ekonomiden sonra geldiği acı bir hakikattir. Böyle topluluklarda politika, ortada oynuyan KUKLA dır. Para o kuklayı oynatan tellerdir. Profesyonel politikacılarımız bu yüzden para oyunlarına pek kapılırlar. Ancak hiç unutulmıya gelmez : para tellerini tutup güden el ekonomidir. Sağlam ekonomide para telleri altındır, ve politika kuklaları o görünmez altın teller sayesinde rollerini başarı ile oynarlar. Ekonomi çürükse siyaset kuklalarını ovnatan telleri pamuk ipliğinden, kâğıt olur. Artık yav o kuklaların ve idare ettikleri milletlerin başına!

En kabasından bir taze örnek verelim. İstanbul kambiyosuna göre külçe altın 1946 yılı 490 kuruştu. DP muha-

3 TEMMUZ 1979

cökerttiği dünyadaki bütün örnekleriyle görülebilir.

«B — İKTİSADÎ YARDIM: Gene önce, Batılı büyük devletlerin iktisadî yardımlardan neyi anladıklarını düşünelim. Onlar geri ülkeleri kendi seviyelerine ulaştırmayı mı istiyorlar? Bunu akıllarından bile geçirmiyorlar. Amerika'nın seçme politika uzmanı Walter Lippmann di-

'Kaba taslak hesapla çelik gibi esas ağır sanayii nüfus, başına aşağı yukarı 20 bin dolarlık bir yatırım gerektirmektedir. Daha hafif sanayi için ise, lüzumlu yatırım nüfus başına 6.000 dolar civarındadır.' ("Soğuk harb", Cumhuriyet 11 Ocak 1959)

«Bu hesapca, 25 milyonluk Türkiye, bugünkü batı seviyesine ulaşmak için, ağır sanayiide 500 milyar, hafif sanaviide 150 milyar dolar vatırmalıdır. (Resmî kurla 1350 ila 4500 milyar Türk Lirası!) Her yıl 7 milyarlık bütçemizin bütününü yalnız sanayiiye yatırsak, hafif sanayi kurmak için 192 yıl, ağır sanayi için 643 yıl bekliyeceğiz... Amerika'nın askerî yardımlarını da kendisinden izinsiz hep sanayiye aktarsak hafif sanayi için 900 yıl, ağır sanayii için ise Hazreti İsâ'nın doğum tarihinden uzun 1900 yıl bekliyeceğiz. Yok, Amerikan 'İktisadî' denilen yardımının hepsini (Amerika'yı atlatıp) sırf sanayiye yatırsak, ağır sanayi için 25.000 yıl, hafif sanayi için 84.000 yıl sabredeceğiz. Ki bu, artık medeniyetten önceki taş devirlerini geçen bir süre olacak...

«Gülünç görünmekle beraber Amerikan akıl ve metoduyla varılan nokta bu. En açık ve tok sözlü Amerikan akıl hocası bizi, böyle, kendisinden taş devri kadar

«Amerikan'ın Türkiye'ye yapmak istediği 'İktisadî yardım'ın anlamı ne öyleyse? Bu sorunun karşılığını gene hep Türk basınında çıkmış biri siyaset öteki iş hayatına ait iki Amerikan ikrarından okuyabiliriz.

«a) 6.5.1956 günlü Cumhuriyet gazetesi yazıyor: 'Amerikan sanavicilerinin 1 numaralı sözcüsü Mr. Earl Büting Ankara'da temaslarını bitirdikten sonra şehrimize gelmiş ve dün (Amerikan iş adamları Propeller Kulübü)ndeçok mühim bir konuşma yapmıştır. Demiştirki: Amerika'nın Truman doktrini yolu ile Türkiye ve Yunanistan'a iktisadî yardımlarındaki gayelerden biri de, bu memleketlerin yaşama standartlarını yükselterek kendisine müstehlik müsteri sağlamaktır.'

«b) 26 Nisan 1959 günü Amerikan AP ajansı dünyaya şu teli çekti: 'Amerika yaptığı iktisadî yardımdan faydalanıyor. 1958 yılında yardım görmüş memleketlerin Amerika'dan almış oldukları malları yekununun artmış olduğuna dikkati çeken raporlar kongreye tahkikat sonunda verilmiştir. Bu yardımların işsizliği bir dereceye kadar önliyeceğine işaret etmektedir.'

«Birbirini tamamlıyan iki havadise göre: 1) Amerika Türkiye'de 'Yaşama standardını yükletmek istiyor' ne yönde? 2) Kendisine 'Müstehlik müşteri' edinmek, ve Amerika'da, 'İşsizliği önlemek' uğrunda! Bu, Türkiye'de Amerikan otomobilleri, buzdolapları, naylonları ve ilh. satılsın, demektir." (a.g.e.'den S. 32 - 33)

«Bütün dünyada o çeşit yardımların birinci anlamı 'müstehlik müşteri' avlamak ve ana vatana aşırı kâr sağlamak üzere sermaye ihraç etmektir. Dünya bankası 1946-1955 arası dokuz yılda kırk ülkeye 2386 milyon dolar yardımda bulundu. Bunun sanayiye giden bölüğü 227 milyon dolardır; onda bir Türkiye'de yardımın sanayiye

ayrılan bölümü 150 de 1'e yakındır (a.g.e.'den S. 33-34) 1950 lerde böyle. Bugün değişen birşey var mı?

ABD Paris görüşmelerinden önce İMF ile anlaşırsa 248 milyon dolar «Yardımda» bulunacağını açıkladı. ABD'nin 1970 yılında Türkiye'ye açtığı kongre tarafından onaylanmış kredi ve bu kredilerin şimdiye kadar açıklanmamış bulunan geri ödeme şartları şöyle :

«Askerî dış satış kredisi: 175 milyon dolar (5 yıl ödemesiz, 12 yıl vadeli % 9,5 faizli)

Ekonomik kalkınma kredisi : 50 milyon dolar Ekonomik vardım kredisi «1980 mali yılında ise: Askerî dış satış kredisi : 200 milyon dolar

Askerî eğitim kredisi : 2 milyon dolar Askerî vardım kredisi : 50 milyon dolar Ekonomik yardım kredisi : 98 milyon dolar

(25 Mayıs 1979, gazeteler)

«Kalkınma» için verilecek kredi, 2 yılda 50 milyon dolar demekki.

«Yardım»ların faizlerini vılda 2-3 milvar dolar vererek ödüyoruz. Borcumuz son devalüasyonla birlikte 500 milyar TL.'nın üzerine çıktı. Her develüasyon, paramızın dolar karşısındaki değerini düşürdüğü için Amerika'ya olan borclar ve faizleri durup dururken artiyor.

Yabancı sermaye: Giden (Transfer edilen) gelenden az, gelen de engeri tekniklisini getirir.

«Yabancı sermaye yasası çerçevesinde... Yalnızca 1977 yılında resmî yollardan tranfer ettikleri kâr 150 milyar dolara eşittir» (D. İçin Plân; S. 340)

Bütün bunlar neden böyledir? Açıkca görülebilirki,

de bugünkü ekonomi ve sınıf iliskilerinden kaynaklanıyor.

SOSYALIST

ÜÇÜNCÜ OLGU: İşsizlik, ve diğer nedenlerinde aynı ekonomi ve sınıf ilişkilerinden kaynaklandığı artık ko-

Sonuç: Hastalığı iyi etmek için önce nedenlerini tespit etmek gerekiyordu. Bunu yaptık. Yani hastalığı teşhis ettik. Tedavisini nasıl yapacağız, hastalığı nasıl ortadan kaldıracağız.

1954 yılı Türkiye halkına hastalığı ortadan kaldıracak icraat plâni Vatan Partisi Programı adı altında sunulmuştur. 27 Mayıs 1960 sonrası günün problemleri de işlenerek sunulan Kuvavimilliyeciliğimiz brosürü o Vatan Partisi Programı'ndan başka birşey değildir. Burada özlü bir şekilde Vatan Partisinin işsizlik, pahalılığı, dış ticaret acığını nasıl önlüyeceği bir kere daha ortaya konur.

VATAN PARTISI İSSİZLİK, ENFLASYONU,

DIS TİCARET AÇIĞINI NASIL ÖNLER: "KENDİ KENDİMIZE YARDIM"

«Burada ecnebi sermaye düşmanlığı bahis konusu değildir. Siyasî müdahale, iktisadî imtiyaz istemiyen, ağır sanayi plânımız için tekniğin son sözünü ve geldiği ülkenin ücret, müddet, calısma sartlarını getiren en az faizle 10 yıllık amortismanı yeterli bulan yabancı sermayeye Türkiye'den daha istikrarlı yatırım alanı bulunamaz. Dünyada bu saydığımız şartları yerine getirecek kadar namuslu ve rasyonel sermaye vardır.

«Ama, gözü kanalıca vabancı sermayeve, hemde DP usulleriyle bağlanırsak, ne sürekli, ne verimli, bir iktisat düzeni kuramavız.

Başıboş ecnebi sermayenin Türkiye'ye ve Türk sanayine yaptıklarını Menderes Diktatörlüğü açıkca gösterdi. Menderesin bayraktarlığını yapan bir gazete bile şunları

«11 Mayıs 1959 Ekspres: 'Bugüne kadar 300-400 kadar yerli sermayeci ile röportaj yapmış ve etüd imkanı bulmuş bir kimse olarak ikaz etmek isterim... Yıllardır bizi müsait bir pazar olarak sömüren ve kökü dısarda olan yaban cı menşeli sermaye ve sanayii tröstleri Türkiye'deki millî sanayi hareketlerini yakından takip etmekte ve bizi pazar olarak elden kaçırmamak için muhtelif kılıklarda karşımıza cıkmaktadırlar.'

«BİZİM KENDİ İŞİMİZİ GÖRECEK SERMAYEMİZ NEREDEN BULUNACAK?

- 1 KÖYDE TOPRAK REFORMUNDAN.
- 2 KENTTE SUURLU TICARETTEN,
- SIYASETTE UCUZ DEVLETTEN. (Biz majūskül-

«Büyük ve geniş plânlarla projelere dayanması ve bütün aydınlar kadar, tekmil halk yığınlarınında teşkilatlı, şuurlu ve denetli teşebbüsü ile başarılması gereken: Ziraatte, Ticarette ve Devlette REFOM'lar, Türkiye'nin sanayi ve ilim ülkesi olması için aranacak sermaye ve şartları carcabuk buldurur.

A — KÖYDE TOPRAK REFOMU: Köyümüzü asırlardan beri irticam yuvası durumuna sokan, gelmis gecmis pütün iktidarları zamanla mutlaka teslim alan, Menderes Bayar ayarında soyguncuları bile kolayca putlaştırabilen kara güç derebeyi artığı, Osmanlı artığı büyük arazi sahipliğidir. Bunlar hem toprağımızı çorak ve boş, ziraatımızı geri, verimsiz bırakırlar, hem insanımızı issiz, aç, tem bel, cahil tutarlar. İrticamızın derin sosyal kökü ancak toprak reformuyla kazmabilir.

«Köylüye kuru toprak vermek toprak reformu değildir. Köylü toprağı tırnağı ile koparıp dişiyle yiyemez. Toprak CHP'nin cıkarıp hemen bozduğu Toprak kanunundaki usulü ile satılmaz şekilde verilirse bu: Osmanlı tımar, zeamet usulüne dönmek olur. DP demogojisiyle satılırsa: Köylü elinde avucundaki varını, yoğunu toprağa yatırdığı için, zamanla sermayesizlikten borçlamır ve çok defa toprağını tefeci ağalara ipotek edip yok pahasına elinden çıkartır. Her iki halde de köylü, ateşe basmışca, köyünü birakıp kaçar. Hacıağa çiftlikleri büyür. Şehir varoşları gecekondularla dolar, sokaklarımızda işsizlikten geçilmez.

«Sahici toprak reformu için hepsi birden uygulanmak üzere en azından şu yollara girilir :

a) Köye hürriyet: Muhtar, memur, jandarma, kanun, köydeş mebus konularında gerçek insan hakları tanınır.

b) Köylüye teşkilat: İstisnasız bütün köyleri ve kövlüleri, inandırma ve faydalandırma yolu ile içine alan Kooperatifler: Bir yanda üretimi rasyonellestirir, tüketimi ve krediyi geliştirir; köylüyü devlete olan borcunun 12 mislini tefeciye ödeme işkencesinden kurtarır; Kentliyi madrabazlara harac ödeten pahaliliktan korur. Ayrıca her mesleğe, ihtisasa, sosyal duruma göre ziraat işçilerinden, topraksız kövlüye kadar hür Teskilatlarda köye tanınan maddi manevî kalkınma hakkı köylünün iradesiyle percinlenin garantilenir.

e) Köye uygarlık: İnsan haklarmı, şehirde temaşa edilen bir ekzotik süs olmaktan çıkarıp, kitaptan köy hayatına geçirmek üzere bindirilmiş (Mahkeme-Sıhhat-Kültür) Ekiplerini daima uyanık ve köylünün emrinde hazır tutmak ve avrıca, her vil tatil günleri 500 nüfuslu 8,000 köye üniversitelilerden 150 nüfuslu 16.000 köye liselilerden derlenmiş boğaz tokluğuna ÜLKÜCÜ (ne yazıkki bu veciz nel davranır.

emperyalizme kayıtsız şartsız bağlılıktan. Dış ticaret ifade vatan-millet satıcılığına kalkan ediliyor. y.n.) KÜLTÜR ERLERİ ışık ve yardım götürüp dava

- d) Köye ilim ve verim: Hububat ekinciliğimizin acıklı sonuçları göz önünde tutularak, iklim ve toprağımızı ele alan (Hayvan-Sebze-Orman-Sinaî Ziraat, Meyve, süs bitkileri ve ilh.) için uzman ağları, ayrı ayrı istasyonlar, tatbikat enstitüleri ve üniversiteleri kurulur. Her yıl yalnız haşarata yedirdiğimiz 2 milyarlık millî değerimiz ser-
- e) Tarım tekniği: 1941 vılı 1060 traktörle zirai cevrelere 10 da 1 yardım yapılmıştı. Demek 10.000 traktörle bugün, ekilen arazide makinalı ziraat mümkündür, 40 bin traktörle : ecnebiden vivecek, icecek ithal ediyoruz. Ovsa, ekilebilir olduğu halde 5 te 4'ü boş durabilen topraklarımızın tümü 40.000 traktörle cennete çevrilebilir. Ama halk teşkilatsız, millet seferberliksiz, yurd plânsız kalınca 40 bin traktör: 200 ecnebi firmaya sürüm, bir o kadar yerli acenta bezirgâna kadilakla apartman, birkaç bin batakcı ağaya saltanat sağlayın küçük ekincilerimizin nefes borularını tıkamış, halkı pahalılığa gömmüştür.

f) Toprak dağıtım: Ancak, enaz yukarıdz "aydığımız eş bölüm reformlarla hazırlanan zemine 14 milyon dönümlük bos devlet toprakları, vakit geçirip toprağı pahalatmadan, 6 ay içinde bedavadan bindirilmiş mahkeme ler ve köylü teşekkülleri elile âdilâne dağıtılır. Devlet birsey kaybetmez. Bilâkis bu dağıtılan toprağın işlenmesiyle yılda en az 7 milyon ton hububatın yaratacağı vergi ile zenginleşir. En geç bir yıl içinde, aynı yoldan 5 te 4'ü şletilmeyen özel topraklar makul fiyat ve şartlarla satıhrsa, hem 4700 ağa ile 518 beğin elindeki arazi 2,6 milyon kövlü ailesi elindekinden 2,5 defa çok olmak gibi korkunç oplumsal dengesizlik giderilir, hem yılda en az 10 milvon ton hububat fazladan üretilerek millî kıtlığımız vok

Toprak reformundan her yıl doğacak 2 ile 6 milyarlık leğer artısı, kaldırımlar dolusu işsiz aydına iş, kırtasiyecilikle çürüyen fuzuli memura tok karın, yurttaş fazileti ve oplumsal ülkü sağlar; Üretmen köylüyü dağ başında kurda kuşa yedirtmemiş oluruz. Millî gelirimiz yarıdan fazla artar. Açılan iç pazarımız sanayimizi batı ile yıkılmadan karşılaşabilecek düzeye çıkar. İlh. ilh.

Osmanlı artığı mâdunluk duygusu: "Acep bu işe ecanip ne der?" kaygusuna saplanılmasın. Toprak reformu değil, (bizle ilgisi bulunmıyan) toprak mülkiyetinin kaldırılması bile hatta sosyalistçe bir tedbir değildir; tam modern batı anlamında bal gibi kapitalistce, derebeğliğe karışık olmıyan kapitalistçe bir zarurettir. Batı bizde o medeni cesareti görmediği sürece bizimle alay eder. (a.g.e. den S. 36-37-38-39)

«B — KENTTE SUURLU TICARET: Köydeki irticaa kentten teşkilat ve fikir götürüp, cihan irticağının desteğini sağlayan ve daima kaleyi içinden fetheden gizli kuvvet, ecnebi sermayesine ajanlık eden kapitülasyon artığı vurguncu bezirgânlıktır. Görünmez iktisat kanallarından kapitülasyonları filen devam ettirir. Milletimizin kanını kurutan vurgunculuk, ancak, iç ve dış ticarette reformlar yapmakla millî ticaret sathına çıkarılabilir.

İç ticarette: Hazıryiyici reklâm yerine, sermayeyi senayie çekecek olan ticarî teşkilat ve yurtsever şuur, tesebbüs kabiliyeti ile beraber; vurgunculuk elinde kurbanlık koyun gibi elsiz, ayaksız bırakılmış halk yığınlarını içine alacak ve üretimde, tüketimde aktifleştirilecek modern kooperatifleşme şarttır... Bu uğurda Migros ve benzeri müesseseler, memleket ölçüsünde bindirilmiş kooperatiflere çevrilmeli, halk onlara ortak ve denetleyici olarak katılmalı ve bu kent tesekkülleri iş birliği yapmalıdırlar.

Lotaryacı bankaların hava oyunundan para kazanma kumarbazlığı durdurulmalıdır. Devlet bankaları, büyük senayi kollarma göre iş bölümü yapmalı. Küçük üretime : ham madde sağlamak, apre santralleri kurmak gibi teşkilatlarla modern tekniği, verimli bilgiyi benimsetmeli. Özel bankalar: Dörder yıllık millî iktisat plânlarımıza göre sececekleri üretim branslarında, istikrarlı destek sağlayarak en başta senayiimize sermaye yatırımına katılmalı.

O zaman millî sermayemiz, her kösebasında üç be bakkaliyenin sinek avcılığı ile darmadağınık ve ziyan olmaktan kurtulur. Ekonomimiz caddeleri dolduran emlâkçıların faizcilğine kurban gitmekten uzak kalır.

Dis ticarette: Yukarıda belirttiğimiz rezil çenberi, boynumuza asılı lanet halkası olmaktan çıkarmak için, malımızı değerile alanın malını almalıyız.

İkidebir, kasap satırile milletin sırtını kıyarcasına "dis ticaret rejimi" çıkarma istikrarsızlığı, "tahsis" keyfî idaresi, kaçakçı acentelikler yoluna konursa, her yıl uğradığımız vüzmilyonlarca zarar ve acık para heba olmayıp ülkemize döviz ve şanayi getirir. Bu uğurda kötüye kullanmaların önlenmediği branşlar devletleştirilir.

İşaret ettiğimiz gibi, yalnız dolar pahalılığı hegemonyası: 9 yılda 2 milyar 600 milyon dolarlık dış ticaretimizin yarısma yakın değeri tanınmaz hale getiriyor. Bu önlenince Amerikanın bize 9 yılda yaptığı 913 milyonluk sözde vardıma, "Gölge olma başka ihsan istemem" diyebiliriz. Bizi kuvvetli gören ecnebi sermaye daha saygılı ve rasyo-

pacağını bilmez duruma düştü. Oysa asıl soygun yapan parababaları idi. Öte yandan devletçiliğimiz zümrelerinin halkın önüne çıkacak yüzleri de yoktu. Çünkü halk hergünkü yaşayışıyla pahalı devlet mekanizmasını etinde kemiğinde duyuyordu. Halk parababalarını göremediği için 50 yıldır ensesinde boza pişiren pahalı devletçiliğimizi suçlu buluyordu. Ne yapılmalıydı? Küçük burjuva devletçi zümrelerimiz asıl soyguncuyu halka göstermek için hummalı bir faaliyet içindeydi. Finans-kapitalle kaynaşan devletçiliğin zümreleri ise bu «radikalleri» bıyık altından gülerek izliyorlardı. Toplumda uluslararası finanskapitalin kopardığı toz-duman altında uygun anı

Ote yandan atılan ikinci taş: «Devleti ortak pazar torbasına atmak» idi. Bay Vehbi şöyle diyordu: «Ortak pazar karşışında sanayimizin ayakta

durabilmesi için hızlı çalışmalar yapılmasını ve ayakta durabilecek SANAYİİN TESPİT olunarak gerekli tedbirlerin alınmasını istemiştir.»

Ortak pazar nedir? Milli gümrüklerin kaldırılma sı, Milli paraların bir tek «Avrupa parasına» dönerek vok olması. Tek sözle Türkiye devletinin ve vatanının batılı emperyalist devletleri ve vatanlarıyla harman edilişidir... Büyük oyun bu. Büyük oyun: Milli kurtuluş savaşı ile Milli bağımsız bir devlet ülküsü 40 yıldır sürümlenmiş Türkiye'yi dün savaştığı emperyalistlerin torbasına kesinlikle sokmaktır.»

Elbet bu is kolay yapılamazdı. Önce bir toz duman «anarşi» bulutuyla ortalığı gözgözü görmez duruma getireceksin, sonra suçluluk psikosu içine at tığın küçükburjuva devletçiliğimiz zümrelerini kışkır tacaksın. Sonra da uygun an kollayıp başlarına «paşaları» geçirip kayıkçı dövüşüyle halkın antipatisini toplamış parlamentoya muhtırayı dayayıp gü nah tekesi Demirel'i alaşağı edeceksin. Böylece «kuvvetli ve inandırıcı» hükümetler eliyle vatan satıcılığıng, vurgunculuğa devam edeceksin. Anarşi nin kökünü kazımak bahanesiyle de halkı gık diyemez duruma getireceksin. Bu arada başı bağlanıp zararsızlaştırılan küçükburjuva radikallerini de paşa olsun er olsun komünizm damgasıyla emekliye ayır dın mı, ortalık güllük gülistanlık oluverir. Böylece dikensiz gül bahçesinde hiç rahatsız edilmeden vur gung vurgun katabilirsin. Hatta tarihinde ilk defa 2 milyar dolar gibi döviz stoku da yapabilirsin. A ma parababalarının vurgun düzenine dağ olsa da yanmaz. Ve hiç çıkılmayan «dar boğaza» yine girilir. Ne yapacaktır? Sartlar 12 mart döneminden pek farklı değildir. Yine «işçi-işveren diyaloğu» kopuktur. Yine vahşi burjuva yok olduklarını görmektedir ler. «orta sınıf yok oluyor» çığlığı bizzat MHP'den ve TUSİAD'dan gelmektedir. Yine devletçiliğimiz züm releri hoşnutsuzdurlar. Yine «anarşi» ortalığı kapla mıştır. Finans-kapital hoşnutsuz devletçiliğimiz zümrelerini de yedeğine almış olan Vahşi burjuvazinin temsilcisi CHP ile pazarlığa oturur. Sonuç 11'ler ha rekatı ve CHP hükümeti. Vahşi burjuvazi memnun dur: Devlet olanaklarıyla palazlanabileceğini düşünür. Devletçiliğimiz zümreleri memnundur. Kuruyan hayat damarlarının tekrar açılacağını ummaktadır Ote yandan finans-kapital de memnundur: Kendi partileriyle yapamıyacağı vurgunu ve vatanı toptan satma işini vahşi burjuvalara ve devletçiliğimiz zümrelerine yaptırabilecektir. Ama evdeki hesap bir türlü çarşıya uymaz. Vahşi burjuvazi palazlanmak bir yana, son iki yılda adeta yıldırım hızıyla yok olduğunu görür. Devletçiliğimiz zümreleri hem umduğunu bulamamış, hem de yine «kamuoyunun» tek suçlu sensin yaygarasıyla serseme dönmüştür. İşin garibi bu sefer devletçiliğimiz zümreleri kendilerini gerçekten «yönetici» saymaktalar ve suçlama karşısın da bu sanılarıyla eziklik duymaktadırlar:

Bu traji-komik filmin şimdiye kadar seyrettiğimiz bölümlerinin senaryosunu şöyle bir gözden ge-

Ecevit hükümeti kurulur kurulmaz «enkaz devraldık» balonunu uçurdu. Enkazı kaldırmak için yapılacak iki is İMF ile anlasmak ve «anarsinin kökünü kazımak» idi. İMF ile anlaşmanın görünürdeki gerekçesi «döviz» bulmaktı. Vahsi burjuvazi gavet samimi olarak döviz bulununca herşeyin düzeleceğini sanıyordu. Anarsive gelince. Anarsinin sebebi : İktisadi durumun bozuk olması değil miydi? Döviz bulunca iktisadi durum düzelecek ve anarside sıp dive kesiliverecekti. Öyleyse ilk iş döviz bulmak olmalıydı. Döviz nerede? Bütün parmaklar İMF'yi gösterivordu. Hemen kollar sıvandı ve İMF ile pazarlığa oturuldu. Uzun pazarlıklardan sonra İMF ile anlasıldı ve efendice «niyet mektubu» verildi. 1978 martında bu niyet mektubu ile Ecevit hükümeti neye «niyet» etmişti? Develüasyon yapmak, KİT'lerin açığını kapatmak, isci ücretlerini dondurmak. Ve bunları da yaptı. Ama beklenen «yeşil ışık» yanmadı. Hop- li iki şart «anarşinin» sürmesi ve «ivedi yardımın» pala! Bu da nesi oluyordu? Aldı mı hükümeti bir kay- gelmemesi idi. Parababaları için anarşinin sürdürül-

gı. Vahşi burjuvazi bu mızıkçılık karşısında iyice sinirlendi. Ecevit'in ağzından «bizi duvara sıkıştırmak istivorlar. Duvarın arkasına geçebiliriz. Hem bunun icin duvarı yıkmamıza gerek yok, duvardaki kapıyı aralamamız yeter: blöfünü savurdu. Hayret İMF tınmadı bile. Bunun üzerine vahşi burjuva yine Ecevit'in ağzından «ekonomik Kurtuluş Savaşı» parolasını sıktı. İMF yine tınmadı. Bir de bunun üstüne parababaları «6 lar deklarasvonunu» patlatınca Vahşi burjuvazinin ödü koptu. Öte yandan ekonomi çığrından çıkmış, Türkiye dört nala koşan enflasyon, işsizlik, yoklar ülkesi haline gelmişti. Bunalım hızla tepe noktasına doğru yükseliyordu. Parababaları Kahramanmaras katliamı ile vahşi burjuvaziye fasizmin ucunu gösterince hükümet neye uğradığını sasırdı. İki ucu boklu değneği neresinden tutacağını bilmez duruma düştü. Demirel de «hükümeti silkeleme» isine hız verince, ne yapalım basa gelen çekilir mantığıyla İMF'nin kapısını çaldı. Ve meşhur Faris görüşmeleri başladı. Bir yanda gizlilik içinde bu görüşmeler sürerken, öte yandan Türkiye'de her şey karışıverdi.

İşadamları, toplantı üstüne toplantılar düzenleyip gazete ilânlarıyla hükümeti suçlarken, parlamento icinde de karsılıklı transferler aldı yürüdü. Parababalarının deyimiyde «meclis iş göremez» hale düştü. Halbuki mecliş bal gibi iş görüyordu. Meclisin gördüğü İŞ kayıkçı dövüşleri ile halkı tiksindirip ne olacaksa olsun dedirtmek işiydi. Yapılan IŞ'ler ve bunların finans-kapital tarafından propagandasının sureti-haktan görünerek yapılması sadece bu amaca hizmet icindi: «5 haziran 1977 secimlerinden bu vana 25 ayda Millet meclisinde meclis aritmetiğini değiştirici 31 «vaka» meydana gelmiştir. Vakalardan «şimdiye kadar» en çok zararı AP görürken, rekor dört vaka ile Adıyaman milletvekili Ramazan Yıldırım'a aittir.» Sonra da haber kimin ne zaman kimden ayrılıp kime gittiğini sıralayarak devam ediyor. Bu grada vine gazetelerde 10 milyonluk transferlerden, ağırlığınca altın tekliflerinden vs. ler üstüne sayfalar dolusu yazılar yayınlanıyor. Bu «vakalar» neyi gösterir bize? 1 — Bunalımın zirveye çıktığını, dolayısıyla finans-kapitalin iyice çürüdüğünü. 2 — Parlementer düzeni filan bosverelim gördüğümüz gibi bize yaramıyor anlayısının pekistirilmek istendiğini

Bütün bunlar ise uluslararası finans-kapital başkentlerinde tezgâhlanıyor. Bu mizanseni tamamlamak için de bazen «bölücülük» yaygaralarıyla yer gök inletiliyor; bazende anarşi odaklarının köküne inme operasyonları kabartılandırılıyordu. İstenen neydi? Çok basit: «Türkiye İMF ile anlaşsın ve hazırlanacak istikrar programını kabul etsin.» Yerli yabancı parababalarının tek isteği buydu. Bunun birbirini tamamlayan iki anlamı vardı: 1 — Nasıl olursa olsun bir yolu bulunsun ve Türkiye halkı aık diyemez duruma düşürülsün. Bunun için kitle katlıamları yapmak gerekiyorsa yapılsın. 2 — Türkiye emperyalistlere kesin olarak toptan satılmayı kabul etsin.

Parababaları Ecevit'i hükümete getirirken ikili bir amaç güdüyorlardı. Birinci olasılığa göre Ecevit bunları yapardı. Hükümet bu yönde iyice sıkıştırıldı: Metin Toker bu konuda Ecevit'e kime benzemesi gerektiğini yeterince açık bir biçimde gösterdi :

«Sosyal-demokrasinin... ırzına geçilmeden de... bir sosyal-demokratın pek âlâ cok sev yapabilece ğini anlamış, görmüş bir sosyal-demokratla... tartısmasını yapmış yeni bir Bülent Ecevit, Dünyanın ufkunu «Alman modeli» ile genişletmiş bir CHP genel baskanı.» Bunun içinde yapması gereken ilk is küçükburjuva devletçi zümrelerin tasfiye edilmesiydi. Bunu da su satırlarla ifade ediyordu:

«Tecrübesi ve devlet anlayışı, yapıcı yönetici hüviyeti hiç olmayan, işlere dar açıdan bakan, yabancı sermayeyi mutlaka kapitalüasyon gibi gören; çeşitli devlet sektörlerinde, planlamada kilit mevkilere getirilmiş sol deformasyonlu, çiçeği burnunda yeni memuriarımız, asistanlarımız, doçentlerimiz, beyin takımının sulflörü olan bu klik hizaya getirilecek midir? Yoksa onları oralara getirmenin hatası farkedilerek geldikleri yerlere geri gönderileceklermidir?» (Hürriyet. 30.4.1978)

Bir kere daha görünürdeki yöneticiler finanskapital tarafından iste böyle suçlanıyordu. Kendilerini gerçekten de toplumu yönetiyor sanan garib küçükburjuvalar 1,5 yıllık. «yöneticilik» serüveninin ardından tam bir moral çöküntü içine düsmüslerdi. Ama Ecevit kendisine gösterilen bu yola girmedi daha doğrusu giremedi. Parababaları için hiç önemli değildi bu. Çünkü bir yandan Ecevit'in bu yolda sıkıstırılması meyvasını vermese öte yandan sanki bunalımi yaratan kendileri değilmiş gibi parababaları bunalım suçlusu olarak devletçiliğimiz zümrelerini suçlamaya devam edecekti. Bunun için gerekmesi çocuk oyuncağıydı. Maşallah komandolar ne güne duruyorlar? İvedi yardımın musluğu ise kendi ellerindevdi. Hatta Alman basbakanının ağzıyla : «Schmit Müezzinoğluna siz bunları bir kenara bırakın. Ya bu deveyi güder, ya bu diyardan gidersiniz. Bir an önce bu iş kesilsin artık.» diyorlardı.

Ama gel gör ki Ecevit bu «deveyi» bir türlü doğru dürüst güdemiyordu. Olsun! ne çıkar? Parababalarının gönlünde de Ecevit'in bu «deveyi» gütmesi değil; bu diyardan gitmesi yatıyordu. Zira onların «deveyi» güdecek kendi has adamları vardı. Ama bir yere kadar muhtactılar su Ecevit'e. O yerde Ecevit' in işçi sınıfını reformist hayallerle tutsak etmesi ve devletçiliğimiz zümrelerinin küçükburjuva radikal kesimin canından bezdirip elini kolunu bağladığı yerdi. Her ne kadar parababaları OYAK, MOYAK ayaklarıyla orduya sus payı atmayı denemişlerse de ordunun o kahrolsun devrimci geleneğini ortadan kaldıramamıslardı. Tek korktukları bu devrimci geleneğin bir gecede parababaları iktidarını devirip işçi sınıfına yönelmeleri ihtimaliydi. II MC döneminde buna uygun ortam da vardı. Demirel birinciden aldığı dersle bu sefer daha erken çekildi. Ve devletçiliğimiz zümreleri bu seferde sivil görünümle, parlementer yollarla **«iktidara»** geldiler. Umutluydular. Hatta saf ça bir umuttu bu. İMF'ye niyet mektubu verip onların dediğini yaptıktan sonra «paralar» gelecek ve onlarda işleri yoluna koyacaklardı. Hatta saf saf şöyle düşünüyorlardı:

«İMF ile anlaşma imzalamak herşeyden önce develüasyon demekti. Her önemli develüasyonun ardında mutlaka büyük bir dış kredi verilirdi. Bu, bugüne kadar hiçbir zaman şaşmamış kurallardan biriydi.» Ama gel gör ki bu kural şaştı. Tabii Ecevit'te dahil devletçiliğimiz zümreleri de şaştı. Hatta Ecevit Van Lennep'e bu şaşkınlığın belgesi diyebileceğimiz şu mektubu gönderiyordu:

«1978 de İMF ile anlaşmadan önce önlemlerimizi almış ve bunlar fon tarafından memnunlukla karsılandıktan sonra anlasma imzalanmıştı. Ançak, krediler açılmadı. Bu şekilde önlemler hedeflerine ulaşamadığı gibi zaman zaman enflasyonu kırbaçlayıcı etken oldu... İMF geçen sonbaharda yeniden bir develüqsyon istedi ve bunu da Demokles'in kılıcı gibi devamlı başımızın üzerinde sallandırdı. Kendilerine bu defa kredi güvencesi olmadan develüasvon vapamıyacağımızı, diğer önlemleri ise zaten kendi kendimize uygulamaya koyacağımızı bildirdik. Orta vadeli bir istikrar programı hazırlanması kavramını da Türkiye kabul edemez.» (Milliyet M.A. Brand, 7-6-79)

Vahşi burjuvaların bu şaşkınlıklarını en güzel anlatan şey de şu aşağıdaki diyalog olsa gerek : «Ecevit haberi aldığı zaman şaşmıştı.

— Bu adamlar bir parça dahi siyasi veya soskosul nedir bilmiyorlarmı?

— Efendim ısrar ediyorlar ve aksi durumda üçüncü dilim krediyi vermiyeceklerini söylüyorlar.

 Türkiye'nin bugün kredi sıkışıklığından üretiminin durduğunun farkında değiller mi? Biz üzerimize düşeni yaptık. Onlar yapmadılar ve kredi musluklarını açmadılar. Satacak malı olmayan bir ülkeden yeni bir develüasyan nasıl istiyebiliyorlar?» (Millivet, M. Ali Birant)

Uluslararası finans-kapitalin bövlesi ayak oyunları ile iyice açmaza düşen vahşi burjuvazi yukarıda da dediğimiz gibi üç bes gün esip sayurduktan sonra yine İMF'nin kapısına dayanırken küçükburjuva devletçiliğimiz zümreleri de sınıfsal karakterini bir kere daha sergilediler. Onlar aslanlar gibi birden coşarlar, dağları devirebileceklerini sanırlar ama azıcık sıkıyı gördüler mi kolları kanatları kırılıverir. Onların bu niteliklerini iyi bilen finans-kapital de alaycı bir dille sövle der:

«Ankara'da önemli bir olumsuz göstergede bürokrasideki umutsuzluk ve kıraınlık olmaktadır. Büvük bir bölümü CHP hükümeti tarafından isbasına getirilen ekonomik ve sosval konularla ilaili vetkili makamlarda oturan bürokrat kadroların büyük bir bezginlik ve kırgınlık içinde oldukları, en azından başbakanın arada bir belirttiği «ekonomik kurtuluş savaşını» göğüsleyip sürükleyecek sevk ve heyecandan yoksun bulundukları acıkça görülmektedir. Son bir buçuk yılın acı deneyleri büyük ideal ve amaçlarla işbaşına gelen bürokrat kadroların kendi kabuklarına çekilmesine neden olmuştur.» (Milliyet 14 haziran 1979)

Böylece iş gelip iyice olgunlaşan meyvayı toplamaya kalıyordu. İşçi sınıfının başı gangster sendikacılar ve reformistler tarafından bağlanmıştı. 1 Mayıs olayı bunun en güzel örneği idi. Vahşi burjuvazi Paris görüsmelerine katılıp yeni bir niyet mektubu imzalamakla kendi idam fermanını ve vatanın toptan emperyalizme satılışını kabul etmekten başka (Devami 13. Sayfada)

TEK ÇIKAR YOL NEDIR?

cümleyi artık söylemeyen yok. Bunalım kimsenin inkar Kapitalle buluşması karakteri gereği oldu. Üretimle ilgisi sağlıklı ekonomilerde % 10'u aşmayan enflasyon, bizde, edemeveceği kadar kendini hissettiriyor. 6 ay - 1 sene ön olmayan bir zümrenin girişkin-sanayici kapitalizmi benimce «Bunalım var mı yok mu» tartışması yapılıyordu. Bu- semesi mümkün olabilir miydi? Batılı finans-kapital'in tünalımın zirveye ulaşması bu tartışmaya son verdi. Aynı rettiği yerli finans-kapital de bu nedenle tefeci-bezirgan-«İşçi sınıfı öncü mü değil mi» tartışmasına 15-16 Hazi- dan aşağı kalırmıydı. O da üretimle ilgisi nedeniyle değil, ran'ın son vermesi gibi. Tartışma daha üst bir düzeye yani bıçağının hakkına müteşebbisliği ile değil uluslararasıçradı. Egemen sınıf önce bunalımın var olduğunu ka- sı finanskapital ajanlığıyla egemen sınıf olmuştu. O nebullenmiyordu. Çünkü bunalımın varlığının kabulü, se- denle üretime ilgisi ya da ilgisizliği tefeci-bezirgandan bebi üzerinde bir tartışmayı gündeme getirecekti. Tar- farklı sayılmaz dersek yanlış olmaz. tışmanın bu platforma sıçraması ise kaçınılmaz olarak mevcut düzenin tartışılmasını kışkırtacaktı. Şimdi ise o sa tüketilir mi? Tefecilerle bezirgânlara bu vız gelirdi. nokta aşıldı, bunalımın sebebi tartışılıyor. Neden Finans- Onlar, üretim şöyle dursun, tüketim işini bile: Para (FA-Kapital bu tartışmaya aktif bir şekilde katılıyor, ve hatta İZ veya KÂR) sağlamak için gözönünde tutuyorlardı. neden daha da ileri giderek: «Türkiye, doğal kaynaklarıyla, büyük is gücü ve sanayi potansiyeliyle, enflasyonu ye- gelir mi? Tefeci-Bezirgan böyle şeyleri akıldan geçirmeyi nebilecek bütün imkanlara sahiptir.» (TÜSİAD ilânları) divor? Pes doğrusu denebilir mi? Yıllardır Amerikasız yazer? Bu ayar ne denli bozulursa tefeci-bezirgan o denli şanamayacağına kanıtlar sürenler acep niye böyle derler. çok para kazanırdı. Tüketim ne denli çok ve üretim ne neden herkesten çok «yerli» kesilirler? Çünkü vatandaş Amerikasız yaşamak zorunda olduğunu, kendine yetmek zorunda olduğunu anlamaktadır. Finans-Kapital vatandasın bu durumunu görmezlikten gelerek, kitleleri kafadan silâhsızlandırabilir mi?

takdirde bu tartışmada kolaylıkla yenik düşeceğini anla- yordamıyla ilgilenmez. Hatta işaret ettiğimiz gibi, üretim mistir. Her vatandaş enflasyon oranını, işsizlik oranını dış ticaret açığını, borçları, döviz kıtlığını, vs. ele alarak mayışına aldırmaz.» (a.g.e. S. 17) bunalımı rahatlıkla ortaya koyabilirdi. Bir yılda yüzde yüz artan pahalilik varken ve bunu ne kadar gizlemeye çalısırsa calışsın bizzat kendi içindeki tartışmalarda açığa çıkartmak durumundayken bunalımı yok olduğu iddiasıyla kabullenmeyi kendi çıkarlarına daha uygun buldu. Dün buher halde hiç kimse ikna edilemezdi. Aynen 1970'lerde ol- nalımı inkar etmezse egemenliğinin tehlikeye gireceğini duğu gibi : «gerek muazzam 'köy üretmenleri yığını' (ta- görüyordu, bugün ise inkar ederse... Fark denirse hepsi rım mahsülleri), gerek büyük sehir burjuyalarının durumu bu.)kısa vadeli ödemeler dengesi): «ŞİMDİYE KADAR» sinsice bunalım yaparken, artık «raslanılandan DAHA KRİ-TİK» bir aşamaya girmiştir. Türk milletinden Bakan Beyefendi Hazretlerinin «DIHK'i HİPOKRATİ»si ile gizlenen bildi. Finans-Kapital de bunalım yokluğundan ısrar etmesinsi ekonomik KRİZ, Londra Rasathanesinden ayan beyan görünmektedir. (Dr. H. Kıvılcımlı, Deccal Kapımızı Na-nalımdan rahatsız görünmeyi daha kârlı buldu. Mademki sil Caliyor? s. 136-137)

Evet Finans-Kapital bunalımın var olduğunu kabullenmezse bu sartlarda yenik düşecekti, ama var olduğunu kabullendiğinde de kendisinin, kendi düzeninin tartışma gündemine gireceğinden korkmaktaydı. İşte bu tezatlı durum nedeniyle Finans-Kapital bunalımın olmadığında direndi. Ve yine bu tezatlı durum nedeniyle bunalımın sebebini tartışıyor. Yani yeni durumda üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor. Bunalımın varlığını kabullenmek durumundaydı, kabullenmezse millet içinde tecrit olacak, düzeni tehlikeye girecekti. Verdiği ilânlarda bunu açıkça ifade eder: «Enflasyon yüzünden, tehdit altında olan sadece ülkemizin refahı değildir. Aynı zamanda bizi refaha hürriyet içinde götürecek tek yol olan, hürriyetçi, demokratik, parlamenter rejimdir.» «Zorlayıcı, önleyici önlemlerle üretim artmaz. Olsa olsa ekonomik yapı çarpılır. Giderek rejim değişir.» Rejim gibi vatandaşın anlayamayacağı dili tercüme edersek altından demokrasi değil parababalarının diktatörlüğü çıkar. Demek rejim, yani diktatörlükleri tehlikede imiş! İşte Finans-Kapitalin asıl korkusu da bu. Ve ekonomik krizi ciddiye almak, ciddiye almak için de öncelikle kabullenmek zorunda olması buradan gelir. «Finans-Kapital de Marksizmin o çetin kuralını istemeden uyguluyor. Ekonomi krizini gideremedikçe, üst yapıda gençlik ve halk krizlerini (yani devrimci krizi y.n.) önleyemeyeceğini iç güdüyle seziyor.» (Dr. H. Kıvilcimli, Deccal Kapimizi Nasil Çaliyor? S. 137)

Ekonomik kriz devrimci bir krizi kışkırtmaktadır Fi nans-Kapital'in onu görmezlikten gelmesi devrimi cid- parası Dolar 90 kuruştu. Yani, bizim liramızdan Amerikan nın havale geçirmesine sebep olmasında olduğu gibi, hasdiye almaması olurdu. Devrimin kendisini ciddiye alma- lirası 10 kuruş eksikti.» (Dr. H. Kıvılcımlı, İPSD İzmir talığın sonuçlarının hastalık üzerinde etkide bulunabileceği vanları ise ansızın bastıracağını yüzyılın deneyiyle çok iyi bilir. Ekonomik krizi kabullenmenin arkasındaki sosyal gelişim budur. Böyle bir sosyal gelişimi atlarsak Finans- dı: 131 kuruşa çıkarıldı. Yani Dolar, durduğu yerde, 90 yani pahalılıkla, işsizlikle, açlıkla karşılaştığı için, yani Kapital'in ekonomi krizini bu denli ciddiye alması yanıltıcı yorumlara yol açar. Bu durumun düzeni tehdit eden bir sosyal gelişime yol açacak kadar bunalımın zirveye ni Türk parasının değerinden düşürme yapıldı. 280 kuruşa tığına inanmaya hazırdır. İş aramaktan bunalmış bir vayükselmesinin ürünü olduğunu göremezsek Türkiye'nin çıkarıldı Dolar. 4 Ağustos 1958 günü 900 kuruşa çıkarıldı tandaşa «Bunalımın sebebi işsizliktir» dendiğinde bunu sıekonomi ve sınıf ilişkilerini hiç bilmiyoruz demektir. Eko- Dolar. 10 Ağustos 1970 günü 1500 kuruşa çıkarıldı Dolar.» nıf bilincine kavuşmamışsa benimsemeye hazırdır. İşte nomik krizi «Ekonomik kriz» olarak ciddiye alan ilerici (a.g.e.'den) kapitalizm 20. yüzyılla zıddına dönüştü. Serbest rekabetin yerini tekelçilik aldı. Serbest rekabet çağında sanayici birlikte de 45 liraya çıkarıldı 1 Amerikan Doları. Yani parababaları kendi egemenliklerini tartışma dışında tutmak kapitalizm için ekonomik kriz üretimin azalmasına yol 60 yıl içinde % 4700 kat bir değer kaybetmiş Türk Lirası. isterler. açıp kârını tehlikeye düşürdüğünden herkesten önce krizi Bir diğer değişle her yıl % 80'e varan bir değer kaybına kendisi ilân ederdi Tekelcilik, gerçek hür teşebbüşçü kapi- uğramış. Her yıl 100 TL.'dan 80 TL.'sı cebimizden aşırıl- sonuçların hangi sebepler nedeniyle ortaya çıktığını gös-

Bizim osmanlı tefeci bezirgan ekonomisi de ilerici kaemperyalizmle rezonans buldu. Tefeci-Bezirgan zümremi- lın fiyatı 1975'de 500 TL. 1978'de 1000 TL. olmuştur. 18 rekir.

«İnsanların muhtaç oldukları maddeler üretilir mi, yok-

«Üretim tüketimi karşılar mı? Tüketim üretime denk budalalık sayardı. Üretimle tüketimi ayarlamak ne gedenli az olursa: Tefeci ye bezirgana o kadar çok yağlı kazanç kapıları açılırdı. İşte bu güne değin Türkiyemizin trajedisi bu ekonomik kaynaktan çıkar.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Üretim Nedir?, S. 14 - 15)

«Bu şartlar altında tefeci-bezirgan sınıfı: yapılan üre-Finans-Kapital, bunalımın varlığını kabul etmediği timi istediği kadar sömürsün, o üretimin ne biçimiyle ne ve tüketim buhranlarından hoslanır. Bir üretimin olup ol-

> Finans-Kapital, bunalım reddedilemez bir duruma gelip te «bunalım var mı yok mu» tartışmasında yenik düşeceğini anlayınca bunalımın sebepleri tartışmasını

> Burjuvazi 20. yüzyılla birlikte savaşı Marksizm toprağında kabullenmeseydi düzeninin tehlikeye gireceğini anlamıştı, herkesten çok «Marksist» görünmeyi ar değil kâr nin düzeni tehlikeye soktuğunu görünce herkesten çok buherkes bunalımdan şikayet ediyordu, neden finans-kapital «hayır bunalım yok» desindi. Bir adam ayan beyan cinayet işlemiş ve bütün delilleriyle yakalanarak katil olduğu açığa çıkmışken biri kalkar da ısrarla bu adamın katil olmadığını söylerse herkes o adamın suç ortağı olduğundan şüphelenmez miydi? Finans-Kapitali o adam kadar enavi sanmak onu tanımamaktır.

Simdi savaş bu yeni platformda sürecek. Ve bu yeni platformda yani bunalımın sebepleri-çözüm yolları üzerine tartısmada buriuva-kücük buriuva sosvalizmlerinin de avnı finans-kapital gibi burjuva iktisat teorilerine dayanarak düsünüp davrandıkları acığa vurularak verilecektir.

Finans-kapitalin bu yeni platformdaki demagojisi; bunalımın belirtilerini, bunalımın sebepleri olarak göstermesidir. TÜSİAD ilânlarında enflasyon, devletin fazla para basması, döviz kızlığı, dış ticaret açığı, KİT'nin açık vermesi bunalımın sebepleri olarak gösterilir. Böylelikle finans-kapital yine sınıf egemenliğini tartışma dışı bırakmaktadır. Egemen sınıf sözcüleri bu konuda hepsi aynıdırlar. Ayrılıkları bunalımın sebebi olarak enflasyonu veya devlet adamlarının basiretsizliğini ya da döviz kıtlığını göstermelerinden ibarettir. Bunalımın gerçek sebeplerinin bir tahliline girişebilmek için TÜSİAD'ın sebep olarak gösterdiği bunalımın görünümlerini ele alalım :

Bunalımın görünümleri (semptomlar, belirtiler)

1 — Enflasyon: Hayat pahalılığını ifade eder. Bir diğer deyişle paranın değerinin düşmesidir.

«Cumhuriyet kurulmadan önce, Türkiye'de Amerikan Konusmasından)

dan 131'e cıktı. Böylece % 46 resmen Dolara bir paye verildi. 1946 yılında tekrar bir devalüasyon dediğimiz, ya- diği için, pahalılığın, işsizliğin, vs.'nin bunalıma yol aç-

Fiyat artışları bakımından ise TÜSİAD ilânlarında pitalizmle değil onun ölüm çağı olan gerici kapitalizmle, yer alan bir grafiğe göre: 1960 senesi 100 TL. olan bir ma- gan egemenliğinden kaynaklandığını ortaya koymak ge-

«Türkiye tarihinin en ağır bunalımını yaşıyor». Bu zin serbest rekabetçi kapitalizmle değil de Batılı Finans- senede 10 misli fiyat artışı. Yine aynı ilânlarda: «Ancak son dönemlerde gemi azıya almış ve tümüyle kontrolden çıkarak, şimdilerde % 60'ı aşmıştır.» deniyor.

3 TEMMUZ 1979

Demekki bir yıldaki fiyat artısı % 60. Sadece Mayıs ayında en zaruri besin maddelerinin fiyatları % 9.3 artmış. Son zamlarla birlikte fiyat artışının % 100'e çıktı-

2 — Dış Ticaret Açığı: Dış ülkelerden ithalatın ihraat karşısındaki durumunun bir sonucu olarak ortaya çıkar. 1973'de 769 Milyon Dolar olan dış ticaret açığı, 1976'da 3 Milyar 168 Milyona, 1977'de de 4 Milyar 43 Milyon Dolara

3 — İşsizlik: TÜSİAD ilânlarına göre: «İşsiz sayısının geçen yıl 2 milyon 240 bin kişi olduğu ifade edilen ülkemizde, çalışabilir her 100 kişiden 14'ü işsizdir.»

Pahalı devlet cihazının ve üretim kıtlığının gereği olan sizliği emen, aslında gizli işsizliğin de bir ifadesi olan emur ve asker ordusu bir yana bırakılırsa; demek ki her 100 kişiden 14'ü işsiz. İşsizlik geçen yıla göre % 20 artmış. Geçen yıl büyük fabrikalardan % 40'ı metal is kolunda olmak üzere atılan işçi sayısı 37.000.

4 - Sanavide düsük kapasite: (İstanbul Sanavi Odası Raporuna göre: «1977 yılı sonlarında sanayide ortalama kapasite kullanım oranı % 55 olmuş, sınayi üretim ise 32 düşmüştür.»), yatırımların durması, döviz kıtlığı bualımın diğer görünümleridir.

Tabii sadece ekonomideki göstergeleriyle sınırlı değildir unalım. Üst yapıda siyasal ve sosyal yapı bakımından da kendini hissettirir. Burjuva partileri arasındaki kayıkçı vüşlerinin «sertleşmesi», parlamento rezaletlerinin ayyuka çıkması (Mebus pazarları vs. gibi) buna örneklerdir. yıllarda sadece politik değil, diğer cinayetler de artmış-İcki tüketimi, hırsızlık ve benzeri olavlarda da bir artıs-

Bunalımın nedenleri: Egemen sınıf bunalımın belirtilerini sebepleri gibi gösterir. «Bugünkü ekonomik bunalımın başlıca sebepleri arasında enflasyon yatmaktadır.»... Günümüzdeki bunalımın kaynağında, öncelikle gelenek haline gelmiş bir politik savurganlık yatıyor.» (TÜSİAD

Bunalımın sebebi enflasyondur, politik savurganlıktır, evletin fazla para basmasıdır, TÜSİAD'a göre.

«... Bir defa: «BANKNOTLARA DAYANMA» (Bütü nuhalefetin haykırdığı: «ENFLASYON», paranın züyuflaması) bir çok felaketlerin sebebidir. Ama kendisi, iktisat nünasebetleri içinde temel sebep değildir. NETİCE'dir. Bir çıkmaza çaredir.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Siyasetimiz,

Bunalım ekonominin hasta olduğuna işarettir. Her nastalık gibi onunda bir sebebi vardır. Gripal bir enfeksion hastalığı düşünülürse bunun sebebi mikrobun virilansının (hastalık yapma özelliğinin) yüksek olması ve vücut direncinin zayıf olmasıdır. Hastalığın sebebi budur. Hasta ateşlenir, kırgınlığı olur, terler, vs. Hastalık kendisini bu gibi görünümlerle, daha doğrusu tıp deyimiyle semptomlarla açığa vurur. Hastalığın sebebi ne ateştir, ne terlemedir, ne de kırgınlıktır. Hastalığın sebebi vücutta bir enfeksiyon odağının ortaya çıkmasıdır. Hastalığın semptomları, o sebebin yol açtığı sonuçlardır. Ama onlar da bir kere ortaya çıktıktan sonra olduğu gibi kalmazlar. Hastalık üzerine etkide bulunurlar. Yüksek ates hastanın havale geçirmesine, hatta ölümüne sebep olabilir. Hekimlikte ateşin hemen sebebi araştırılır. Çünkü durup dururken kimse ateşlenmez. Sebebi bulunur ki, yani hastalık teşhisedilir ki tedavi edilebilsin.

Finans-Kapitalistler hastalığın sonucunu sebebi gibi gös teriyorlar. Bunu yaparken de aynen yüksek ateşin hastagibi bir gerçeklikten yararlanıyorlar. Ufku günlük prob-«Bu 90 kuruş, 1931 yılında bir DEVALÜASYON yapıl- lemlere hapsolmuş bir vatandaş, bunalımın sonuçlarıyla bunların arkasındaki parababaları egemenliğini göremeparababaları bunu istismar ediyor. Onun güçlü yanı da 1978 yılında 25 liraya son Haziran devalüasyonu ile budur. Kitleleri kafadan silâhsızlandırmasıdır. Böylelikle

O halde enflasyon, işsizlik, dış ticaret açığı, vs. gibi termek gerekir. Bunların hangi zincirleme sebep-sonuç ilişkileriyle mevcut düzenden, finans kapital-tefeci beziröte geçemedi, geçemiyor. Neden?

«ANCAK AĞIR SANAYİ: BİR SİSTEM'dir; basit bir kiye'de iktisadî siyasî her türlü ortaçağ kalıntılarının tasfiyesini ister. ÖZELLİKLE: İş gücünün demokrasi haklarını kesintisiz gerçekleştirmeyi ister. Yoksa, en modern makina kısır kalabilir : şimdiye kadarki Karabük miz. Ona rağmen dış ticaretimiz henüz batakçı şuursuzile traktörlerin başına gelenler meydanda.» (a.g.e. S.

Ağır sanayi ucuz devlet ve toprak reformundan ayrılamaz. Pahalı devlet cihazının tasfiye edilmesine, kırda derebey artıklarının yok edilmesine ve şuurlu ticarete davanmayan bir ağır sanayi plânı aldatmaca olmaktan öteye gecemez. Bu talepler bütünlüğünün gerçekleşmesi ise ancak finans-kapital-tefeci-bezirgân egemenliğine son vermekle mümkün olur. Tarımda, sanayide üretimi arttırmak an eak ve ancak bugünkü mülkiyet ilişkilerini, sınıf konum larını kökünden değiştirmekle olabilir.

Sonuç: Enflasyonun nedenini araştırdık, altından dev let masraflarının olağanüstü fazlalığı ve üretim kıtlığı çıktı. Bu ise finans-kapital tefeci-bezirgân egemenliği nede nivle böyle oluyor.

İKİNCİ OLGU: Dış Ticaret Açığının Nedenleri

Tarım geri kalınca, sanayi de modern tekniğe daya mayınca yabancı ülkelere ihraç edilecek kadar ucuz ve bol mal üretilemez. Emperyalist metropollerin direktiflerin uygun ekonomi politika sonucu olarak sanayi ve tarım halata dayalı kalır. Anarşik ve pahatı ithalat çokluğu :

Ulaştırmada: Demir ve deniz yolu yerine kara yoluna ağırlık verilir. Yolcu taşımasında 1950'de % 49,9 karayolu, 42,0 demiryolu % 7,5 deniz yolu kullanılırken 1975'de 93,3 karayolu % 5,4 demiryolu % 0,3 denizyolu ve % 1 havayolu kullanılmaktadır.

Demir yollarıyla gerçekleştirilen yük ve yolcu taşımaları oranı da her yıl bir önceki yıla göre giderek azal-

Karayolu taşımacılığının bir gereği olarak petrol, otomontaj ve yedek parça ithalatı ise habire artmaktadır. Hemen hemen 5 milyar dolarlık ithalatın yarısı petrole gidiyor: «Bu yıl ıthal etmemiz gereken petrol için yaklasık 2 milyar dolara ihtiyacımız var.» (TÜSİAD ilânlarından)

Bu şartlar altında kömüre ve elektriğe dayalı ucuz tasımacılık gerekirken bu yapılmaz. Neden? Emperyalizme bağlılıktan. Dünya Bankası şimdi bile demiryollarının kapanmasını kredi şartı olarak öne sürüyor.

Sanayide: Ağır sanayi kurulunca montajcılık nedeniyle gelişen yedek parça ithalatı gerekmez.

Enerjide: Kömür ve su gücüne dnayalı santral gere kir. Neden Fuel-oil'e dayanılıyor? «Carter» petrol bunalımı nedeniyle diğer enerji maddelerinin kullanılmasına ilişkin kompleks bir plân hazırladıklarını açıklarken biz ise ithalatımızın yarısını petrole yatırıyoruz.

Tarımda: Gübre ve traktör ithalatına dayanıldı. Gübreyi kendi fabrikamızda üretip, traktörü de kendimiz ya pabiliriz. Vatan Partisi'nin önerdiği Sanayi plânı gerçekleştiğinde ülkemizde bazı istisnalar dışında bir ithalata

Tarımda, sanayide, enerjide, ulaştırmada ithalata da vanmaktan kurtuluruz.

Anarşik ve pahalı ithalat çokluğu dış ticaret dengemiz bozmakta, döviz açığımızı arttırmakta ve paramızın kıy metini düşürmektedir. İthalatı anarşik ve pahalı duruma düsüren kimdir? Finans-kapital - tefeci-bezirgân egemenliği. O halde bu egemenliğe son vermek gerekir.

(Anarsik ve ucuz) ihracat azlığı:

Geri teknikle üretim: Modern tekniğe dayanmayan bir üretimle hangi malı ucuza mal edebiliriz. Ucuza mal ede meyince kim alır.

Ucuza mal edemediğimiz halde ucuza satma: Tarım ürünlerinin fiyatı hep düşük tutulur. Kendi halkımıza pahaliya satarken dişariya ucuza satarız. Arada birkaç bezirgân vurgunu vurur.

dir. Ya da parababalarının lüksü ve devlet masrafları neva da ihrac edilir. Bu ise tarımda, sanayide modern tek- lı Kuvayimilliyeciliğimiz S. 27-28-29) niğe dayanmakla mümkün olur. Modern tekniği gerçekten modernce kullanabilmek ise finans-kapital, tefeci-bezirgân lığı, yani «ŞUURSUZ TİCARET» dediğimiz budur. egemenliğini tasfiye etmeyi gerekli kılar.

Ürünlerin işlenmeden ihracı: Çoğu ürün biraz bile işhem yeni is alanı açılır.

Ürünlerin değeri üzerinden satılmaması: Emperyalizürünleridir.— talebi her zaman vardır. Ama buna rağmen alıcısı emperyalist ülkelere onların malları pahalılandığı ürünler Türkiye'ye şimdikinin dört-beş katı döviz sokar. Ama tersi yürürlüktedir. Yani yabancıya ucuz, halka pahalı

Bu «suursuz ticaret»le elbette yürünmez :

lık gidişi ibretle doludur.

lık İstiklâl Savaşı yeni bitmiş. İktisaden en zayıf günleri-144 bin lira. Harp ve kıtlıktan çıktığımız için dışarıdan fazla para elimize geçiyor. fazla mal almışız, tabii fazla para vermişiz. 1926-27 yılları dişimizi sıkmış : iki yılda 195 bin ton fazla mal satline karsılık 151 bin lira ödemisiz.

«Bu üc basamakta ne görüyoruz?

katlanmıs.

3 - Dış ticarette dostluk şuur veya kuvvete dayanmazsa, zayıfı ezer.

«Nitekim, 1929 Cihan iktisat buhranından sonra dış ticaretimiz dünya dengelenmiş görülür. Ama, ne sayesinde? 'Kemer sıkmamız sayesinde'. İkinci Dünya Savaşına kadar ecnebiye iki misli malımızı yarı fiyatına peşkeş çekmişiz. 10 yılda ecnebiden 5 milyon 660 bin ton mal almış, tatistikleri aynen şöyle özetlenebilir :

«1950 yılı, millî gelirimiz sekiz kusur milyarken dış ti- ecnebiye tam 12 milyon 427 bin ton mal satmışız. Bütün caretimizin tutarı 2,5 milyardır. Millî gelirimizin üçte bi- bu mezbuhane çabamıza karşılık yılda 10 bin lira fazla bir MAKİNA-KİMYA faaliyeti değildir. GENELLİKLE: Tür- rine yakın... Bu derece önemli dış ticaretimizin 27 yıl- para elimize geçmemiş. Böylece ecnebiler bizim sırtımızdan kendi krizlerini yatıstırmışlar. Fakat, II. Cihan Savaşı «Cumhuriyetin ilk üç yılı 4 yıllık I. Cihan Savaşı, 4 yıl- patlayınca, kendi dertlerine düşen ecnebiler, bizi soyma imkanı bulamıyorlar. Türkiye ile dünya arasında az çok namuslu alış verişe katlanıyorlar. 6 savaş yılında ecneluğuna düşmemiş. 1923-24-25 yıllarında ithalatımız ihraca- biye 2 milyon 34 bin ton mal satıyoruz. Ecnebiden 2 miltımızdan 265 bin ton fazla, dış ticaret açığımız da ancak yon 58 bin ton mal satın alıyoruz. Öyleyken 208 bin lira

«II. Cihan Savaşı bitti. Tek parti çağının Değişmez Şef'i İnönü, 20. asır "Akıl Tröstü"nden öğüt aldı. Büyük mışız. Ona rağmen gene 101 bin lira açığımız olmuş, petrol kumpanyalarının sözcüsü olup Basra körfezi'nde Derken dünya buhranı gelmiş. 149 bin ton fazla mal itha- özel adası bulunan Thornburg'a tıpkı Amerika'da görüldüğü gibi «Çift Parti» kuracağına söz verdi. Açılan EC-NEBİ DEMOKRASİSİ ile ECNEBİ BORÇLARI çağında «1 — Iktisatça cılız olduğumuz zaman bile şuurlu dış Amerikan dolarının dümen suyuna girmiş bulunan dış ticaretimizin 14 yıllık bilançosu: 2 milyon ton fazla ecnebi 2 — Ecnebi, yalnız buhranda iken bizimle eşit ticarete 🧼 malı ithal edebilmek için 3 milyar dış ticaret açığı vermek ve 20 milyar borç altına girmek oldu. (Dr. H. Kıvılcımlı Kuvayimilliyeciliğimiz S. 25 - 26)

«Ne yapalım, geri memleketiz, ilerilere haraç vermek önlenemez! denecek. Lakin yinede şuura kabul ettirilmesi güç. Su halde hürriyetimize aykırı bir ticaret oyunu karşısında değilmiyiz? 13 Nisan 1959 günlü Vatan, Dünya ve Cumhuriyet gazetelerinde yayınlanan 1958 dış ticaret is-

Epu Ve Sterlin bölgesi İhrac edilen (1000 ton)	Dolar bölgesi	Anlaşmasız bölge	Anlaşmalı bölge	Demirperde gerisi
996	415	80	18	79
Alınan para (Milyon TL.) 342	135	40	18	156

«Bu rakamlara göre beher ton Türk malı Avrupa ik- "Dostlar" 1, tarafsızlar 2 "Düşmanlar" 6 vermiş. tisat bölgesine 342 liraya, Dolar bölgesine 322 liraya satılmış: 20 lira fark... Anlaşmalı memleketlere 500 liraya, an- ğımız için mi böyle oluyor? Türkiye'nin, yılda 20 milyon fark... Rakamlarda bir yanlışlık yoksa, bir ton malımıza rak Türk lirası hesabıyla karşılaştıralım.

laşmasız memleketlere 600 liraya satılmış: 150-250 fark... liradan yukarı tutarlı ihracatı 6 kalem esyadır. Bunlar-Demirperde gerisine de 1953 liraya gitmişti: 1500 lira dan kıyaslama imkanı bulunan bir kaçını tipik örnek ala-

«Dolar ve sterlin bölgesine hep kıymetsiz mal sattı-

	Demirperde berisine 1 kg. mi krş. a		Demirperde gerisine 1 kg. mi krş. a		% Fark	In. TL.
Manganez;	Fransaya'ya	7.6	Çekoslavakya'ya	12	62	44
Krom;	İngiltere'ye	5	Çeklere	13	160	80
Pamuk:	Belçika'ya	121	Sovyetlere	226	68	1050
Kuru üzüm;	Batı Almanya'ya	93 krş.	Çeklere	122	31	290
Antimüvan	Amerika'ya	29 »	Çeklere	65	180	360
Kayısı;	İngiltere'ye	203 »	Ceklere	328	61	1250
Findik;	Amerika'ya	180 »	Bulgar'a	357	98	1770
Tütün;	İtalya'ya	380 »	Polonya'ya	557	45	1770

varı fiyat farkı birisine (dostlara) hep kötü, ötekine hep fazla ithalat yapılan 8 kalem eşya vardır. Bunlar içinde, iyi mal sattığımızla izah edilemez. Yoksa, Demirperde ge- en zaruri sayılan ve kıyaslama imkanı bulunan birkaçının risinden hep pahalı mal aldığımız için mi oraya pahalı bize kaça satıldığına işaret edelim :

«İki dış ticaret bölgesi arasında kilo başına % 80 ci- satıyoruz? Türkiye'nin dış ticaretinde 10 milyon liradan

	Demirperde berisinden		D. perde gerisinden		% Fark Tn. TL.	
Dizel motor;	B. Amerika'dan	K. 611 krs.	Sovyetler'den	447	36	1450
Benzin motoru;	B. Amerikadan	K. 408 »	D. Almanya'dan	380	7	280
Ekme makinesi;	B. Amerika'dan	K. 236 »	Sovyetler'den	65	262	1760
Elektrod;	B. Amerika'dan	K. 378 »	D. Almanya'dan	75	404	3030

«Ortalama "dostlar" bize % 150 fazla fiyatla mal sa- lamadık. Yani dış yardım, iktisadî sıkıntılarımızı azalttıyorlar. Yukarıki rakamlar, Türkiye Cumhuriyetin Basvekalet İstatislik Umum Müdürlüğü yayınlarından 1959 yılının ilk dokuz aylık dış ticaret istatistiklerinden alınmış söyleniyor. Öyle midir?: Birincisi «İç talep» büyük değil- kanı beliriyor. Gene ortalama dış ticaretimizi % 115 le- sadî. yardım. himize çevirmek, bugünkü geri ülke durumumuz için deniyle büyüktür. İkincisi, ihracatın azlığı iç talebin yük- bile ihtimal içine giriyor. Hiçbir önyargıyla bulmadığımız sek olmasından değildir. İhracatı mümkün kılan üretim şu % 115 orantısı, yine doların dünya piyasasında % 100 bolluğudur. Üretim bol olursa iç talebi de karşılar dışarı- pahalı oluşuyla paralel görünmüyor mu?» (Dr. H. Kıvılcım-

Anarşik ve pahalı ithalat çokluğu ve ucuz ihracat az-Borclar:

«Bir mavi hikâyeye göre Türkiye'nin iktisaden GÖRÜNbelasını ödemekten, millî kalkınmaya vakit ve nakit bu- ğimiz S. 30-31)

mamakla kalmadı, ayrıca iktisad-dışı baskıları da katmer-

«1854-56 kırım savaşı sonrası ile, 1939-45 İkinci Cihan sonuçlardır. Bir fikir edinmek için ortalama çıkarınca: Savaşı sonrası arasında can sıkıcı paralelleri uzatmaya-Malımızın beher tonunu 851 lira daha pahalı satmak ve lım. Bugünkü yardımları oldukları gibi gözden geçirelim. İhracatın iç talebin büyüklüğü nedeniyle az olduğu ecnebi malını ton başında 1738 lira daha ucuza almak im- Dış yardım 2 türlü oluyor: 1) Askerî yardım, 2) İkti-

«A — ASKERÎ YARDIM: Pratik iktisatta denenmis

«Devletin her yaptığı 1 masraf, piyasada 2 misli pahalılık yaratıyor. Bu bakımdan askerî yardım. geri ülkelere yarar mı? Bu konuyu en çok tartışan ülke Birleşik Amerikadır. Tartışmaların sonucuna dair 2 Mart 1959 günü Dünya gazetesinde tercümesi yayınlanan ecnebi görüsü aynen sudur :

'Amerika'nın yabancı memleketlere yardım progralence ve böylece ihrac edilse hem daha çok döviz gelir, MEZ KAPİTÜLASYON'lara katlanması dış yardım gör- mını Rusya'nın gelişmemiş memleketlere yaptığı iktimesi için zarurettir. Tarihimizi üstün körü okuyanlar da sadî yardıma göre ayarlamak için Eisenhover'in kurdubilirlerki, Türkiye'nin "Düvel-i Muazzama"dan ğu uzman komitesi... raporunda bu öğüdü veriyor: İkme bağımlılık çerçevesinde başka türlüsü de mümkün de- (Batılı Ulu Devletlerden) Dış "YARDIM" görmesi ye- tisadî yardım azaltılsın, askerî yardım arttırılsın. Wasğildir. Türkiye'nin 4-5 kalem ürününün —ki bunlar tarım ni değildir. Yüz yıl önce, kırım harbi üzerine koca Os- hinton uzmanlar komitesi, iktisadî yardım yerine asmanlı İmparatorluğunu borca boğup yarı sömürgeleştiren kerî yardım istiyor... General ve bankerlerden kurulan mekanizma o zamanki «Müttefiklerimiz»in Türkiye'ye para bu komitenin üyeleri, Avrupayı, Ortadoğuyu, Uzak Doğuhalde bizimkiler ucuza satılır. Dört-beş kat zamla dahi bu yardımları oldu. Vaktiyle para almak hoşumuza gitmiş- yu dolaştıktan sonra, Amerika'nın NATO devletlerine asti. Fakat, sonraki kusaklar, borç boyunduruğundan kurtu- kerî yardımı artırmasını ve Amerika'nın mütefiki olmılabilmek için, ihtilâl üstüne ihtilâl yapmak zorunda kaldı- yan memleketlerin iktisadî ihtiyaçlarını ikinci plâna atlar. Lozan Muahedesinden yıllarca sonralara kadar, borç masını istemişti.'" (Dr. H. Kıvılcımlı KuvayimilliyeciliBİRİNCİ OLGU: Enflasyonun nedenleri

Enflasyonla ilgili burjuva teorisine göre ücret artışlarının enflasyona yol açtığı söylenir. Oysa ki ücret artışlarının enflasyona yol açmaz. Tam tersine deyim yerindeyse enflasyon ücret artışlarına yol açar. İşçi geliriyle alım kabiliyeti arasındaki dengesizlik, alım kabiliyetinin düşmesi nedeniyle işçiler hayat pahalılığı karşısında durumlarını korumak için ücret kavgasına girişirler. Ülkemiz açısından örnek verilirse iki yılda bir sendikalar aracılığıyla yapılan toplu sözleşmelerle bu kavga yürütülür. Son iki yılda hayat pahalılığı % 150'ye yakın bir artış göstermiştir. Bu durumda iki yıl önce 4.000 TL. alan bir işçi bugün ancak 10.000 TL. alıyorsa iki yıl önceki durumunda sayılabilir. İki yıl önceki durumun koruyan işçi var mıdır? Öyle olduğunu varsayalım. İki yıl boyunca ücret fiyatın yine gerisindedir.

Demekki Türkiye'de ücret artmamakta, rakam olarak artmaktadır ama gerçekte artmamaktadır. Bu bir demagojidir. Ama biz yine de arttığını var sayalım, yani gerçekte de arttığını var sayalım, enflasyon mu olur? Ücretin artması yaratılan değer ve o değerden sağlanılan gelirler toplamında bir değişime yol açmaz, o gelirler toplamından işçinin aldığı payı arttırır. Biliyoruz, işçinin yarattığı değerin asıl büyük bölümü artı-değer adı altında kapitaliste kâr olarak, para sahibine faiz olarak, mülk sahibine rant olarak gider. Küçük bölümü de işçiye ücret olarak ödenir.

Bir Tabloyla Gösterelim:

Görüldüğü gibi ücretler arttığında, diğer kâr-faiz-rant oranlarının sabit kaldığını var sayarsak yaratılan değer ve o değerden kaynaklanan gelirler toplamı değişmeyeceği için fiyatlar artmaz. Yalnız sanayici-tüccar-banker-rantiyer daha az kazanmış olur. İşte tam da sorun buradadır. Kapitalistler ve toprak sahipleri kendi kâr ve faiz oranlarını (artı-değerden aldıkları payı) azaltmamak için fiyatı arttırırlar. Yani enflasyonun sebebi ücret artışları değil kapitalist ve toprak sahiplerinin kârdan «zarar» etmeye razı olmamalarıdır.

İMF enflasyonun nedenini ücret artışlarına bağlar. Ve bizim gibi geri ülkelere ücretlerin dondurulmasını dayatır. «Toplumsal anlaşma» adı altında uygulamaya sokulur.

Bugün gerçek devrimci olmayan burjuva sosyalistleri de Türkiye'de ücretlerin artmadığını söyleyerek bunun enflasyona neden olamayacağını söylerler, İMF'nin ücretlerinin dondurulması isteğine bu şekilde karşı çıkarlar. Yani onlara göre ülkemizde ücretler artmış olsa bu enflasyonun nedeni olarak kabul edilebilir. Bu durumda Amerika ve diğer kapitalist ülkelerde ücretler artmış olsa demekki işçiler sorumlu tutulacak.

Bugün işçi ücretleri artmıyor. Ama artsa bile bu enflasyonun sebebi değildir. Yukarıda gösterdiğimiz gibi ücret artışları nedeniyle enflasyon olmaz. Kapitalistler ve toprak sahipleri kâr oranlarının azalmasına razı olmadıkları için fiyatları arttırırlar, enflasyon böylece ortaya çıkar.

Enflasyonun iki nedeni vardır: 1) Mallara göre para miktarının çok artması, 2) Paranın devir hızının yükselmesi (üretim artmadan paranın devir yükselirse para kitlesi artmışçasına etkide bulunur.)

Birinciyi inceliyelim: Para miktarı (para arzı) iç ve dış piyasada paramıza talep varsa artabilir, bu normal bir işleyiştir. Enflasyona sebep olmaz.

«Paramızın talebi olduğu gibi kalırken, ARZI çoğalırsa (yani iç-dış piyasa isteğinden fazla kâğıt para çıkarılırsa) o zaman paramızın pahası, kıymetinden aşağılara düşer.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Siyasetimiz, S. 23)

«'Paramızın kıymeti' tartışma konusu olamaz. O bellidir. Bankada yatan altın veya altın değerli ecnebi paranın (dövizin) kıymeti ne ise, kâğıt paramızın kıymeti de odur. Paramızın fiyatında iç ve dış talepler rol oynar.» (Dr. H. Kıvılcımlı a.g.e., S. 24)

Paramızın iç talebine gelince: Bugün paramızın iç piyasa ihtiyacı açısından bir talebi var mıdır. İstanbul Sanayi Odası Raporuna göre: «Sınaî üretim 1977 yılı sonlarında % 32 düşmüş», daha da düşüyor. 1978 yılı % 40'ı metal iş kolunda olmak üzere 37.000 işçinin işten çıkartılması bu düşüşün ifadesinden başka nedir. Tarım üretiminin de düştüğünü biliyoruz. Demek banknotlarımızın artışı, üretim artmadığına göre iç piyasa talebinden ileri gelemez.

Devlet borçları (iç borçlar) nedeniyle paramızın iç talebinde bir artış olabilir. Devlet borçları hanesinde bankaşirketlerle, tefeci bezirganlarla memura, işçiye, diğer vatandaşlara olan borçlar da yer alır. Bugün neredeyse «Devlet babanın» borçlu olmadığı vatandaş kalmamıştır.

Paramizin dis talebine gelince;

Dış ticaret dengesi açısından 1973'de 769 milyon Dolar olan açık, 1977'de 4 milyar 43 milyon dolara yükselmiştir. Yani 4 yılda 5 kattan fazla artış var.

Dış devlet borçları ise; 1971'de 48 milyar 130 milyon TL. iken 1979'da 500 milyar TL.'nın üzerine çıktı. Borçlarda sekiz yılda on misli artış.

Üretim artmadığına göre, paramızın iç ve diş piyasa talebi artmadığına göre para arzı neden artıyormuş? Devlet masrafları nedeniyle. O halde mallara kıyasla para miktarı çok artıyor demektir, üretim artışı olmadan para artıyor demektir. Yani ortada normal bir para artışı değil, fazladan para basılması söz konusudur. Bu durumda ise enflasyon olur. Burada iki soru akla geliyor. 1 — Üretim neden artmaz? 2 — Devlet masrafları neden artar? İsterseniz ikincisinden başlayalım.

Devlet masrafları neden artar?

a) Uluslararası finans-kapitale bekçilik: Devlet masrafını ayyuka çıkarır. 500 bin kişilk ordu beslenir. NATO'nun Sosyalizme karşı bekçiliği «üs»lenilir. Üretimle ilgisi kesilen bu yarım milyon işçi-köylü yurttaş «hazır yiyici» durumuna düşürülür. Bunun anlamı vatan hizmetinden çok ister istemez emperyalizme hizmettir. Son U-2 olayıyla da ülkemiz sosyalizme karşı «rasathane»lik görevinde bir adım daha atmaya zorlanmaktadır. Diyebiliriz ki dünyanın hiçbir ülkesi emperyalizm için bu kadar yurttaşı «hazır kuvvet» tutmaz. Bütçenin % 20-25'ini götüren bu askerî harcamalar sadece ordu beslemekten ibaret değildir, binbir türlü Amerikan + Alman artığı silâha milyonlarca lira yatırılır. Askerî yardım adı altında çöplüğe atılacak silâhlar Türkiye'ye faizle verilir.

1976 yılı bütçesinde savunmaya 42 milyar TL. ayrılmıştır. 1977 yılı ise 52 milyar. Türkiye NATO ülkeleri içirde en yoksul olmasına rağmen en ağır askerî harcamala
ra katlanmaktadır. 1976 yılında Türkiye savunma için 2,8
milyar dolar harcamıştır. Tüm savunma harcamalarının
1968 yılı ulusal gelirine oranı % 9 dur. Bu oran tüm NATO
üyesi ülkeler içinde en yüksek olanıdır. Türkiye'yi iki
yoksul ülke izler. Yunanistan (% 7) ve Portekiz (% 6).

Geri Türkiye ulusal gelirin % 9'unu askerî harcamalara ayırırken, NATO'nun en zengin ülkeleri, askercil alanda Türkiye'ye oranla 2-3 misli daha az masraf yapmaktadır. Savunma harcamalarının Gayri Safi Ulusal Hasılaya oranı: İngiltere'de % 4,9; Fransa'da % 3,9; Hollanda'da % 3,6; Norveçte % 3,1; Danimarka ve Kanada'da % 2,2 dir.

Bir karşılaştırma imkanı sağlamak açısından söylemek gerekirse sağlık harcamalarının bütçe içindeki yeri 1966'da % 3 idi, 1978'de de aynen % 3 kalmıştır. Diğer yandan nispeten küçük ülkelerde dahi sağlık harcamalarının bütçe içindeki yeri; İsveç'te % 20,4; Suriye'de % 17; Seylan'da % 15.5: İsrail'de % 7'dir.

Emperyalizm kendi çıkarı gereği olan aşkerî gücü askerî harcamaları geri ülkelere yaptırarak el altında bulundurur.

b) Doğuya karşı silâhlandırma: Dışarıda sosyalizme karşı silâhlandırılan Türk ordusu içeride halka özellikle doğuya karşı silâhlandırılır. Sıkıyönetimler Batıda eksik olsa bile Doğuda diyebiliriz ki hiçbir vakit eksik olmaz. Şark evvel ezel sıkıyönetimle idare edilir. Şark nedeniyle Jandarma Genel Komutanlığı'nın bütçesi % 10'u bulur.

c) Polis kadrosu habire şişkinleştirilir. Vatan millet satıcılığı o kadar açıktır ki finans-kapital orduya da pek güvenmez. Kendisine daha sadık olabilecek polis kadrosunu durmaksızın arttırır. İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü giderlerinin bütçe içindeki yeri 1978'de % 10'u bulur.

Bu durumda Millî Savunma Bakanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü giderlerinin bütçe içindeki yeri toplam olarak % 40'ı bulur.

d) Muazzam memurlar ordusu :

«Çok iyi hatırlıyoruz Ankara Hükûmeti, kurulduğu günlerde birkaç yüz kişiyle çekip çevirebiliyordu. Sonraları, 'dostları' hoş tutmak ve işsiz aydınları boş tutmamak için, alabildiğine genişletilen «Kadro»larla, daireler dolusu yüzbinlerce memur yığıldı kaldı. Hatta, Ankara isimli toz ve toprak kasabacığında, betondan köşklü bir «memurlar payitahtı» doğdu.

«Millî mücadele günleri 6 Bakanlığın merkez teşkilatını 132 tanecik memur idare ediyordu. «Zafer kadrosu» bu oldu. 1926 yılı Fethi Bey kabinesi 34 bin memur (şimdikinin «1953»ün: onda biri) kullandığı için Büyük Millet Meclisinde kıyametler koparıldıydı... Paşalar gürültüye pabuç bırakmadılar. Taakı zaferler şaşasına uyuldu. Muhalefetin başı bağlandı. Büyük Meclis koridorlarına kadar kurşun kan lekeleri sıçradı... Altı ay sonraki İsmet İnönü hükûmeti: 50 bin memura çıktı. Fakat, gene de, sadece 50 bin memurcukla, o ne faziletli imsak çağı imiş?!

1948'de yapılan bütün «tasarruf»lara rağmen sivil devlet kadroları toplamı 350 bin kişiyi buldu. «Unutmayalım ki bu toplam içinde ordu mensupları ve subaylar yoktur.» Bu sayıları Kuvai-Milliyeninkilerle kıyaslıyalım. En buhranlı iç ve dış savaşlar zamanında devlet hizmeti adıyla bir kişinin mükemmelen yaptığı işi barış ve sükûn günleri 10 ile 15 kişiye yüklüyorduk. Bir yumurtayı 10 ere taşıtıyorduk. Ta ki, kapı kulumuzun, sadık ücret kölelerimizin sayıları 10 misline çıksın ve memlekette diktatörlüğün aksine konuşabilecek olanlar gık diyemesinler?

Yirmi senede on misli, her yıl yarı yarıya çoğalan—memleketimizde bütün «terakki» rekorlarını kıran bu memurlar, melaikei kiram gibi, yalnız tanrı taalalarının ömrü afiyeti için zikrü tesbih ile geçiren, yemez içmez günah işlemez yaratıklar değillerdi. Kendilerini bolca beslemek, iyice barındırmak, güzelce giyindirip kuşandırmak: Hatta yerine göre Paris modasınca süsleyip, fraklı smokinli asri

saksagan kıyafetleriyle balolarda dans ettirmek şampanya patlattırmak, törenlerde, geçit resimlerinde üst insan heybeti takındırmak; velhasıl hepsini çoluk çocukları, hizmetlileriyle birlikte yedirmek, içirmek, giydirmek, barındırmak, gezdirmek, eylendirmek hatta ayrı adalet usulleri, özel kanunlarla imtiyazlandırıp hayli böbürlendirmek lazımdı. Bütün o lüzumlar ise lafla olmaz, büyük para isterdi.

Millî Mücadele yıllarında memur maaşları, ilk bütçemizin % 3.6'sını tutuyordu. (% 4 bile değildi). Çünkü demir çarık, demir asa, sırf vatan için ve bütün milletle yanyana çalışılıyordu. Zafer kazanılıp ta, devlet halktan ayrılarak milletin üstüne yükselince, «devletlü» memur büyüklerinin satvetlerini gösterecek ziyafet sofraları ile memlekete tepeden bakacakları yüksek devlet haneleri şenlenmeliydi... 1920'de memurlar, devlet masraflarının % 8'ini yerlerken 1938'de % 16'sını eritir oldular. 1948'de Genel Katma, Özel idarelerle «Kadro»ları bütçenin tam % 40,5'ini kapladı. «Kullanılmayan kadrolar» (evet «kadro»ların böyleleri de varmış) ile beraber bütçenin %, 50'si memur kadrolarına ancak yetişiyordu... Anca yetiyor, hatta bir hayli de yetmez hale geliyordu.» (Dr. H. Kıvılcımlı, «Kuvayı Milliyeciliğimiz 'Gerekçe Vatan Partisi' S. 13-14)

Memurlar ordusu, deyim yerindeyse çığ gibi büyümeye devam ediyor. Bizzat Maliye Bakanı Z. Müezzinoğlu açıklıyor: «1975'den bu yana üç yıl içinde kamunun kadrolarındaki artış 330 bin dolayındadır. Bunun 226 bini genel ve katma Bütçeli devlet daireleriyle, geri kalanı da Kamu İktisadî Teşebbüsleriyle ilgilidir.» (27 Ocak 1978 Milliyet) Üç yılda 300 bin memur alınmış.

Kırtasiyecilik ve ya bürokrasi budur. Yani Pahalı devlet cihazının bir ifadesi anlamına gelir. Parababalarının dilinde ise kırtasiyelicik bu anlamda kullanılmaz: «Ekonomik alanda (a.b.c.) tüm faaliyetler kırtasiyecilik duvarına çarparsa bir ülkenin potansiyeli değerlendirilebilir mi?» (TÜSİAD ilânlarından)

Kırtasiyecilik pahalı devlet cihazının bir ifadeşiyken, yani üst yapıya ilişkin bir kavram iken, parababalarının dilinde «ekonomik alanda» yani alt yapıdaki bazı uygulamalara ilişkin olarak kullanılır, Ecevit 1978 yılında Almanya seyahati vesilesiyle Alman işverenlerinin Türkiye'deki bürokratik engellerden yakınmalarını dinlemiş ve şöyle demişti: «Bürokrasiden yalnız sizler değil ben de yakınıyorum.» Sanayi Bakanı Halûk Alp de işverenlere bürokratik engelleri kaldıracağını (yani kayıtsız sartsız Alman finans- kapitaline Türkiye'yi açık pazar yapacağını) ve bu konuda önlemler alındığını söyler. Bir Alman işverenin «Nedir bu önlemler? Bize somut bir örnek verin» demesi üzerine ise şu cevabı verir; «sorunuz çok zor: Biz bürokrasiyi ortadan kaldırmak için elden geleni yapacağız. Nitekim ilk icraatımız şöyle oldu. Bundan önce ihracat için 100 imzaya gerek vardı. Şimdi ise biz bu 100 imzadan 99'unu kaldırdık. Ve tek imzaya indirdik. Sanırım bu iyi bir

İşte Alman finans-kapitali gibi Türk finans-kapitalinin de bürokratik engel dediği budur.

e) Finans-kapitalistlere doğrudan sübvansiyonlar; vergi iadeleri, teşvik primleri, vs.

Vergi diye ensesine basılan her yoksul yurttaş zenginlerin vergi vermediğinden yakınır. Ancak işin aslına bakılırsa parababaları vergi de verse, kendileri vermiş olmaz. Çünkü verginin kaynağına inersek artı-değerden aldıkları payın içinde yeraldığını görürüz. Parababaları vergi de verse gerçekte emekçiler vermiş olur. Yani tüm vergileri emekçiler verir. Bizde finans-kapital tefeci-bezirgan egemenliği öyle vurguncudur ki, artı-değerden son derece cüzi bir bölümü bile, üstelik te kendi devletine vermez. (Bu konuda Kıvılcım Dergisi 2. sayıda yer alan Devlet Bütçesi ve Emekçiler bölümüne bakılabilir)

Devlete finans-kapitalin zarar etmemesi için elinden gelen yaptırtılır. Sübvansiyonlar, teşvik pirimleri, vergi iadeleri, yatırım indirimleri bu anlamda finans-kapitalin kârdan zarar etmemesini ya da daha fazla kâr etmesini kollar.

Bir örnek verelim:

«200 bin ton buğdayımız ihraç edilecek, Üç büyük yabancı firma (dreyfüs, Continental ve Burger); karşımıza, Türkiye'deki üç yerli ajanlarını: (Dümeks, Birtaş ve Genel İhracat) şirketlerini çıkarıyorlar. Şirketler bu malı ofisten tonu 94 ve 96 dolara alıp, İspanya'ya 90,5 buçuk dolara satıyorlar... Yanlış söylemiyoruz: Şirketler 90'a alıp 96'ya satmamışlardır. Tamamiyle tersine: 96'ya alıp 90'a satmışlardır! Dostlar alışverişte görsün diye mi? Çünkü, 900 bin dolar —bizim resmî para ile 2,5 milyon lira— zarar etmişlerdir. Eyvah, battı bezirganlar mı diyeceksiniz?

«Merak etmeyin. Bir esnaf, bir küçük tüccar veya sanayici yahut köylü ve ilahır zarar etti mi: herkes, şayet alay etmezse, uzaktan seyirci kalır. Hele devlet baba: hemen iflas masasına oturup, kaybedenlerin mirasını dağıtmaya bakar. Ama o, küçük balıklar için öyledir. Hesap milyonları geçti mi, iş değişir. Netekim, burada hükûmet baba hemen gayrete geldi. Üç yabancı kodaman şirketle üç yerli acentasının zararlarını kapatmak için, kendilerine dört milyon 700 bin dolarlık dış ticaret imtiyazı bağışladı.» (Dr. H. Kıvılcımlı, «Kuvayı Milliyeciliğimiz, Gerekçe, Vatan Partisi» S. 23 - 24)

1977 yılında banka-şirketlere 35 milyar TL. vergi iadesi verildiğini söylersek «devlet babanın» finans-kapital hesabına nasıl çalıştırıldığı ve durumun korkunçluğu daha da kolay anlaşılabilir.

f) Kamu İktisadî Teşekküllerinin tekellere ucuza satması, onlardan pahalıya alması. Finans-Kapitalistler KİT ürünlerine İMF'nin direktifleri doğrultusunda zam isterler. Kendileri KİT ürünlerini ucuza almaktadırlar. Finans-kapitalistlerin de önemli ölçüde hisselere sahip oldukları Kamu İktisadî Teşekkülleri zarar ettiğinde finans-kapitalistlerin «zararı» devlet tarafından ödenerek karşılanır. Personelin ücret ve maaşları devlet tarafından karşılanın bu teşekküller, finans-kapitalistler için yağlı bir kâr kaynağıdır. Kamu İktisadî Teşekkülerinin ürünlerine zam yapılmasını, TÜSİAD ilânlarının söylediklerinin aksisine yani devlet masraflarını azaltacağı için değil, kendi kâr oranlarını artıracağı için isterler. Bu ürünleri kendileri nasıl olsa daha ucuza alacaklardır.

Bütün burada sıralanan devlet masrafları karşılanamazsa para basılır, para miktarı artar. Üretim artmadığı için de enflasyon olur. Bir iki uyanık vatandaş para basarsa adı kalpazan olur da devlet para bastığında «emisyon hacmi genişletildi» denir. Oysa arada birinin resmî diğerinin gayri resmî olmasından gayrı bir fark yoktur.

İşte böyle bütçe açıkları para basmakla «kapatılır». 1977 yılı bütçe açığı 25 milyar TL.'dır. Aynı yıl içinde ise yıl başında 52 milyar 61 milyon TL. olan tedavüldeki banknot miktarı yıl sonunda 77 milyar 888 milyon TL.'ye çıkartılmıştır. Yani 25 milyar TL. para basılmıştır. «Sınayı» üretimin bu süre zarfında düştüğünü de bizzat İ.S.O.'nın raporundan bir örnekle göstermiştik. Bu kadar para basılınca ve üretim de artmayınca fiyatlar artar ve enflasyon olur.

Bütçenin bütün bu yapısının nedeni nedir? Bir diğer deyişle pahalı devlet cihazının (militer-bürokratik) hergün daha da pahalılaştığının bir ifadesi olan bu yapı neden böyledir?

Pahalı devlet cihazına halkın ihtiyacı olmadığı açık olduğuna göre, finans-kapital ve tefeci bezirgan zümrelerin ekonomi ve politikaya egemen olmasından. Finans-kapital ve tefeci bezirgan zümreleri pahalı devlet cihazı olmaksızın egemenliklerini sürdüremezler. Alt sınıfların düzeni değiştirme eğilimlerini devlet cihazı olmaksızın püskürtemezler.

Finans-kapital ve Tefeci-bezirgan zümreleri ekonomi politikaya neden ve nasıl hakim oldular?

Normal kapitalizmin ekonomisi geniş-yeniden üretime (üretim için üretime) dayanır. Prekapitalizm ise basit yeniden üretim (tüketim için üretim) düzenidir. Normal bir kapitalizm dünyada prekapitalizmi inkâr ederek gelişebilmiştir. Ama, Türkiye'ye gelince iş değişir. Osmanlılık tefeci-bezirgan ekonomi düzeniydi. Üretimle zerrece ilgisi olmayan tefeci-bezirganlık normal-girişimci kapitalizme hiç sinyal vermedi. Ne zaman ki dünyada serbest rekabetçi kapitalizmin yerini tekelci kapitalizm aldı. Bizim tefecibezirgan da kendi vurgunluğu kadar tekelci olan Batılı finans-kapitali baş tacı etti.

Bu Batılı finans-kapital, tefeci-bezirgân kaynaşmasının yaratığı olan yerli finans-kapitalle, tefeci-bezirgân egemen zümreyi teşkil etti. Batıda finans-kapital pre-kapitalizmi inkar eden serbest rekabetçi kapitalizmin içinden fışkırırken bizde finans-kapital Batılı finans-kapitalle pre-kapitalizmin kaynaşmasından doğdu. Uluslararası finans-kapitale kullukta kusur etmeyişi buradan gelir. Kullukta kusur etmemek için de pahalı devlet cihazını «habis ur» gibi büyütmek zorundadır. O nedenle enflasyon nedeni olarak devlet masraflarını ortadan kaldırmak ancak ve ancak bugünkü ekonomi ve sınıf ilişkilerini değiştirmekle mümkün olur.

2 — Üretim neden artmaz: Piyasaya bolca para sürülür ve üretim de artmazsa fiyatlar artar, enflasyon olur demiştik. O halde üretim (tarımda ve sanayide) neden artmaz?

a) Tarımda: Egemen ekonomi tefeci-bezirgânlıktır. Bu durum ise tarımsal üretimin gelişmesini engeller.

Bugün köylerimizde durum nedir? Tek kelimeyle yoksul köylü açısından faciadır. Kredi üretmen köylüye değil, devlet eliyle (Ziraat Bankası) tefeci-bezirgâna verilir. Toprak, toprak ağalarında ya da ipoteklidir. Teknik ya yoktur ya da olanın muazzam bir israfı vardır. Tarım ürünlerine verilen fiyat olağanüstü düşüktür. Teşkilat (Kooperatif ve diğer birlikler) üretici ise engellenir. Ya da bezirgânlaştırılır.

Bu şartlar altında, **«tarımda makinalaşma»** aldatmaca olmaktan çıkarsa bile Batılı finans-kapitale borç ve faizle bağlanmaktan, tefeci-bezirgânı kanunlaştırmaktan başka bir yola çıkmaz. Örnek mi? Demokrat Parti'nin «Ziraî Kalkınma Hamlesi»nden daha iyisi bulunamaz:

«DP, memlekette 'Ziraî Kalkınma' gibi en olumlu harekete girişiyordu : ancak bu iş bezirgân ve tefeci mekanizmasıyla uygulanınca nereye varıyordu?

«Memlekete, ala-rivayetin, 40 bin traktör girmiş. Doğ-

ru ise: 40 bin köyümüz var adeta her köye bir traktör. Bu muhteşem bir manzaradır. 40 bin traktör memleketimizi bir anda, Asyalı Orta Çağ'dan, Avrupalı son çağına geçirmeye yeter.

«Ancak bu muhteşem traktör hamlesine memleketçe ayrılan güc ve dikkat veterli midir?

«Biz neticelere bakalım. Türkiye öteden beri —tıpkı fakir köylümüz gibi— zahiresi ile kendisini güç besliyen bir memleketti. Dünyaya buğday ihraç eden beşinci veya altıncı ülke oldu. (Not: Traktörlerden önce de buğday ihracatçısı olmuştuk. Traktörler geldikten sonra da buğday ithal etmeye başladık ya. Belki bir arızadır diyelim.)

«Buğday ihracatçılığımız nasıl oldu?

«Bildiğimiz gibi, ihracat demek, dünya pazarında rekabet demektir. Buğdayımızı yabancı memleket hatırımız için almaz; herkesten ucuz verirsek alır: Buğdayımızı herkesten ucuza satabilmek için, herkesten ucuza maletmemiz gerektir. Traktörle üretimin ucuza mal olması için birçok şartlar yerine gelmelidir: Evvela traktör ve öteki makinalar ucuza gelmelidir. Dünyada hayat seviyesi bizimki kadar düşük az memleket varken, Dünyada bizim kadar pahalı traktör ve makina alan başka bir memleket var mı bilmiyoruz. Traktörü altınla tartıp memleketimize soktuktan sonra bakımlı ve tutumluca kullanmak lazımdır. Bunun için de, memleket ölçüsünde sistemli teşkilat, bilinçli personel ister. Traktör bezirgânlarına yüklenen tamirhane mecburiyeti lafta kaldı. Köylerimiz, basında çıkan haberlere göre 'traktör mezarlığı' haline girmeye başladı. Bu muharebesiz telefat, sürekli tamir masrafları ister. Dünyanın yetmiş yedi buçuk milletinin binbir çeşit aletini sırf ticarî kâr bakımından memlekete sokunca, yedek parça anarşisi, en tabii ihtiyaçları bile üç-beş misli arttırdı. Ve sonunda masraflar vurgun fiyatlarını gerektirdi. Hele Avrupa Birliği tuzağı ile tutturduğumuz serbest ticaret, Liberasyon felaketi, dış ticaret borcumuzu bir kaç milyara çıkarıp, döviz açığımızı iflas derecesine vardırınca, herşey gibi, binbir çeşit yedek parça ithalatını da kıstık. Böylece traktörle is görmek, cidden her babayığıtın göze alamayacağı lüks haline girmedi mi? Başka ekonomik, sosyal ve siyasî sebepleri bir yana bırakalım; yalnız bu teknik sebepler bile buğdayı modern aletlerle üretimimizin maliyetini adamakıllı yükseltmeğe yetti. Köylüler: DP liderlerine, köyde 50 kuruşa mal edilen buğdayı CHP hükûmetinin 30 kuruşa satın aldığından şikayet etmişlerdi. İş. döndü dolaştı, traktör yolu ile aynı kapıyı çaldı. Köyde yüksek maliyetle pahalıya üretilen buğday Ofis kanalından ucuza alındı. Fakat, köyün maliyetine nispetle ucuz olan bu fiyat dahi, dünya buğday piyasaları için pahalı çıktı.» (Dr. H. Kıvılcımlı, «Kuvayı Milliyeciliğimiz, Gerekçe Vatan Partisi S. 20 - 21)

«Özetle :

«1 — Hariçten traktör satın almak: Birkaç bin hacı ağayı modern arazi sahibi yaptı mı? Bilmiyoruz. Fakat, memleketi (yabancılara) onlarca yılda güç ödenecek borç ve faizlerle bağladı.

«2 — Harice buğday satmak: Traktör sahiplerinden belki 4 bin, belki 400 ağayı karunlaştırdı ama, 20 milyon nüfûsumuzun ekmeğini tehlikeye düşürdü ve pahalılaştırdı.

«Yalnız, burada artık, hacıağalığın sınırı kodaman bezirganlığın sınırıyla karışıyor. Traktörlü hacıağalar köyünde başlayan yeni nizam sırf köy ekonomisi bakımından hangi tecellilere varmaktadır? Asıl traktör ve buğday dampingi madalyasının ters tarafı burada görünür. Çorap söküğü haline girecek olan o binbir tecelliden şimdilik yalnız birkaçına kısaca işaret edelim.

«A — Mantığın birinci haddi: Türkiyemizin köyünde (1935 istatistiklerine göre) üretmen köylümüzün yüzde 97'si küçük fakir köylüdür. Bizim küçük köylümüzün çoğu evvel ezel, kendi tarlasında rızkını çıkaramadığı için, köy hacıağalarından veya kasaba tefeci ve bezirgânlarından buğday satın alarak geçinir. Onun için buğdayın iç pazarda pahalılanması, yalnız şehir halkını değil, bilhassa kuru ekmekle geçinen köylümüzün de yüz kişide 97 kişisini can evinden vurur. Orta köylü dediğimiz yüzde 2,3 köylümüzün de borçlarını arttırır.

«B — Mantığın ikinci haddi: İş o kadarla kalmaz. Millî bir plânla ve halk için halk eliyle köye girmeyen traktör, bugün tekmil kırlarımızda göze batan maddi bir faciaya kapı açar. Daha çok arazi sürmek zarureti köylülerin boş verimli topraklarını ye otlaklarını da tarlalaştırır. Bir taraftan toprağın dinlenme ve nadas imkanı azaldıkça kuvveti düser: diğer taraftan ekilmemiş yerlerde küçük ekincilerin az çok otlatabildikleri 5 - 10 davarı, 2 - 3 ineği de aç kalır. Köylümüz şimdiden: 'Bize paslı demirleri bıraktılar. Hayvanlarımız gitti.' diyor. Zaten nüfusumuza nispetle az olan hayvan ürünümüz kıtlağa uğrar. Şehirlerimize, bir kilo etin 5 liraya patlaması bir tesadüf değildir. (Meğer ne faziletli imsak çağı imiş! y.n.) Tek taraflı ye üstün-körü zirat politikamızın zehirli meyvasıdır. Bu şehir halkı için hayat pahasıdır. Amma fakir köylü için nefes borularının tıkanması demektir.

«C — Mantıki netice: Traktörlü büyük üretim, karasapanlı ekinciliği rekabetiyle ezer. Sanayide olduğu gibi ziraatte de büyük balık küçük balığı yutar. Hele küçük

ekinci pahalı zahire ve tohum tedariki yüzünden ağır borca girer ve ekmeğine katık, sırtına urba veren malını, davarını kaybederse, büsbütün daha kolay bir lokma haline girer. O zaman toprağını satmaktan veya bırakmaktan başka çare kalmaz. Bugün şahidi olduğumuz: köylerden şehirlere işsiz insan akını artar. Bir kelime ile: köyün binde üç kişisi lehine, binde 997 kişisi tedirgin olur. Ve eski tefeci hacıağalar sadece modern büyük arazi sahibi haline gelirler.

«Kodaman şehir bezirgânlığı ile taşra hacıağalığının el birliği ve açık menfaat birliği buraya kadar söylediklerimizden kolayca çıkarılabilir. Traktör ve zıraî aletlerin tedarikinde yabancı firmaların Türkiye'deki acentası olan bezirgânlar bir temsilcilik, ithalatçılık ve satıcılık tekeli altında getirdikleri malları, Ziraat Bankası'ndan aldıkları peşin para ile satarak sırça saraylar kurdular. Hacıağalar ceplerinden pek az bir para çıkarmakla, ucuzca ele geçirdikleri toprakları pahalı bir karşılık göstererek, en modern üretim aletlerini ellerine geçirdiler. Köy ekonomisine eskisinden daha kuvvetle hakim oldular

«Bu işin birinci safhası idi. Burada anarşik ve pahalı bir ithalat çokluğu dış ticaret dengemizi bozuyor, döviz açığımızı artırıyor ve paramızın kıymetini düşürüyordu. Köy ekonomisinde plânsız gelişmek, insan yerine aletleri geçirince, köyler ısızlaşıyor, şehire akın edenler, işsizler ordumuzu kabartıyor, bu işsizlerin iş bulma rekabeti yüzünden şehirde çalışanların ücreti düşüyor, hayat şartları ağırlaşıyordu. Demek şehirde ve köyde nüfuzumuzun en çok binde 5'i kadar bir yekûn tutan büyük bezirgân ve hacıağalar dışında herkes, köylüler, esnaflar-işçiler, aydınlar ziraatin makinalaşması yüzünden bir tehlikeye girmiş bulınuyorlardı» (Dr. H. Kıvılcımlı «Kuvayı Milliyeciliğimiz, Gerekçe Vatan Partisi» S. 21 - 22 - 23)

Tefeci-Bezirgânlık nedeniyle asıl üretici olan küçük üretmencikler küçük sermayelerini birleştirip, yardım alarak modern üretime geçemez. Tefeci bezirgânlık modern üretimi engeller. Toprağın gücü harcanır. Tarım üretimi artmaz.

b) Sanayide:

«İşsizliği bir numaralı düşman ilân etmek, hayat pahalılığını karantinaya almak ortadan kaldırmaya yetmez. Her iki afetin kökü: sanayileşme tempomuzun yavaşlığında gizlenir. Müzmin üretim kıtlığı: işsizliği, işsizlik: çalışanların kazanç düşüklüğünü peşinden sürükler. O zaman, işsizlikle pahalılık birbirini doğuran mel'un çember (fasit daire) halinde vatandaşların boyunlarına asılmış lanet halkası olur.» (Vatan Partisi Programı'ndan)

Bütün partiler «Sanayileşme»den, «ağır sanayi»den dem vurur. Dillerden düşmeyen laf «ağır sanayi»dir. O halde neden kurulmaz. Tek kelimeyle uluslararası finans-kapital istemediğinden. Yerli finans-kapital zaten yabancı başıyla düşünüp davranmayı «ar değil kâr» bilmiştir. Son Paris görüşmeleri sırasında Dünya Bankası tarafından şöyle dendi: «Türkiye Batının teknoloji yoğun pahalı makinalarıyla batı sanayii ile rekabete girişmiştir. (Girişemeyeceğini bizden iyi bilirler ama öyle göstermekte yararları var. y.n.) Bu yanlıştır. Türkiye daha basit teknoloji ile emekyoğun üretime yönelmelidir. Söz gelişi balık ağı, gömlek, peynir gibi...» (M. Ali Birant, Milliyet)

Bu sözler yeni midir? 30 yıl önce de farklı söylenmemişti, ama finans-kapitalistlerimiz uluslararası finanskapitale kullukta kusur etmediler.

«Bütçe vesilesiyle Maliye Vekilinin özetlediği icraat, tam DP hükûmetlerinin iktisat plânıdır: 1 — «KARA YOL-LARI VE LÎMANLAR», 2 — «ŞEKER MENSUCAT VE ÇÎMENTO GİBİ SANAYİİ...» 41 bin ecnebi traktörü köylerimize saçılıp kendi mukadderatı ile başbaşa bırakıldıktan sonra, ULAŞTIRMA VE HAFİF SANAYİE önem verilmiş... Bu da bir «plân» değil midir?

«Biz başka bir «plân» daha hatırlıyoruz: CHP zamanı, İnönü'den «ÇİFTE PARTİ» kurulacağı vaadini aldığını yazan Amerikalı Thornburg'un plânı basınımızda «BİR TALİH» gibi (şimdiki İMF anlaşmasında olduğu gibi. y.n.) alkışlanmıştır. O plân diyordu ki: Türkiye'ye ağır sanayii lükstür. Karabük «BEYİNSİZLİĞİN ŞAHESERİDİR» siz Türkler YOLLAR açın. Satacağımız makinalar için TAMİRHANELER kurun. İcabında çimento, şeker gibi HAFİF SANAYİE de yer verebilirsiniz... Bu plâna uyulursa memlekete Amerikan Doları ve rahatlık yağacaktı. (Şimdi de İMF anlaşması sayesinde yağacak! y.n.)

«Yollar, limanlar açıldı : ama oralarda ECNEBİ TE-KERLEKLER yürüdü. (Bazen de Karaköy'ün Domuz pasajı gibi tıkandı kaldı.)» (Dr. H. Kıvılcımlı, Siyasetimiz, S. 34 - 35)

«AĞIR SANAYİMİZ yok. Öteki teşebbüsler yılda % 49 çoğalırken, tek Karabükümüz bile % 14'den fazla artmamış. Ağır sanayie ÜÇ BUÇUKTAN BİRDEN az önem veriyoruz. Makina yapamıyoruz. Daha fecii var: Krupp dünyanın silâh tezgahıdır. Bizim Karabük'ü onarmaya geldi. Biz yedek parçaları ecnebiden getirirken, Krupp'un vatanı olan Almanya'ya silâh yapıyoruz. Alman sanayii ise, silâh yapımayı daha az kârlı bulduğu için bize bırakıyor!» (a.g.e. S. 35)

Demekki o zaman da DP ağır sanayi lafını ağzından düşürmüyordu. Ama o gün de bugün de laf olmaktan